DENISE ROBINS

Vântul Orientului

Traducerea și adaptarea în limba română de

FLAVIA VOINEA

ALCRIS

Capitolul 1

Phillida se străduise foarte mult să obțină permisiunea de a merge în Orientul Mijlociu, ca să fie alături de soțul ei. Când vasul ancoră în Port Said, tânăra răsuflă ușurată. Totuși, dintr-un motiv inexplicabil, era ușor dezamăgită, ca și când lucrul pe care și-l dorise din toată inima nu mai era atât de important după ce-l obținuse.

La douăzeci și trei de ani, Phillida avea o capacitate aproape copilărească de a se bucura, de a se distra și de a aprecia frumusețea artei și a naturii. Lucrase în armată patru ani, iar viața militară o făcuse mai dură și-i spulberase câteva din iluziile tinereții. Cu toate acestea, reușise să-și păstreze inocența, chiar și după ce dobândise statutul de „femeie căsătorită".

În acea dimineață de început de februarie a anului 1947, Phillida, cunoscută prietenilor sub numele de „Phil", își luă valiza într-o mână și poșeta în cealaltă și privi către țărm cu o expresie de îngrijorare întipărită pe chip.

Era o tânără cu ten foarte deschis, cu părul blond lung și neted, pe care îl purta strâns cu grijă într-un coc la ceafă. Ochii mari, luminoși, erau mai degrabă cenușii decât albaștri; de mică fusese nevoită să poarte ochelari pentru citit. Nu era extrem de frumoasă, dar avea un trup zvelt și bine proporționat și picioare foarte frumoase. Principalele ei calități erau părul auriu, strălucitor și buzele pline, frumos conturate.

La prima vedere, oamenii o considerau răsfățată, chiar arogantă, dar cei care o cunoșteau cu adevărat știau că era timidă, dar îi plăcea să aibă prieteni și era generoasă. Avea un puternic complex de inferioritate și alegea întotdeauna, fără să stea pe gânduri, să-și petreacă timpul cufundată în lectura unei cărți bune. Îi plăcea viața la țară și obișnuia să-l ajute pe tatăl ei la treburile gospodăriei. Din păcate, totul se sfârșise cu mai bine de patru ani în urmă, într-o noapte când casa lor fusese bombardată, iar părinții ei își pierduseră viața. Cam în aceeași perioadă îl cunoscuse pe Rex Maltern și, distrusă de faptul că pierduse totul într-o noapte, fusese bucuroasă să-și îndrepte întreaga afecțiune asupra lui. Cei doi deveniseră în scurt timp soț și soție.

Port Said-ul i se părea întunecat și deprimant, iar zgomotul asurzitor. În sfârșit, era în Egipt! Oare Rex o va aștepta? Îi trimisese o telegramă, la adresa pe care i-o dăduse el, dar nu știa dacă o primise.

Nu știa nici cum va fi viața ei ca soție a unui ofițer de armată. După patru ani în care lucrase în Marină, era ciudat că

ajunsese să se mărite cu un ofițer din altă armă. Cunoscuse mulți ofițeri din armată și chiar primise cereri în căsătorie de la câțiva dintre ei, dar Rex fusese cel care îi cucerise inima.

Phil venea din Devonshire, locul în care trăise toată familia ei. În vinele lui Rex curgea sânge irlandez, englez și francez. Phil presupunea că de la bunica lui franțuzoaică moștenise farmecul și ochii căprui migdalați, pe care femeile îi găseau atât de atrăgători. Trecuseră trei ani de când nu se mai văzuseră. Adevărul era că erau doi străini, pentru că se căsătoriseră la o lună de la prima întâlnire și petrecuseră împreună, ca soț și soție, doar zece zile – zece zile pasionale, pline de dragoste și fericire, după pierderea tragică a părinților și a căminului.

Nu avuseseră ocazia să se cunoască, așa că Phillida trăia din scrisori și din amintiri. Nu era însă suficient, pentru că Rex, de altfel un bun vorbitor, nu era foarte harnic când venea vorba de scrisori. Phillida ar fi vrut să știe exact ce gândea, ce simțea, dar el îi scria doar că-i era dor. Îi povestea, în schimb, amănunțit, despre petrecerile la care mergea, despre partidele de tenis sau de călărie, dar mai puțin despre propria persoană.

Ultimii doi ani și jumătate îi petrecuse în Burma. Din ce îi spuseseră alți militari, Phillida știa că soțul ei ar fi putut să se întoarcă în Anglia, dar el nu părea prea încântat de această variantă. Într-o scrisoare, îi spusese Phillidei că reușise să-și prelungească șederea în Orientul Mijlociu. De aceea, era mult

mai bine ca ea să i se alăture, decât să meargă el în Anglia și să „mucegăiască", după cum cum spusese chiar el, într-o unitate întunecată și anostă.

Englezoaică până în măduva oaselor și foarte atașată de bunica ei, Phil regreta atitudinea soțului ei. Bunica, singura ei rudă rămasă în viață, se apropia de șaptezeci de ani și avea probleme de sănătate. Îi era teamă să se despartă de ea, știind că exista posibilitatea să nu se mai vadă vreodată. Dar Rex îi scrisese:

„Nu poți să rămâi alături de bunica ta tot restul vieții și nu cred că este atât de egoistă încât să-ți ceară asta. Părinții mei nu-mi cer să stau lângă ei! În plus, acum ești soție de ofițer și trebuie să te obișnuiești cu schimbările și călătoriile".

Dar ea nu credea că se va obișnui vreodată. Suporta cu greu mutările și, pentru că era timidă, îi era greu să-și facă noi prieteni. De câte ori pleca în misiuni, se gândea cu plăcere la casa și la bunica ei, care o aștepta cu drag. Acum, însă...

Desigur, era absurd să regrete despărțirea de bunica ei și de Anglia atâta vreme cât urma să-l întâlnească pe soțul ei. Sinceră cu sine, trebuia să recunoască faptul că nu dorea să-și înceapă, cu adevărat, viața de familie într-un cămin de militari din Egipt. Prefera să se stabilească într-o căsuță la țară, de preferință în Devonshire, dar știa că Rex nu dorea același lucru. Aventuros din fire, ar fi ales să locuiască într-un apartament din Londra și să conducă o mașină rapidă, cu care să ajungă la întâlnirile zilnice și la toate petrecerile din oraș.

Phil se întrebă dacă soțul ei se schimbase în cei de trei ani. Oare cum arăta? Îi trimisese fotografii, dar nu le considera suficiente. Din când în când, se mai întâlnea cu câte un coleg care îi aducea pachete din partea lui Rex, dar aceștia nu-i spuneau decât că este sănătos și se simte bine în Egipt.

Phillida, în schimb, ocupată cu munca ei, nu se distra deloc. Căsătoria și scurta lună de miere o făcuseră să se îndrăgostească și mai tare de Rex și suporta cu mare greutate separarea de el. Așteptase mult timp să-i vină rândul pe lista soțiilor care doreau să fie alături de soții lor, în Orientul Mijlociu, dar acum... Îi venise greu să facă această călătorie și-și spunea în gând că va uita dorul de țară și de bunica ei în momentul în care îl va vedea pe Rex.

– Phil! Te-am căutat peste tot!

Se întoarse rapid și văzu o tânără brunetă, cam de vârsta ei, de asemenea încărcată cu bagaje. În spatele ei, chinuindu-se cu o valiză ce părea foarte grea, era un bărbat atrăgător, înalt și blond, îmbrăcat în uniformă.

Phillida le zâmbi. Tânăra era una din cele opt femei cu care împărțise cabina pe parcursul călătoriei, destul de obositoare, din Anglia. Numele ei era doamna Cubitt, dar toată lumea îi spunea Steve, pentru că aceasta era porecla ei din copilărie.

– Bună, o salută Phil, bucuroasă s-o vadă pe singura persoană cu care se împrietenise pe vas. Mă întreb cât mai durează până când o să putem coborî pe țărm, să ne întâlnim cu soții noștri.

Steve îl luă de braț pe bărbatul de lângă ea.

– Eu l-am găsit pe al meu! anunță ea, cu mândrie în glas. Nu-i așa că am avut noroc? Geoff a fost în Port Said în ultimele două zile și a reușit să vină cu o barcă cu motor pe vas!

– Minunat! Mă bucur pentru tine!

Steve făcu prezentările și stătură câteva minute de vorbă.

– L-ai cunoscut cumva pe soțul meu, căpitanul Maltern? Unitatea lui este staționată în Fayid.

– Bietul de el! Serios? se strâmbă Geoffrey Cubitt. Viața în deșert e destul de grea. Nu, nu l-am întâlnit.

– Nu e grozav, Phil? interveni Steve. O să fim destul de aproape! Geoff este acum în Cairo, dar la sfârșitul lui martie ne vom muta în zona canalului, așa că ne vom vedea!

– I-am spus lui Steve că va avea o viață civilizată numai câteva săptămâni, după care ne vom muta în căminul de familiști care va fi gata în deșert.

– Dar Rex lucrează deja în Fayid! exclamă Phil, nedumerită.

– Înseamnă că locuiește în cort, pentru că apartamentele pentru familiști nu sunt gata. Dar cred că a închiriat o cameră în Ismailia, pentru tine.

– Și cum e în Ismailia? întrebară într-un glas cele două tinere.

– Pot să spun că e cel mai frumos loc din Egipt. Cam la optzeci de kilometri de aici și la patruzeci și cinci de kilometri de Fayid... E un loc încântător, cu multă verdeață!

– Ce frumos! exclamă Phil, care se gândea cu teamă la viața în deșert.

Rex o avertizase într-o scrisoare că urmau să locuiască în garsoniere, alături de alți ofițeri căsătoriți, dar că salonul și baia erau comune. Nu erau casa sau traiul la care visase ea.

Phil profită de faptul că Geoffrey se depărtă puțin și-i șopti prietenei sale:

– Ce frumos din partea soțului tău că a venit pe vas să te ia!

– Da, e minunat!

Privi în direcția lui și chipul i se lumină.

– Gândește-te, Phil! Au trecut patru ani de când ne-am despărțit!

– Și nu ți se pare schimbat?

– Deloc! În clipa în care m-a luat în brațe și m-a sărutat, am simțit că am dat timpul înapoi și suntem din nou în momentul în care ne-am spus „rămas-bun".

Văzând cât de fericită era Steve, Phil își spuse că așa se va simți și ea când se va întâlni cu Rex.

Steve e atât de sigură de ea și de dragostea lor! își spuse Phil în gând. Dacă aș fi și eu la fel!

Știa însă că nu era atât de hotărâtă și de îndrăzneață ca ea. Din contră, era foarte ezitantă și lua hotărârile foarte greu, după perioade lungi de deliberări. Rex îi spusese adesea că viața nu-i avanjatează pe cei delicați și foarte sensibili. El era implusiv, lucru care o speria, într-un fel, pe Phil.

– Steve, sper să ne vedem des!

– Sunt sigură că așa va fi, draga mea. Uite, ne pregătim să acostăm! În câteva minute, vei fi alături de Rex.

Phillida privi spre port și simți că inima începe să-i bată mai repede. Abia aștepta să fie lângă Rex! În brațele lui se simțea ocrotită, puternică, senzuală. Îi spusese de sute de ori că o consideră frumoasă și atrăgătoare și că era singura femeie cu care își dorea să fie căsătorit.

Soții Cubitt își luară rămas-bun și se pierdură în mulțime. Phillida rămase singură din nou, așteptând să coboare pe țărm.

***

După de termină formalitățile vamale, Phillida se uit deznădăjduită prin mulțime, căutând chipul familiar al soțului ei. Când văzu că acesta nu era în port, simți că o cuprinde panica. Ce va face singură, într-o țară străină?

Câțiva arabi o înconjurară rapid, încercând să-și ofere serviciile într-o engleză stricată.

– Doamna vrea hotel? Conduc eu!

– Port Said frumos! Vreți tur oraș, doamna?

Brusc, lângă ea apăru un vânzător de suveniruri și un băiețel care voia să-i lustruiască pantofii. Fețele lor întunecate, soarele puternic, zgomotul mulțimii, claxoanele care se auzeau în depărtare erau prea mult pentru Phil. Strângându-și geanta la piept, încercă să scape din cercul format în jurul ei.

– Vă rog, lăsați-mă în pace! Plecați de aici!

O voce puternică se auzi lângă ea:

– Yalla! Imshi, toată lumea!

Toți bărbații din jurul ei dispărură ca prin farmec. Phillida se întoarse și se pomeni în fața celui mai înalt bărbat pe care-l văzuse în viața ei. Era la fel de blond ca ea, dar chipul cu trăsături bine conturate era mult mai bronzat. Phil nu-i putea vedea ochii din pricina ochelarilor de soare.

– Mulțumesc, murmură ea. Pur și simplu, eram disperată!

De la înălțimea celor aproape doi metri, Martin Winters îi zâmbi binevoitor.

– O să te obișnuiești. N-a venit nimeni să te întâmpine?

– Ar fi trebuit să vină. I-am telegrafiat soțului meu, dar timpul a fost prea scurt și poate că... Am aflat cu două zile înainte să plec că s-a ivit un loc liber pe acest vas. Totuși, i-am scris!

Bărbatul începu să râdă.

– Nu știi cum e țara asta! Scrisorile și telegramele sunt o mare problemă!

– Dar i-am scris pe adresa unității sale! protestă Phillida.

– Adică?

– La cartierul general din Fayid!

Martin Winters fluieră ușor.

– Înțeleg de ce n-a ajuns telegrama! Acolo e o mare nebunie acum, pentru că sunt în plin proces de mutare de la Cairo. Oare îl cunosc pe soțul dumitale?

– Este căpitanul Maltern. Rex Maltern! Are o slujbă de birou, dar nu pot să-ți spun exact cu ce se ocupă, pentru că n-am înțeles niciodată termenii militari.

Martin Winters râse din nou. Îi spuse că nu auzise de căpitanul Maltern și că el era locotenent-colonel în Marină și lucra chiar în Port Said, ca adjunct al comandantului.

Chipul Phillidei se lumină brusc.

– Serios? se minună ea, zâmbind. Eu tocmai am fost demobilizată din Marină... Domnule!

Se salutară oficial, foarte serios, după care izbucniră în râs. Martin își scoase ochelarii, iar Phil îi văzu ochii mari, verzi-albăstrui.

– Nu se întâlnesc foarte multe căsătorii între cei din marină și cei din armată! remarcă el.

– Știu.

– Îndrăznesc să spun că e lipsă de loialitate!

Phil râse din nou, mult mai liniștită și în largul ei. Conversară puțin și descoperiră că superiorul Phillidei fusese un bun prieten de-al lui, din Portsmouth. Discuția lor ar fi continuat dacă n-ar fi fost asaltați de un alt grup de vânzători ambulanți.

– Trebuie să plecăm de aici, spuse el, foarte hotărât. Mașina mea e parcată foarte aproape. O să mergem la Clubul Ofițerilor și o să-l sunăm pe soțul dumitale, să aflăm ce se întâmplă.

Foarte ușurată, Phillida îi permise lui Martin Winters să preia controlul. Se simțea foarte bine alături de acest ofițer de marină binevoitor, amabil și... foarte chipeș.

Pe drumul către club, Phil se relaxă și observă cu atenție natura înconjurătoare – cerul senin, copacii înalți și verzi. Totul era foarte diferit de peisajul de acasă.

– Port Said e un oraș foarte frumos, îi spuse Martin, dar viața aici este foarte limitată. Colegii mei care sunt aici de peste un an s-au săturat deja, dar cei care sosesc aici admiră vegetația luxuriantă.

– Îmi plac atât de mult florile!

Martin o privi pe furiș și-și spuse că acele cuvinte o caracterizau perfect. Ea însăși era o floare delicată. Observă că, spre deosebire de majoritatea femeilor, primul lucru pe care-l remarcase Phil fuseseră florile și copacii, nu magazinele.

La treizeci și trei de ani, Martin Winters avea destulă experiență cu sexul opus. Femeile îl plăceau instinctiv, pentru că emana bunătate și bună dispoziție. În plus, era chipeș! Era considerat o partidă bună, dar el fusese îndrăgostit o singură dată, de o tânără pe care o cunoscuse la începutul războiului, când se afla în permisie în Anglia, după un an foarte dificil pe Marea Nordului. Acea perioadă grea și foarte periculoasă lăsase urme adânci – Martin ajunsese la spital cu pneumonie. Două femei fuseseră importante în viața lui: mama sa, care murise când el se afla în Darmouth, și Bridget, tânăra cu care fusese logodit.

Avea o senzație ciudată când o privea pe Phillida Maltern. Semăna uimitor de mult cu Bridget – aceeași constituție fragilă, degete lungi, expresive, același zâmbet timid. Cât de mult o iubise... Viața lor împreună era perfectă, dar se sfârșise tragic. Cu trei zile înainte de nuntă, Bridget ajunsese la spital pentru a fi operată de urgență de apendicită, dar nu se mai trezise din anestezie. Inima ei nu rezistase.

Martin rupsese licența de căsătorie, ascunsese inelul și se întorsese pe mare cu sufletul distrus. Învățase să zâmbească din nou și avusese nevoie de foarte mult timp pentru ca rana să se cicatrizeze. Cu toate acestea, nu se mai apropiase de nimeni. Fotografia lui Bridget rămăsese în cabină, alături de cea a mamei lui, și era convins că nu va mai cere în căsătorie o altă femeie.

Apariția doamnei Maltern îl tulburase. Sărăcuța, părea atât de dezamăgită că soțul ei nu apăruse! Tot ce-și dorea Martin acum era să-l găsească, pentru ca micuța să fie fericită.

Nu e chiar atât de micuță, își spuse el în gând. E o fată chiar înaltă și foarte drăguță!

Când ajunseră la Clubul Ofițerilor, Martin o conduse pe Phil pe terasa de la etaj și o instală la o masă cu vedere spre port. Îi comandă o cafea, după care se duse să telefoneze la Fayid.

– O să dureze ceva timp, îi spuse el, pentru că încă se lucrează la liniile telefonice.

Phillida se instală confortabil în scaunul de răchită și gustă prima cafea turcească din viața ei. Totul era atât de diferit de Anglia! Începea să se simtă mai încrezătoare și-i era recunoscătoare lui Martin, care o va ajuta ca, în sfârșit, să stea de vorbă cu Rex. Era sigură că, atunci când va afla de sosirea ei, se va grăbi către Port Said. Abia aștepta să fie în brațele lui!

Martin Winters apăru lângă ea.

– Exact cum am crezut – o oră întârziere!

– Doamne! exclamă ea. O oră!

Martin se așeză într-un scaun și-și întinse picioarele lungi.

– Asta nu-i nimic, zâmbi el. Prima lecție pe care trebuie s-o înveți este să ai răbdare. Nimeni nu se grăbește aici.

– Asta e bine, râse ea. Nici mie nu prea-mi place viteza.

– Sunt de acord pe deplin! Aș vrea să-mi petrec toată viața stând într-un șezlong, la soare.

– Dar n-ar trebui să te întorci la lucru? N-ar fi mai bine să mă lași singură?

– Nu, n-ar fi mai bine, îi zâmbi el, privind-o fix. Orice femeie care arată ca dumneata și care abia a sosit în Egipt, are nevoie de un însoțitor. De ce n-ai avea parte de un ofițer de marină care să joace rolul ăsta?

Phil roși ușor și-și feri privirea. Complimetele lui o stânjeneau, dar era foarte mulțumită că un bărbat atât de amabil o ajuta. Nu știa ce ar fi făcut fără el și-i mărturisi acest lucru.

– E o plăcere pentru mine, o asigură Martin. Trebuie să avem grijă de personalul nostru, nu?

– E foarte frumos din partea dumitale. Sunt sigură că Rex o să-ți fie recunoscător.

– Ce ghinion că n-a știut că vii! Sunt sigur că ar fi venit în port în zorii zilei!

Phillida oftă și-și termină cafeaua.

În ora care urmă, Phil și Martin discutară despre zilele petrecute în marină, despre întâlnirea ei cu Rex și despre rapida lor căsătorie, despre implicarea lui în război. Inevitabil, ajunseră să discute și despre subiecte mai puțin plăcute.

– Părinții dumitale au rămas în Anglia? întrebă el, la un moment dat.

Când văzu schimbarea de pe chipul ei, înțelese că n-ar fi trebuit să deschidă acel subiect.

– Mama și tata au murit într-o explozie.

Îi spuse întreaga poveste.

– Îngrozitor! Biata de tine!

– Toată lumea trece prin momente mai puțin plăcute, dar le depășește.

Imaginea lui Bridget îi reveni în minte.

– Oare? Da, într-un fel ai dreptate. Dacă nu am reușit să depășim momentele grele, n-am putea să ne continuăm viața. Femeia cu care trebuia să mă însor a murit cu trei zile înainte de nuntă...

Phil îl privi cu compasiune pe bărbatul din fața ei.

– Îmi pare atât de rău! O încercare atât de grea...

Martin nu putea suporta mila ei.

– Hai să schimbăm subiectul! Cred că o să-mi încalc obiceiurile și o să beau o bere. E prea devreme pentru gin!

Peste câteva momente, râdeau din nou. Totuși, Martin era deranjat de faptul că prezența ei îi amintea, atât de dureros, de pierderea suferită.

– E trecut de unsprezece, spuse el, ridicându-se brusc. Mă duc să văd ce se aude cu telefonul.

Se întoarse repede, cu un zâmbet în colțul gurii.

– Mai așteptăm! Nu te îngrijora, o să te obișnuiești cu asta aici, în țara faraonilor.

– Mă întreb dacă Rex este acolo, spuse ea, îngrijorată.

– Dacă lucrează la birou, așa cum ai spus, trebuie să fie.

– În cât timp o să ajungă aici?

– Are mașină?

– Da, și-a cumpărat una luna trecută, în Cairo.

– În cazul ăsta, o să vină cam într-o oră și trei sferturi.

– Ce bine ar fi dacă ar ajunge înainte de prânz! Aș vrea să-l cunoști pe soțul meu. Sigur va vrea să-ți mulțumească pentru că m-ai ajutat.

Martin îi zâmbi, impresionat de tinerețea și inocența ei. Era cu zece ani mai tânără decât el; mai tânără și decât Bridget care murise înainte să împlinească douăzeci și cinci de ani. Acum ar fi avut treizeci de ani, pe când Phil era doar un copil. Era măritată de trei ani, dar fusese alături de soțul ei numai zece zile. Războiul era de vină pentru multe căsnicii distruse! Phil, însă, merita să fie fericită și spera că soțul ei era un tip de treabă.

Martin se uită la ceas.

– O să sun la popotă, să anunț că n-o să ajung la prânz. Nu-ți face griji, n-o să pățesc nimic! Am o permisie de două zile, începând de azi, așa că nu trebuie să dau socoteală nimănui pentru timpul meu. Când te-am văzut, în port, aveam de gând să ies puțin pe mare.

– Ți-am stricat planurile!

– Ba deloc! E chiar mai bine așa, pentru că mă bucur mai mult de întâlnirea cu cineva de acasă. Și mă simt foarte bine aici, stând de vorbă cu dumneata. Mai spune-mi...

Phil îi povesti despre Alvercombe și despre bunica ei. Ascultând-o, își spuse că tânăra era, cu adevărat, deosebită – îi lipsea vanitatea și acel implus care le făcea pe majoritatea femeilor să facă avansuri bărbaților, imediat după ce-i cunoșteau. Nu făcea eforturi să impresioneze, era timidă și chiar naivă, iar bărbații n-o considerau o parteneră de distracție. Era de modă veche și părea o eroină a lui Emily Brontë, poate chiar desprinsă din Jane Eyre.

Nu-l plictisea, așa cum făceau fetele strălucitoare care știau că au această calitate. Mai mult, respecta dragostea evidentă pentru soțul ei și dorința de a avea o căsnicie adevărată. Nu credea, însă, că era genul care se putea mulțumi cu o garsonieră într-un cămin al armatei. Dorul de casă o va măcina, așa cum începea să i se întâmple și lui, în ciuda faptului că era bărbat și obișnuit cu o astfel de viață.

Zece minute mai târziu, ospătarul veni să-i anunțe că legătura telefonică fusese stabilită. Se duseră împreună în birou, dar cel care răspunse fu Martin, pentru că ea era prea emoționată.

– Da... Înțeleg. Așteptați o clipă, vă rog.

Acoperi receptorul cu palma și se întoarse către ea.

– Îmi pare rău, doamnă Winters. Soțul dumitale nu este acolo.

– Înseamnă că... Poate e plecat și se întoarce. Nu putem să-i lăsăm un mesaj și să-l rugăm să ne sune aici?

Martin vorbi din nou în receptor, apoi se întoarse către Phillida.

– Nu, se va întoarce abia mâine.

Privirea ei se întunecă, iar Martin își spuse că arăta ca un copil dezamăgit.

– Doamne!

– Așteaptă puțin, o să încerc să obțin mai multe informații.

Peste câteva minute, cei doi se întoarseră la masa de pe terasă.

– Un coleg de-al lui mi-a spus că are o scrisoare. Probabil telegrama de la tine.

– N-a primit-o! exclamă ea.

– Nu.

– Dar unde este?

– Nimeni nu știe, răspunse el, ca și când și-ar fi cerut scuze. E într-o permisie de o săptămână și s-ar putea să fie în Cairo.

Phil făcu ochii mari.

– În Cairo! N-o să-l găsesc niciodată! Poate că ar trebui să mă duc acolo și să întreb pe la hoteluri...

– Nu poți să te duci la Cairo singură, draga mea, îi spuse repede Martin.

– Și ce facem?

– Am înțeles că Rex se întoarce la serviciu mâine, ceea ce înseamna că în seara asta trebuie să fie în Fayid.

Chipul ei se lumină.

– Înseamnă că permisia lui se termină!

– Din fericire...

– Și s-ar putea să fie în Ismailia în seara asta?

– Foarte probabil.

– Atunci, să mergem acolo!

Martin o privi foarte serios.

– Da, așa ar fi cel mai bine. Soțul tău s-a pregătit pentru venirea ta? A rezervat o cameră undeva?

– Nu știa când o să vin. Nu e vina lui! Mai ales dacă n-a primit telegrama... O să fie greu să găsesc o cameră la un hotel în Ismailia?

– Sunt numai două hoteluri respectabile, dar cred că nu mai au nimic liber. Totul e plin acolo, având în vedere mutarea armatei în zona canalului.

– Rex mi-a scris despre Clubul Francez.

– Nu poți să stai acolo, pentru că nu închiriază camere.

– Și atunci? Ce sugerezi?

Martin ar fi vrut să-i spună să rămână în Port Said. Ar fi vrut s-o invite la masă, s-o scoată în oraș, să se bucure de tinerețea și prospețimea ei, dar știa că o femeie singură nu putea să rămână la hotelul de acolo.

– Uite cum facem, spuse el dintr-o dată. Sunăm încă o dată la Fayid și lăsăm un mesaj soțului tău, pentru orice eventualitate. Dacă îmi permiți, te invit la masă, după care o să te conduc la Ish.

– La Ish?!

– Ismailia, zâmbi el.

– Dar ai spus că vrei să ieși pe mare. Nu pot să-ți stric toată ziua! O să iau trenul...

Dar Martin era gata să renunțe la planurile pe mai multe zile, numai ca s-o mulțumească pe Phil.

– Te duc la Ish, spuse el hotărât. Plimbarea o să-mi prindă bine și mie. Îl cunosc pe George, grecul care conduce Clubul Francez, și cred că o să ne ajute cu cazarea – poate că o să ne recomande o familie de francezi care închiriază camere. O să bem un ceai și poate că soțul dumitale o să apară în cursul serii, mai ales dacă spui că obișnuiește să meargă în acel club.

Phillida zâmbi, fericită.

– E foarte frumos din partea dumitale, domnule comandant Winters. Sunt recunoscătoare!

– Ce-ar fi să renunți la adresarea asta? Spune-mi Martin.

– Iar tu spune-mi Phillida. Sau Phil, cum îmi spune toată lumea.

– Nu-ți spun Phil. Nu pot să distrug un nume atât de frumos.

Ea râse și se lăsă pe spate, în scaun. Se simțea bine în compania lui Martin Winters și avea încredere în el.

Capitolul 2

Martin se dovedi un partener de drum foarte interesant, explicându-i toate locurile pe lângă care treceau în călătoria de la Port Said la Ismailia.

Phil era fascinată de Canalul Suez – părea atât de îngust și, totuși, unele din cele mai mari vase din lume îl traversau. Pe o parte a canalului, nu se vedea decât deșertul; pe partea cealalată, era pământ fertil, cultivat – plantații de bumbac, trestie de zahăr, pepeni, palmieri.

La un moment dat, Martin opri mașina pentru ca Phil să poată vedea mai bine un vapor care înainta mândru prin canal. Își scoase eșarfa și-i salută pe pasageri. În ciuda amabilității lui Martin și a gândului că, peste câteva ore, îl va reîntâlni pe Rex, Phil îi invidia pe cei care se îndreptau spre Anglia.

Cu o țigară în colțul gurii, Martin o privea cu atenție pe Phil și încercă să ghicească sentimentele și emoțiile care o încercau.

– O să te obișnuiești aici, ai să vezi. Prima oară când am văzut un vapor îndreptându-se spre casă, la câteva luni după ce am venit în Egipt, eram gata să sar de pe mal și să strig „Hei, luați-mă și pe mine!".

– Crezi că toți simt asta?

– Nu știu, dar sunt convins că oamenii sunt niște creaturi tare ciudate. Când suntem în Anglia, ne dorim să plecăm, iar când suntem departe...

– Mie nu prea-mi place să călătoresc, mărturisi Phil, când urcară în mașină. Am vrut să văd Franța și Elveția, dar Orientul nu m-a impresionat niciodată. Rex, în schimb, era atras de această zonă. Ar fi putut să obțină o slujbă acasă, după ce a plecat din Burma, dar a preferat să rămână în străinătate.

Martin începu să pună la îndoială caracterul lui Rex Maltern. Cu siguranță, știa ce însemna pentru o tânără ca Phil să plece din locurile natale. Poate a crezut că îi va face bine să cunoască alte țări și alți oameni, își spuse Martin.

– Îmi place tare mult călătoria asta, spuse ea, entuziasmată. Sunt sigură că mă consideri tare prostuță!

– În nici un caz! Te asigur că toată lumea de aici își dorește, după un timp, să se întoarcă acasă. Nu-ți ascund că aș schimba într-o clipă drumul ăsta cu cel care leagă Dulverton de Exbridge? Îl știi? Chiar lângă Somerset...

– Sigur că-l știu! exclamă Phil. Tata se ducea adesea la Dulverton, pentru că îi plăcea foarte mult să pescuiască.

– Și mie îmi place și am pescuit foarte mulți păstrăvi în zona aceea. Aș renunța bucuros la distracțiile pe care le poți

practica aici tot timpul anului – navigație, înot, tenis – pentru o după-amiază mohorâtă în Dulverton, când stai în mijlocul râului, încălțat cu cizme de cauciuc, și aștepți să tragă peștele. După care, cu două sau trei frumuseți în geantă, mă duceam la cârciuma din sat, îi frigeam, stăteam de vorbă cu băieții, beam o bere. Când mă gândesc la plăcintele cu mere sau la...

– Ajunge! îl imploră Phil.

El îi aruncă o privire și izbucni în râs.

– Vezi? Acum înțelegi ce dor îmi e de casă?

– Mă faci să mă gândesc la tata. Aștepta cu atâta nerăbdare zilele de pescuit!

– Și tata era un bun pescar, spuse Martin. Mama a murit când eram foarte mic și-mi aduc aminte de vacanțele petrecute cu tata în Scoția, la sora lui. Mătușa Kate... O femeie minunată! N-a avut copii, așa că aproape m-a adoptat pe mine. Au o proprietate în Ayrshire -castelul Killoun. Un loc plin de romantism, pe un deal, neatins de ororile războiului.

Era rândul lui Martin să vorbească și al Phillidei să asculte. Avea o imaginație bogată, iar el povestea cu atâtea amănunte încât nu-i era greu să-și imagineze locurile. Ce mult și-ar fi dorit ca Rex să fie nerăbdător la gândul unei zilei de pescuit, în mijlocul naturii! Dar nu era... Unul din lucrurile pe care și le amintea cu exactitate era dorința lui nestăvilită de a călători și disprețul evident pentru stilul de viață englezesc. Cu toate acestea, Phil își spuse că nu trebuia să încerce să-l schimbe pe bărbatul de care se îndrăgostise.

Ajunseră la Ismailia, un oraș micuț, plin de flori multicolore.

– Ce loc minunat!

Martin nu-i spuse că aceste minunății i se vor părea, foarte curând, plictisitoare, pentru că viața și distracțiile erau foarte limitate. O lăsă să admire vilele elegante, cu grădini exotice, care aparțineau angajaților companiei Canalului Suez.

Martin îi arătă principala stradă comercială a orașului.

– O să găsești aici toate naționalitățile – europeni, egipteni, sirieni.

Phillida admiră încântată vitrinele magazinelor – cei mai frumoși pantofi, cele mai colorate poșete, fără restricțiile sau cupoanele necesare în Anglia. Cât despre ciocolată... Nu putu rezista și-l rugă pe Martin să oprească mașina, ca să cumpere dulciuri. Bucuria ei în fața cutiei cu ciocolată îl făcu pe Martin să se gândească la Rex Maltern. Oare știa ce comoară avea drept soție?

Era aproape ora patru când ajunseră la Clubul Francez. Când intră, Phillida se simți brusc ca acasă, pentru că Rex îi scrisese foarte des despre locul în care obișnuia să vină „să bea ceva". În salonul extrem de curat se aflau două cupluri de francezi și doi ofițeri din armata egipteană, în uniforme kaki.

Un bărbat înalt, lat în umeri, le veni în întâmpinare.

– El e George, cel care conduce clubul, îi șopti Martin.

Făcu prezentările, iar George rămase puțin pe gânduri când auzi numele ei de familie.

– Cred că îl cunosc pe căpitanul Maltern, doamnă.

– Da? exclamă ea, nerăbdătoare. Vă rog, spuneți-mi!

– Are ochi negri și este foarte vesel, nu? Lucrează la Cartierul General...

– Da, da, el este soțul meu!

George se înclină ceremonios. Părea foarte îngândurat, dar nu spuse nimic.

– Credeți că va veni aici, în această seară?

– Nu l-am văzut de câteva zile, doamnă, dar vine foarte des.

Phillida se întoarse către Martin, cu o privire plină de speranță.

– Dacă i se termină permisia, o să vină. Simt asta!

Martin se mulțumi să-i zâmbească, dar își spuse în gând:

Cred că o să-l omor dacă nu apare!

Apoi îl întrebă pe George dacă era posibil să găsească o cameră pentru doamna Maltern. Acesta îi răspunse că nu era nimic liber, dar va face tot posibilul pentru a-l servi pe locotenent-colonelul Martin Winters, pe care-l considera un exemplu de ofițer al marinei. Nu putea spune același lucru despre căpitanul Rex Maltern, dar nu era treaba lui; îi plăcea, în schimb, soția foarte tânără și foarte blondă a căpitanului.

– Cred că am o soluție, spuse el. Este foarte important ca doamna să stea într-un loc respectabil, mai ales că este singură. Voi face tot ce-mi stă în puteri!

Micul ospătar de culoare căruia toată lumea îi spunea Hassan le aduse ceai. După o oră, George se întoarse și-i spuse că găsise o cameră, pentru o noapte sau mai multe, dacă era nevoie. Era vorba de o cameră dublă într-o vilă din cartierul francez – zona plină de verdeață prin care trecuseră când intraseră în Ismailia.

Când se îndreptă spre casa familiei Martial, în mașina lui Martin Winters, Phillida își dădu seama cât era de obosită. Se trezise devreme și așteptase cu nerăbdare momentul în care vaporul avea să ancoreze în Port Said; acum se temea că va fi nevoită să-și petreacă noaptea singură, fără Rex, într-o casă și o țară străine. În plus, franceza ei nu era deloc bună, iar madame Martial nu vorbea engleză. Cât de mult o invidia pe Steve Cubitt, care era de mult într-o pensiune din Cairo, împreună cu soțul ei!

Martin așteptă în mașină până când Phillida vorbi cu soții Martial, apoi o ajută să ducă bagajele în casă. Madame se oferi să-i servească cina, ca să nu mai iasă în oraș, dar ea refuză. Când îl văzu pe Martin, madame zâmbi complice și o întrebă dacă era soțul ei.

– Nu, eu sunt măritată cu un căpitan de armată cu care sper să mă întâlnesc în seara asta.

– Foarte bine, vă așteptăm.

Pe drumul către Clubul Francez, Phil nu scoase nici o vorbă.

– Nu e așa cum te așteptai? o întrebă Martin.

– Ba da, e o cameră foarte frumoasă. Sunt sigură că o să mă simt foarte bine și-ți mulțumesc că m-ai ajutat s-o găsesc.

Dar tremurul din vocea ei îl făcu pe Martin să înțeleagă adevărul. Cum putuse Rex Maltern să fie atât de nepăsător și să nu se asigure că aranjase totul pentru venirea soției sale?

– Hai să încheiem ziua cum se cuvine și să cinăm împreună, vrei? Asta dacă nu te-ai săturat de mine...

Phil reuși să-și ascundă lacrimile și se strădui să zâmbească.

– Sigur că nu! Ai fost minunat și vreau ca Rex să te cunoască.

Era într-adevăr recunoscătoare lui Martin pentru tot ce făcuse, dar nici măcar oferta lui de a-i fi alături până la sosirea lui Rex n-o făcea să se simtă mai bine. Gândul că nu va veni în acea seară era de nesuportat! Era foarte posibil ca, în ultima seară liberă, să nu se întoarcă la Ismailia, ci să rămână în Cairo.

***

La ora șapte, Martin și Phillida stăteau la bar, în Clubul Francez. Ceruseră o masă pentru cină și comandaseră un gin și un suc de roșii. Phil nu bea și nu fuma, ceea ce-l făcea pe Martin să se întrebe cum se va descurca într-un oraș în care toată lumea – femei și bărbați deopotrivă – își petreceau mare parte a timpului cu paharul și țigara în mână. Martin, care înțelegea cât de mare era dragostea Phillidei pentru soțul ei, începuse să aibă îndoieli cu privire la sosirea lui Rex.

Phil simțea același lucru, deși nu voia să recunoască.

Clubul începea să se anime. Toate scaunele de la bar erau acum ocupate, în mare parte de ofițeri din armată și din aviație. Phillida atrăgea priviri admirative și insistente, pentru că era nou-venită și foarte drăguță, dar ea nu avea ochi pentru nimeni.

– Scuză-mă o clipă, îi spuse Martin la un moment dat. Vreau să mă duc să salut un prieten.

– Sigur că da.

Phil îl urmări cu privirea.

Probabil mă consideră foarte de plictisitoare, își spuse ea. E atât de amabil, dar eu... Pur și simplu, nu pot să fiu veselă!

Lângă ea, o tânără roșcată, fardată violent, care se apropia de treizeci de ani, bea un cocteil.

– Cam frig, nu-i așa? i se adresă Philidei.

Ea izbucni în râs.

– Poftim? Mie mi se pare cald!

– Înseamnă că abia ai venit din Anglia, nu?

– Azi-dimineață.

– Înseamnă că ai avut o iarnă grea, friguroasă, iar totul în magazine se cumpăra pe cupoane. Urăsc Anglia! Din nefericire, soțul meu va fi demobilizat și vom pleca acasă. Aș fi vrut să rămân aici toată viața!

Phil o privi cu ochii mari.

– Serios? Eu nici n-aș fi venit, dacă soțul meu n-ar fi fost aici. Iubesc Anglia și-mi place să trăiesc acolo.

Tânăra necunoscută ceru să i se umple din nou paharul și-și aprinse o țigară. Phillidei nu-i plăcea genul acesta de femeie – bea și fuma ca un bărbat, era neglijentă cu propria persoană și spunea povești deocheate.

Femeia continuă să discute cu Phil. Se numea Victoria Riccard, dar toată lumea îi spunea Vic. Soțul ei era pilot, staționat în Ismailia. Se distra de minune în Egipt și mergea la toate petrecerile. Deloc puține, o asigură ea pe Phil. În plus, fetele se puteau distra foarte bine.

– Eu îl iubesc foarte mult pe soțul meu.

Tânăra roșcată începu să râdă.

– Asta nu te împiedică să-ți petreci timpul cu altcineva. Soții pleacă la muncă, nu?

– Nu cred că e cazul meu, replică ea cu răceală.

Dar Victoria nu se lăsă:

– Nu știu cum e cazul tău, dar în aviație te poți distra de minune. Trebuie să ne întâlnim într-o dimineață la Antoinette, să bem o cafea. Fursecurile sunt o nebunie! Iar dacă vine în seara asta vreunul din băieții pe care-i cunosc, o să te prezint.

Phillida se îmbună, pentru că înțelese că Vic voia doar să-și facă o nouă prietenă.

– Dacă ai ști ce mult se bârfește pe aici! Orașul e mic, așa că nu poți să ieși cu cineva fără să fii văzut. Sunt două bârfe care țin acum capul de afiș! E vorba de un comandant de pluton care s-a însurat cu o evreică din Siria. Arată grozav acum, dar e genul care o să se îngrașe cu trecerea anilor. Tânăra mireasă a început deja o relație cu un căpitan și toată lumea știe, mai puțin Kipps, soțul ei. Și, ca și când n-ar fi de-ajuns, se mai și laudă că trăiește cu bărbatul ăsta, care are o nevastă în Anglia. La ce să te aștepți de la o femeie frumoasă, culeasă din Palestina?

Phillida răsuflă ușurată când îl văzu pe Martin apropiindu-se. Bârfa Victoriei o dezgusta, dar nu reușea s-o oprească. Se văzu nevoită să facă prezentările, spre mulțumirea Victoriei.

– Te văd foarte des pe aici, îi spuse ea lui Martin. Hai să bem ceva împreună. Eu îl aștept pe soțul meu, care trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

Phil și Martin schimbară o privire semnificativă, dar înțeleseră că nu puteau să scape. La un moment dat, doamna Riccard îi dădu un ghiont noii sale prietene.

– Ce coincidență! Chiar acum intră în club tânăra siriancă de care îți spuneam și bărbatul cu care are o aventură. Bietul Kipps este în Palestina pentru două săptămâni, așa că Rebecca își face de cap. Toată lumea știe că ea și căpitanul au fost plecați la Cairo săptămâna asta, pentru că el a fost în permisie. Recunosc că e un tip chipeș, dar mi-e milă de nevasta aia a lui... Ce ai pățit? Te simți bine?

Martin o privi îngrijorat pe Phillida și văzu că era albă ca hârtia. Auzise povestea Victoriei și, pentru o clipă, îi trecu prin minte că... Nu, nu se putea!

– Extraordinar! se auzi vocea pierdută a Phillidei. Iată-l pe soțul meu!

Fără să poată răspunde, Martin privi cuplul care intrase în club – un bărbat englez, foarte chipeș, și o tânără extrem de frumoasă, cu toate că era cam rotofeie. Avea ten măsliniu, ochi căprui cu gene lungi și păr negru, strălucitor. Martin o recunoscu, pentru că o văzuse adesea în bar.

Roșie la față, Victoria Riccard o privi îngrozită pe Phil.

– El e soțul tău? Rex Maltern?

– Da, răspunse ea, abia auzit.

Victoria lăsă paharul pe masă și se ridică rapid.

– Nu știi cât de rău îmi pare! N-ar fi trebuit să spun nimic.

– Așa ar fi trebuit, interveni Martin, furios.

– Dar poate că nu-i adevărat, încercă ea să repare lucrurile. Știi cum sunt bârfele astea... De unde să fi știut că e chiar soțul ei?

Își luă poșeta și dispăru de lângă ei, fără alte explicații.

Lui Martin îi venea s-o strângă de gât pe Victoria și regreta că plecase, chiar dacă numai pentru câteva minute, de lângă Phil. Ce coincidență îngrozitoare! Acum înțelegea de ce nu venise Rex Maltern s-o întâmpine pe soția lui în Port Said. Ticălosul!

Rex își roti privirea și văzu o tânără suplă, cu părul blond și un chip foarte serios, care avea un aer familiar. În secunda următoare, își dădu seama cine era și făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă. Făcu un efort să-și revină și, adunându-și tot curajul, se îndreptă spre ea cu brațele deschise.

– Phil! Dumnezeule, ce surpriză!

Ea îl privea uluită și nu-și putea scoate din minte cuvintele Victoriei Riccard – îl acuzase pe soțul ei că era amantul tinerei cu care intrase în club. Prima impresie pe care i-o făcuse tânăra era negativă, pentru că părea o copie vulgară a unui star de la Hollywood.

Rex îi luă mâinile în ale lui.

– Phil, draga mea! De unde ai apărut aici?

– Am sosit azi-dimineață, șopti ea. Ți-am telegrafiat...

– În dimineața asta, repetă el. Înseamnă că telegrama e la birou, pentru că n-am trecut pe acolo de câteva zile. Am fost în Cairo.

– Da, știu.

– De unde știi?

Pentru că nu voia să-i spună ce aflase de la Victoria, îi răspunse că știa de la un coleg cu care vorbise la telefon, din Port Said. I-l prezentă pe Martin și-i spuse că nu s-ar fi descurcat fără el. Când se întoarse spre Martin și-i văzu privirea compătimitoare, înțelese că acesta auzise tot. Din mândrie, decise să nu arate îndoielile și suspiciunile care o măcinau.

– Vă mulțumesc foarte mult că ați avut grijă de soția mea.

– Mă bucur că am fost de ajutor, replică Martin cu răceală.

Nu-l plăcea pe Rex Maltern și-i părea rău pentru micuța Phil, care încerca să-și ascundă adevăratele sentimente și se silea să pară veselă. Dar Martin credea tot ce auzise de la Victoria, din două motive. În primul rând, surprinsese o privire complice între Rex și tânăra siriancă; în al doilea rând, îi mai văzuse împreună în club. Oare cum se măritase o fată atât de delicată cu unul ca el? Era chipeș, atrăgător și știa foarte bine că femeile nu-i rezistă! Poate că era vorba de contrastele care se atrag sau poate că fusese foarte singură după moartea tragică a părinților săi.

– Ea este Becki, făcu Rex prezentările. Sunt bun prieten cu soțul ei, Kipps, vreau să spun comandantul de pluton Rendleton. Becki, nu e grozav? În sfârșit, soția mea a sosit!

Rex înconjură cu brațul umerii soției sale, fără să observe că tremura ușor. Becki îi salută cu o politețe exagerată pe Phil și pe Martin, dar ochii ei aruncau văpăi.

Ce încurcătură! se gândi Martin. De ce naiba nu s-a asigurat Phil că soțul ei știe că sosește?

Phil se uită la soțul ei și văzu că se schimbase foarte puțin. Era mai bronzat, dar la fel de chipeș cum își amintea. Totuși, simțea că nu-l cunoaște pe bărbatul care stătea lângă ea.

– Ar trebui să luăm cina împreună, spuse Phil, încercând să zâmbească.

– Eu cred că o să plec, dacă nu vă supărați, spuse Martin. Acum, că soțul tău a venit și ești în siguranță, ar fi mai bine să mă întorc la Port Said. Cred că, după atâta timp, vreți să fiți singuri...

Spuse ultimele cuvinte privind-o cu atenție pe doamna Rendleton. Nu-i plăcea genul acesta de frumusețe arogantă și era sigur că se căsătorise cu Rendleton pentru a obține pașaport britanic.

Becki anunță că va lua masa în apartamentul ei, dar în cele din urmă rămase toți patru la club și cinară împreună. Masa se dovedi un calvar pentru Phil, care suporta cu greu comportamentul familiar al lui Becki față de Rex. Visase la o cină intimă, numai cu soțul ei, și ce primea în schimb?

Rex încercă să fie o gazdă bună și comandă șampanie, vin, lichior. Întreținea atmosfera, făcea conversație și încerca să explice cum de se afla în compania lui Becki.

– E o minune că am venit aici în seara asta. Am vrut să rămân în Cairo, dar m-am hotărât în ultima clipă să vin ca să văd dacă Kipps s-a întors din Palestina. Am aflat că n-a venit, așa că am invitat-o pe Becki la masă, ca să nu fie singură.

Minciuni peste minciuni, își spuse Martin. Phil părea să nu creadă cuvintele lui, deși se străduia să-i răspundă cu zâmbetul pe buze.

– De ce nu bei nimic? întrebă Rex, împingând paharul de șampanie spre ea. Nu te-ai schimbat deloc! Va trebui să te adaptezi, Phil! Vai de mine... N-am făcut rezervări pentru cameră, de vreme ce n-am știut că vii! Eu locuiesc într-un cort, ca și când aș fi încă burlac. Am căutat un apartament, ca unul în care stau Becki și Kipps, dar încă n-am găsit nimic. Am crezut că vor mai trece câteva săptămâni până vei veni...

Martin observă din nou un schimb de priviri între Maltern și Rebecca și era din ce în ce mai convins că tot ceea se spusese Victoria Riccard era adevărat.

Phil interveni și-i explică soțului ei că găsise o cameră în Ismailia, cu ajutorul lui George.

După masă, Martin se scuză și anunță că trebuia să se retragă.

– Pot să vă conduc acasă, doamnă Rendleton?

– Mulțumesc, dar nu e nevoie, îi zâmbi ea. Apartamentul meu e la câteva minute de club.

Martin înclină scurt capul în direcția ei, apoi se întoarse către Phillida și-i luă mâna.

– Noapte bună. Mă bucur foarte mult că te-am cunoscut și sunt sigur că ne vom mai vedea. Permiteți-mi să vă invit la masă într-o zi, pe tine și pe soțul tău. O să caut în cartea de telefon numărul familiei Martial și am să vă sun.

Rex o trase pe soția lui mai aproape.

– Foarte frumos din partea dumitale. Mulțumesc încă o dată pentru că ai ajutat-o pe Phil.

Phil își trase mâna din mâna lui și-și dădu seama că-i regretă plecarea. Brusc, se simțea nesigură, speriată, chiar singură.

– Ce bine că a plecat! exclamă Rex. E un tip atât de înțepat!

– A fost foarte amabil cu mine, spuse repede Phil.

El izbucni în râs.

– Doar n-o să crezi că bărbații singuri fac gesturi de caritate așa, doar pentru că sunt cumsecade! Sunt sigur că Winters n-a ezitat să-i fie de ajutor unei blonde drăguțe.

Phil roși, nemulțumită că gestul cavaleresc al lui Martin era pus într-o lumină atât de neplăcută.

– Văd că nu te-ai schimbat, adăugă Rex.

Apoi se întoarse spre Rebecca:

– Soția mea este o idealistă și are multe de învățat. O să înțeleagă, cât de curând, că Winters este la fel ca toți bărbații de aici care încearcă din răsputeri să-și găsească o prietenă. Nu ești de acord, Becki?

Aceasta ridică din umeri, plictisită.

– Hai să mai bem ceva.

– Întotdeauna ai idei minunate, Rex, îi zâmbi Becki.

Dar Phillida își puse mâna pe brațul lui.

– Te rog să nu te superi, dar aș vrea să mergem acasă. Sunt foarte obosită.

– Ți-am spus că trebuie să bei și tu! Nu te-ai mai simți obosită după un whisky dublu. Hai să mergem la bar. Oricum, Becki mai vrea să bea ceva...

Phil simți că o cuprinde furia, lucru care i se întâmpla foarte rar.

– Îmi pare rău, dar vreau să merg acasă.

Rex o privi cu atenție câteva clipe, apoi ridică din umeri.

– Bine, o să cer nota de plată. Cred că ești obosită, pentru că te-ai trezit foarte devreme astăzi. Uite, ia tu banii ăștia și achită nota. Trebuie s-o duc acasă pe Becki, pentru că nu poate să plece singură la ora asta. Din păcate, în mașină n-au loc trei persoane. Nu cred că am apucat să-ți spun... Mi-am schimbat vechea mașină cu una mai nouă, cu două locuri.

Acesta era Rex cel de demult, nebun după mașini.

Rebecca acceptă foarte rapid oferta lui, fără să dea importanță faptului că-l refuzase pe Martin Winters când îi propusese același lucru.

– Ne mai vedem, îi spuse tânăra siriancă, întinzându-i o mână pe care strălucea o imitație de rubin.

Phillida îi urmări ieșind din club și făcu eforturi să-și stăpânească lacrimile.

***

Rex Maltern o lăsă pe soția sa singură la Clubul Francez mai mult decât intenționase. Îi stătea în fire să se comporte așa – avea intenții bune, dar sfârșea mai mereu prin a face ceva

greșit. Avea, totuși, multe calități – era generos și voia să facă tuturor pe plac, chiar dacă o făcea mai mult pentru a-și satisface amorul propriu decât pentru a-i ajuta cu adevărat pe cei din jur. Era superficial și egoist, comportament de care, ulterior, îi era rușine. Dar niciodată nu renunța la ceea ce-și dorea!

Cândva, o dorise pe Phillida. Fusese atât de atras de părul ei blond și de frumusețea ei virginală, încât recursese la căsătorie numai ca să devină a lui. Trăise alături de ea prea puțin timp, astfel că nu se plictisise, dar nu-i plăcea ideea că, odată cu venirea ei, se vor vedea zilnic. Își dăduse seama că nu era suficient de relaxată ca să-l satisfacă pe deplin, dar războiul îi despărțise și-l lăsase cu impresia că găsise soția perfectă, care-l aștepta acasă.

Amintirea ei și a atracției care-i unise se stingea cu fiecare an pe care-l petrecea departe de ea. Emoțiile și sentimentele lui nu aveau profunzime; era mult prea grăbit și nu era pregătit să aștepte pentru un lucru important, de valoare. O iubise pe Phillida atât cât fusese el capabil s-o facă, dar fusese departe de ea prea mult timp.

În Burma, avusese parte de câteva permisii fierbinți în care se întorsese la statutul de burlac. La șase luni de la căsătorie, fusese implicat într-un scandal din pricina unei asistente foarte frumoase de la spitalul Base, unde fusese trimis cu o răceală puternică. Ca urmare, asistenta fusese trimisă înapoi în Anglia, iar Rex fusese pedepsit. Regretase sincer că ruinase viața unei tinere cu care avusese o aventură toridă fără să-i

spună că era căsătorit, dar o uitase foarte repede. Odată încălcate jurămintele față de Phillida, i se păruse foarte ușor să continue în același mod. Primea scrisorile de la ea și regreta când vedea cât de singură era și cât de mult îi ducea dorul. Ori de câte ori citea „Întoarce-te la mine cât mai curând", își promitea să-i fie fidel și să-și respecte căsnicia. Uita, însă, totul, în fața unor picioare lungi și a unor ochi migdalați.

După episodul cu asistenta, urmase permisia în India și scandalul cu soția unui bărbat care făcea parte din guvern. Avusese mari necazuri din pricina Irenei, pentru că pasiunea și interesul lui fuseseră scurte, spre deosebire de ceea ce simțea ea. Se agățase de acea relație, pentru că știa că se apropia de vârsta la care bărbații nu vor mai întoarce capul după ea. Irene se ținuse după Rex până când acesta cedase și fusese târât într-un proces de divorț. Din fericire, ca în toate momentele grele din viața lui, norocul fusese din nou de partea lui. Înainte ca divorțul să înceapă, soțul înșelat trecuse într-o lume mai bună, de unde nu se putea răzbuna pe soția infidelă și pe amantul acesteia. Rex se făcuse dispărut cu repeziciune și Irene nu-l mai văzuse niciodată.

Urmaseră și alte relații, mai mult sau mai puțin scandaloase – în Rangoon, unde se sfârșise războiul cu japonezii, și în Cairo, după ce fusese transferat în Orientul Mijlociu.

În tot acest timp, Rex se înstrăinase tot mai mult de tânăra cu care se însurase și pe care, din lipsă de timp, nu ajunsese cu adevărat s-o cunoască. Acum, regreta că fusese atât de

nebun și renunțase la libertatea sa, pentru că descoperise că un militar se distra foarte bine în armată, fără să aibă o soție.

Începuse să facă totul ca să amâne momentul în care avea să se întoarcă acasă și să-și înceapă, cu adevărat, viața de familist. Mult prea mulți prieteni, militari care fuseseră demobilizați, îi scriseseră că în țară era o adevărat nebunie. Nimic nu era așa cum ar fi trebuit – whiskyul, mâncarea bună, locuințele, costul prea ridicat al vieții, benzina raționalizată... De aceea, Rex decisese că viitorul lui nu era în Anglia. Nu avea nici o dorință să se întoarcă acasă, dar știa că trebuie să facă o încercare să-și salveze căsnicia, așa că făcuse demersurile necesare pentru ca soția lui să i se alăture.

După întoarcerea în zona Canalului, departe de atracțiile orașului Cairo, Rex devenise un bărbat plictisit, în căutare de lucruri interesante în viața lui. Chiar îi plăcea gândul că Phil va veni și descoperi cu uimire că aștepta cu nerăbdare sosirea ei. Avea mașină și ceva bani, așa că putea să caute o casă în Ismailia.

În acel moment, în viața lui apăruse Rebecca.

Kipps Rendleton era prietenul unui prieten al lui Rex. Comandatul de pluton și soția sa îl cunoscură pe chipeșul Rex la o petrecere în Abu Sieur. Deși erau proaspăt căsătoriți, lui Becki i se urâse deja de soțul ei, un bărbat foarte bun la suflet, dar mic de statură, gras și foarte comun. Cu experiența lui în materie de femei, lui Rex nu-i trebui multă vreme să descopere cât de plictisită era frumoasa Rebecca. Atracția pentru ea era mult prea mare, așa că nu mai conta că era o

femeie lacomă și interesată. Dansa divin și era plină de viață. Chiar prea plină de viață, pentru bietul Kipps, care o urma peste tot numai ca să-i facă pe plac. Se purta îngrozitor cu soțul ei. Cu Rex, însă... Era cel mai chipeș și mai vesel ofițer pe care-l întâlnise în Orientul Mijlociu. Îi plăceau sângele francez care-i curgea prin vine, aerul lui insolent, voioșia permanentă.

La puțin timp după ce o cunoscuse, Rex își dăduse seama că o dorea pe Becki. Nu-i păsa de soțul ei și nici nu se gândea să respecte căsnicia tinerei. Dar ea nu-și dorea acest lucru... Își pierduse capul din pricina lui Rex și-și dorea această relație la fel de mult ca și el. Se dovedise chiar mai ușor decât crezuseră cei doi amorezi, pentru că Rendleton era plecat foarte des. La sosirea Phillidei în Egipt, aventura celor doi era în plină desfășurare.

Rex fusese șocat să o vadă pe soția sa. Se gândise și sperase că venirea ei va fi amânată pe o perioadă nedefinită, astfel încât relația lui cu Becki să meargă mai departe, fără probleme. Trupul ei suplu, ochii negri, părul lung care-i încadra chipul, felul în care cânta cantonete îl fascinau peste măsură. Nu putea și nici nu voia să se elibereze de această fascinație. Orgoliul lui era extrem de satisfăcut când vedea cum îi refuză pe ceilalți bărbați care-i dădeau târcoale; în felul ei, Becki îi era fidelă.

Acum, Phillida, femeia care îi era soție, se afla în Ismailia.

Rex o conduse pe Rebecca spre locul în care erau cazate soțiile ofițerilor și opri mașina în fața intrării.

– Știi că voiam să fie seara noastră, spuse el, pe un ton rugător. Becki, draga mea... Ce puteam să fac? Totul e foarte încurcat!

Ea îl fulgeră cu privirea.

– Ai făcut asta ca să mă superi! Știai că o să fie la club. Crezi că e amuzant?

– Draga mea, nu vorbi prostii! râse el scurt. Doar nu sunt nebun! N-ai văzut cât eram de uimit când am văzut-o? Cum să fie amuzant momentul în care intru în club cu iubita mea și o găsesc pe soția mea acolo, așteptându-mă?

– Dar ziceai că nu vine...

Rex îi luă mâna și o sărută în palmă.

– Mmm, ce parfum minunat! Ce este?

– Ultimul pe care mi l-ai dat, răspunse ea, îmbufnată. Moment Suprême.

– Foarte potrivit! râse el din nou. Chiar a fost un moment grozav în seara asta, la club! Încă nu mi-am revenit din șoc, draga mea.

– Cum de n-ai știut că sosește?

– Telegrama a ajuns la Fayid când noi doi eram la Cairo. Voilà!

Rebecca trase adânc aer în piept.

– Dar acum este aici, în Ismailia. Și e soția ta.. O urăsc!

– N-ai de ce. Phillida e o femeie insipidă.

– Nu știu ce înseamnă asta, spuse ea, privindu-l fix.

– Înseamnă, draga mea, că ea este un pahar de lapte în timp ce tu... ești o cupă de șampanie.

O urmă de zâmbet apăru pe buzele ei.

– Și de ce te-ai însurat cu un pahar de lapte?

Rex Maltern se încruntă. Și el își spusese această întrebare în ultima vreme.

– Eram tânăr, răspunse el, ridicând din umeri. Eram tânăr, lipsit de experiență, mă plictiseam în Devonshire. Cred că mi-a fost milă de ea... În plus, toată lumea îmi spunea că e timpul să mă însor și să mă așez la casa mea.

Rebecca se lipi de el.

– Și te-ai așezat, mon amour?

Îi vorbise în șoaptă, pe un ton provocator care-l atrăgea întotdeauna pe Rex.

– Nu, știi bine că nu! Dar e o situație foarte dificilă...

– De ce n-o părăsești? șopti ea. O să-l părăsesc și eu pe Kipps și am putea să fugim împreună.

Rex primi sugestia ei ca pe o propunere extrem de amuzantă și nerealistă, așa că începu să râdă în hohote.

Din punct de vedere fizic, era nebun după ea, iar lipsa ei completă de morală trezea tot ce era mai rău în el. Decisese, cu mult timp în urmă, că era mult prea greu să joace rolul soțului bun și fidel al unei tinere pure cum era Phillida. Scara de valori se modificase, însă slujba rămăsese un lucru foarte important în viața lui și se străduia să-și facă datoria.

Recunoștea că Rebecca îi sucise mințile, dar, pentru moment, nu era pregătit pentru un scandal de proporții. Acum venise și Phil, iar Kipps... El și Becki erau căsătoriți de numai trei luni.

– Becki, draga mea! Nu pot să stau acum ca să discutăm despre toate astea. Trebuie să mă întorc la Phil. Înțelegi, nu-i așa? Îmi pare rău pentru seara asta, dar nu se poate altfel. Când despre despărțirea mea de Phil și a ta de Kipps... Știi că este imposibil!

Dar Rebecca nu era de aceeași părere. Deși avea numai douăzeci și trei de ani, cunoștea bine bărbații și știa cum să-i manevreze. Orice s-ar fi întâmplat, n-avea de gând să renunțe la chipeșul ei ofițer englez.

– Sigur că n-o să ne despărțim, răspunse el, din toată inima. Phil și cu mine formăm un culpu modern și am hotărât, cu mult timp în urmă, să avem și alți parteneri. Bărbatul acela de la Marină care era cu ea... Ai văzut și singură! O să ne vedem și în continuare, nu-ți face griji.

În ciuda tonului convingător, Rex știa foarte bine că fiecare cuvânt rostit era neadevărat, dar trebuia să găsească o metodă s-o îmbuneze pe Rebecca. Fără să se gândească la consecințe, decise că va putea continua relația cu ea.

– Știi că nu pot să trăiesc fără tine, îi șopti el Rebeccăi, sărutând-o cu pasiune.

Se întoarse la club o oră mai târziu și îl cuprinse rușinea când o văzu pe soția lui stând, palidă și foarte liniștită, pe un scaun.

– E ceva în neregulă cu motorul mașinii, pufni el. Aș fi venit acum o jumătate de oră, dar n-a mai vrut să pornească după ce am dus-o pe Becki acasă. A trebuit să rog pe niște băieți să mă împingă!

Phil se ridică și-și vârî mâinile în buzunarele hainei. O durere puternică de cap o chinuia și nu putea să-și scoată din minte lucrurile pe care i le spusese tânăra roșcată, mai devreme, la bar. Ultima oră, pe care o petrecuse singură în club, așteptându-l pe Rex, fusese ultima picătură.

– Nu vreau decât să iau un taxi și să ajung la vilă.

– Îmi pare foarte rău, Phil. N-am avut ce face, înțelegi, nu?

– Sigur că da.

După tot ce se întâmplase în cursul serii, Rex simțea că avea nevoie să bea ceva, dar rezistă impulsului.

– Hai să mergem, draga mea, spuse el, înconjurându-i umerii cu brațul. Cred că ești foarte obosită.

– Mă tem că oamenii care ne-au închiriat camera s-au culcat și o să fim nevoiți să-i trezim.

– N-ai cerut o cheie?

– Nu, am crezut că o să ne întoarcem devreme. Iar dacă n-ai fi venit, Martin m-ar fi condus...

– Cine e Martin? o întrerupse Rex.

Phillida roși ușor.

– Ofițerul care m-a adus la Ismailia. Știi doar!

– Da, dar n-am știut că numele lui este Martin, spuse Rex, înăbușindu-și un căscat. E ultimul tău prieten?

Philida se îmbujoră și mai tare.

– E absurd ce spui! L-am întâlnit abia azi-dimineață!

– Înseamnă că prietenul tău a rămas pe undeva, prin Anglia. Așa e?

– Nu. Adevărul e că nu am prieteni, pentru că nu mă interesează acest capitol.

Rex căscă din nou. Uitase cât de serioasă și vulnerabilă era tânăra lui soție, dar totul îi revenea în minte: chipul ei în ploaie, ciudățeniile amuzante, inocența ei care-l impresionase atât de mult.

Înțelese cât de mult suferise Phillida din pricina despărțirii lor și știa că relația lor trebuia construită din nou, de la zero. Nu știa ce părere avea ea, dar Rex știa că nu mai era tânărul de acum trei ani, care se mulțumea cu plimbări lungi pe dealuri, alături de Phillida. Acum avea nevoie de cineva mai sofisticat, cineva ca Becki, care putea să-i stârnească simțurile. Era uimit de faptul că vederea soției lui nu-l impresiona, ca și cum s-ar fi întâlnit cu o soră mai mică. Îi părea rău că era prins în cătușele căsniciei, dar era suficient de generos ca să-și dea seama că nici pentru Phil nu era mai bine.

– Îmi pare rău că n-am fost la Port Said să te întâmpin, draga mea. Dar n-a fost vina mea, nu-i așa?

– Nu, sigur că nu.

– Bine că a fost acolo ofițerul ăla de la Marină!

– Da, șopti ea, gândindu-se cu recunoștință la tot ajutorul pe care i-l dăduse Martin Winters.

– Frumos din partea bătrânului George să ne găsească acele camere!

– Am crezut că ai aranjat tu ceva.

– N-am avut când. Am venit în Ish numai seara sau la sfârșit de săptămână, ca să ies pe mare. În Fayid, locuiesc în cort. Dar am avut de gând să pregătesc un apartament pentru tine, serios. A fost o încurcătură!

– Da.

Când Rex deschise portiera mașinii, Phil își dădu seama cât de obosită era. Era o noapte frumoasă, cu cerul înstelat, așa cum nu mai văzuse niciodată, dar nu se simțea în stare să admire frumusețile naturii.

– Știi drumul înapoi către vilă? întrebă Rex, urcându-se în mașină.

– Nu cred.

Rex, care în mod normal ar fi primit amuzat această veste, se enervă destul de tare.

– Bravo ție!

Se lăsă pe spate și-și aprinse o țigară.

– Cred că aș putea s-o recunosc dacă am ajunge în cartierul francez, spuse ea, pe un ton șovăielnic.

– Nu cunosc cartierul francez, răspunse tăios Rex. Nu te-ai schimbat, Phil. N-ai deloc simțul orientării!

La capătul puterilor, ea izbucni în plâns.

Fir-ar să fie! își spuse el, văzând lacrimile ei. N-a avut parte de o primire prea călduroasă!

Într-un fel, regreta că o cunoscuse pe Becki Rendleton. Știa că-și stricase relația cu Phil și era primul care recunoștea acest lucru.

Aruncă țigara pe geam și o îmbrățișă pe Phil.

– Nu plânge, păpușă. O să găsim locul! Mă duc înapoi să vorbesc cu George și-o să-mi spună exact unde este. Știi că nu m-ai sărutat încă? Draga mea, ce mult mă bucur că te văd...

Fericită că-și auzea din nou numele de alint, rostit de vocea caldă a soțului ei, Phil se aruncă de gâtul lui.

– Rex, dragul meu! A trecut atâta timp... Mă bucur atât de mult că sunt lângă tine! Nu te-am găsit la Port Said și m-am speriat. Nimic n-a mers bine... Eram atât de nerăbdătoare să vin la tine...

O ținu aproape câteva clipe, mângâind-o pe păr. Părul ei blond, ca al unui copil, se gândi el. Era atât de diferit de părul gros, roșcat, care-i cădea Rebeccăi până la talie. Uitase cât de slabă și firavă era Phillida. Prea slabă, firește! Probabil că biata de ea nu mânca suficient, în vreme ce el, Becki și prietenii lor trăiau o viață de huzur. Dragostea pasională față de soția sa se stinsese, dar simțea pentru ea o afecțiune sinceră, frățească.

– Nu plânge, păpușă mică, o alintă el. Totul o să fie bine! Hai, șterge-ți ochii și zâmbește-mi. Știu că vrei să ajungi cât mai repede în pat, ca să dormi. A fost o zi foarte grea pentru tine.

Phil se liniști. Acesta era Rex pe care-l cunoștea, îl iubea și în care avea încredere; Rex pe care bunica ei îl considera „băiat bun". Era mult prea obosită ca să observe că din sărutul lui lipsea pasiunea. În plus, făcea eforturi să-și înăbușe suspiciunile care-i dădeau târcoale din clipa în care îl văzuse intrând în club alături de tânăra roșcată.

În timp ce Rex se întoarse în club ca să discute cu George, ea își șterse lacrimile și-și pudră nasul.

Ajunseră repede la vila din cartierul francez și-i găsiră pe soții Martial așteptându-i. Le ieșiră în întâmpinare și-i spuseră lui Rex că pregătiseră garajul, pentru a-și parca mașina acolo.

– Acum ești fericită, nu? îi zâmbi Sophie Martial când rămaseră singure. Soțul a sosit! Mais comme il est beau!

Sugeră, cu mult tact, că arăta mai bine decât ofițerul care o însoțise mai devreme, iar Phil înțelese acest lucru. Îi invitară în salon, la un pahar de whisky, iar Rex îi cuceri rapid, vorbind o franceză fără cusur. Complimentele bine plasate o făcură pe doamna Martial să roșească, fericită.

Încă o dată, Phillida privi, extenuată, cum toată lumea bea băuturi tari și se gândi cât de bine i-ar fi prins o cană de ceai. Se părea, însă, că în această țară nimeni nu obișnuia să bea ceai.

– E atât de chipeș și de amabil! îi șopti doamna, la un moment dat.

– Așa este.

În sinea ei, Phil își dorea ca Rex să înceteze cu laudele și să se pregătească de culcare. Era extenuată, după o zi în care succesiunea de evenimente fusese prea mult pentru ea. Înainte să-și dea seama ce se petrece, simți că totul se învârtește în jurul ei și o auzi, ca prin vis, pe doamna Martial:

– Mon Dieu! Doamnei îi e rău...

Rex veni iute lângă ea.

– Draga mea, sper că n-ai de gând să leșini!

Phil trase adânc aer în piept, încercând să se adune.

– Nu, nu, mă simt bine.

Dar Sophie pricepu că tânăra englezoaică are nevoie de odihnă, așa că se oferi s-o conducă în camera ei.

– Îi spun „noapte bună" domnului și vin și eu, o asigură Rex.

N-are prea multă vlagă, își spuse el în gând. Nu are vitalitatea lui Becki! Ce bine că avea în mașină o valiză cu lucrurile lui! Nu mai conta că avusese nevoie de ele la Cairo, unde fusese cu Becki.

În hol, se întâlni cu doamna Martial, care tocmai ieșea din camera lui Phil.

– Acum e bine, sărăcuța. E foarte obosită, c'est tout.

– Bon soir et merci, madame, spuse Rex.

– Bon soir, capitaine. Mâine o să-i aduc doamnei micul dejun în cameră. Și pentru dumneavoastră?

– Nu, mulțumesc. Trebuie să mă trezesc devreme și să ajung la Fayid la opt și un sfert, pentru că am de lucru. Permisia mea e pe sfârșite.

– Bien, capitaine. Poate că o să serviți micul dejun împreună cu noi și cu fiul nostru, Pierrot. Și el se trezește devreme, pentru că merge la școală.

Rex o asigură că era o idee foarte bună, apoi intră în dormitor.

Palidă și vulnerabilă, Phillida era întinsă în pat. Îl uimi faptul că arăta ca o școlăriță în comparație cu experimentata Rebecca Rendleton, în ciuda faptului că aceasta era cu un an mai tânără. Phil își pregătise o ținută sexy pentru întâlnirea cu

soțul său, dar doamna Martial, care o ajutase să se schimbe, scosese din bagaje o altă cămașă de noapte. Ce mai conta? Phil deschise cu greutate ochii când simți că Rex se așază lângă ea, pe pat.

– Sunt frânt, spuse el, trecându-și mâna prin păr.

Gestul lui Rex, atât de familiar, o făcu să-și reamintească luna de miere petrecută în Anglia. Fuseseră atât de fericiți atunci! Ce bine ar fi fost dacă Rex ar fi venit s-o întâmpine la Port Said! Dacă n-ar fi cunoscut pe acea doamnă Riccard în club și n-ar fi aflat toate grozăviile acelea de la ea! Dacă Rex n-ar fi intrat în club la brațul Rebeccăi... Prea mulți „dacă"!

Rex o ridică ușor și o îmbrățișă.

– Nu ești mult mai obosită decât mine. Culcă-te! Mâine o să plec devreme, dar o să mă întorc cât pot de repede.

Ea se ghemui fericită la pieptul lui.

– Aș vrea să cauți un apartament. Poate știe George ceva sau poate că te ajută doamna Martial...

– Da, șopti Phillida.

Rex stinse lumina și se pregăti de culcare. Când se vârî în pat, Phillida se lipi de el.

– Mă iubești la fel de mult ca înainte? întrebă ea, cu lacrimi în glas. La fel de mult? Da?

– Culcă-te, păpușă.

Fără să se poată opune, Phil căzu într-un somn adânc din care se trezi a doua zi, mult după plecarea lui Rex.

Capitolul 3

A doua zi, Phillida îi scrise o scrisoare bunicii sale, pentru că știa cât de nerăbdătoare era aceasta să primească vești.

Doamna Martial îi aduse micul dejun în cameră, după cum îi promisese, și i-l prezentă pe cel de-al treilea membru al familiei, un băiat de doisprezece ani, pe nume Pierrot. Apoi o conduse în grădină, la umbra unui mango, și-i dădu tot ce avea nevoie pentru scris. Deși încă obosită, Phil se simțea bine în grădina formată din copaci complet necunoscuți. Îi plăceau aromele, culorile, cerul incredibil de albastru.

Phillida ezită mult timp înainte să așternă câteva rânduri pe hârtie. Dacă ar fi avut curaj, ar fi trebuit să-i scrie iubitei sale bunici durerosul adevăr:

„Nimic nu este așa cum aș fi crezut sau mi-aș fi dorit... Prima mea zi în Egipt a fost îngrozitoare. Dacă nu ar fi fost Martin Winters, nu știu cum m-aș fi descurcat. Rex s-a schimbat foarte mult. Arată la fel, cuvintele și gesturile sunt familiare, dar adevărul este că s-a schimbat...

Cred că nu mă mai iubește și regretă că am venit aici. Noaptea trecută a fost un coșmar – la cină, Rex a băut prea mult, iar Rebecca nu l-a slăbit din ochi o clipă. Mi-e teamă că tot ce a spus doamna Riccard a fost adevărat. Nu știu ce să fac într-o asemenea situație... Oare să-l întreb pe Rex dacă este adevărat, ca să văd cum reacționează, sau să păstrez tăcerea? E clar că nu mai comunicăm ca înainte și că va fi foarte greu ca relația noastră să devină din nou armonioasă și fericită.

Viața aici mi se pare înspăimântătoare. Nu e viața pe care mi-o doresc. Familia la care locuim acum este foarte amabilă, dar trebuie să ne găsim un loc al nostru. Rex vrea un apartament și poate că aceasta e soluția. Dar dacă nu mă mai iubește și are o aventură cu o altă femeie... nu cred că aș putea suporta. Vreau să am încredere în el și o să încerc. În același timp, însă, vreau să știu exact cum stau lucrurile".

Aceste gânduri nu-i dădeau pace.

Scrisoarea rămase nescrisă până când Hassan, sudanezul care era servitorul familiei Martial, îi aduse o cafea turcească. Era un tânăr drăguț, zâmbitor, pe chipul căruia se vedeau urmele ritualurilor din copilărie. Când gustă cafeaua, atât de diferită de cafeaua cu lapte a bunicii, Phil se gândi:

„ Poate că aici totul este diferit. Trebuie să mă obișnuiesc cu aceste schimbări..."

Fusese foarte dezamăgită când se trezise și văzuse că Rex nu mai era lângă ea. Doamna Martial îi spusese că îi transmisese toată dragostea lui și o asigurase că se va întoarce în jurul orei șase.

Așadar, avea o zi întreagă pentru a se gândi la Rex, la ea și la... Rebecca. Ori de câte ori se gândea la tânăra siriancă, simțea cum o cuprinde indignarea. Era foarte frumoasă, atrăgătoare și cu mult sex-apil, dar era căsătorită. Cu ce drept se afișa cu Rex?

Poate că un bărbat care a stat atât de departe de soția lui, cum este cazul lui Rex, are nevoie de o iubită, își spuse ea. Poate că ar trebui să-l înțeleg.

Când lucra în armată, Phil văzuse cât de dificilă era viața persoanelor căsătorite și separate mult timp de partenerii de viață. La un moment dat, discutase cu o tânără, de același grad cu ea, al cărui soț era plecat de trei ani.

– De ce să nu mă distrez în timpul cât Eddy este plecat? spusese Betty, ca justificare a faptului că începuse o relație cu un american. Știu că are o prietenă în Malta, pentru că el însuși a recunoscut-o. Dar nu-l întreb nimic și nici el n-o face. Atâta timp cât totul este în regulă atunci când suntem împreună... Suntem oameni, nu? Nu putem trăi precum călugării, mai ales în timp de război, când avem atâta nevoie de afecțiunea cuiva.

Conversația, care avusese loc la un an de la plecarea lui Rex, o făcuse pe Phil să protesteze energic:

– Nu sunt de acord! Dacă doi oameni se iubesc atât de mult încât s-au căsătorit, înseamnă că pot să rămână fideli unul altuia. Jurămintele căsniciei n-au fost făcute pentru a fi încălcate! Nu vreau un alt bărbat, până când n-o să fiu din nou alături de soțul meu!

Betty îi zâmbise amar.

– Ești o idealistă, Phil! E foarte frumos ce spui, chiar dacă e foarte greu de realizat. Oare Rex gândește ca tine și-ți va fi fidel, ani la rând? Așteaptă și-ai să vezi, draga mea. Sunt mai în vârstă decât tine și am mai multă experiență cu bărbații. În toate scrisorile sale, Eddy îmi spune cât de greu este pentru un bărbat să... țină drumul drept. Au nevoie de o distracție, de o relaxare.

Phillida n-ar fi crezut nici o clipă că Rex avea nevoie de „relaxare". Dragostea, sentimentele ei erau concentrate asupra unui singur bărbat și le compătimea pe tinerele care, asemenea lui Betty, se lansau în aventuri promiscue. Pe lângă aspectul moral, i se părea periculos ca doi oameni căsătoriți să meargă fiecare pe drumul său. În orice clipă, un flirt nevinovat se poate transforma într-o relație adevărată și considera foarte important ca regulile stricte să fie urmate întocmai.

În mod ciudat, în această dimineață îi reveniră în minte toate argumentele lui Betty. Oare Rex se comporta precum Eddy? Poate că depărtarea de casă, singurătatea, clima îl făcuseră să se apropie de Rebecca.

Din dragoste pentru bunica ei, se forță să scrie câteva rânduri politicoase și, într-o oarecare măsură, nesincere despre călătoria până în Egipt și întâlnirea cu soțul său.

Ziua părea că nu se mai sfârșește. La un moment dat, madame Martial i se alătură, stătură puțin de vorbă și o întrebă dacă dorea s-o însoțească la magazin. Phillida, însă, refuză și hotărî să nu se mai gândească la Rebecca. Poate că totul fusese o exagerare a doamnei Riccard. Da, Rex și Rebecca intraseră

împreună în club, dar asta nu însemna că aveau o relație. Dacă îl iubea, trebuia să aibă încredere în el! Noaptea trecută fusese un fiasco, pentru că Rex fusese plecat și nu primise telegrama ei.

Noaptea aceasta va fi diferită! promise ea în gând. N-o să-l întrebe nimic despre Rebecca, ci va încerca să aibă vederi largi, precum Betty. Orice ar fi făcut Rex în perioada cât au fost separați, ea va închide ochii și nu va pune nici o întrebare. De-acum, va fi din nou al ei! Probabil că n-o va mai vedea pe Rebecca; în plus, comandantul de pluton, soțul ei, urma să se întoarcă în Ismailia.

Hotărâtă să facă totul pentru ca Rex să fie mulțumit de ea, Phillida îi spuse doamnei Martial că voia să caute un apartament și o invită s-o însoțească. El îi spusese, cu o seară în urmă, că era pe urmele unui apartament, dar, cum nu-i dăduse alte amănunte, Phil presupuse că doar vorbise despre asta și că nu era nimic stabilit.

Cele două femei petrecură câteva ore în oraș, dar nu găsiră nimic. Un singur bărbat, un grec, le spuse că ar putea să se elibereze un apartament peste câteva zile și promise s-o anunțe pe Phil.

– Poți să stai la noi până atunci, o asigură doamna Martial.

Subiectul meselor, însă, nu intra în discuție – doamna Martial nu accepta să pregătească decât micul dejun pentru chiriașii săi.

De aceea, Phillida se duse la club și, pentru prima dată în viața ei, prânzi singură. Văzând mesele pline din jurul ei, își

dădu seama că era foarte singură și i se făcu dor de casă. Se gândi că Rex o va aduce în același loc, pentru cină, și era sigură că se va simți mai bine alături de el.

După masă, ar fi vrut să se plimbe prin magazine, dar aflase că toate erau închise între orele unu și patru. Merse pe jos până la vilă și, pentru că nu se vedea nici o mișcare, intră în camera ei. Își simțea ochii plini de lacrimi și se strădui din răsputeri să nu plângă. Orice s-ar întâmpla, nu trebuia să-l întâmpine pe Rex supărată și cu ochii roșii!

În minte îi reveni chipul strălucitor al Rebeccăi și-și dădu seama că era datoria ei să fie mai frumoasă, mai atrăgătoare decât ea. Făcu un duș și-și spălă părul, după care stătu în grădină, lăsând soarele să-i usuce părul lung, blond.

Pentru că se plictisea singură, Phil își schimbă hainele și hotărî că o plimbare în oraș avea să-i prindă bine. Simțea nevoia să bea o ceașcă de ceai și-și aminti că acea femeie îngrozitoare, doamna Riccard, vorbise de cafeneaua „Antoinette", un loc în care prăjiturile erau foarte bune.

Ceru indicații pe stradă și găsi cafeneaua pe o străduță laterală. Era plin de englezi, majoritatea bărbați în uniformă, însoțiți de iubite sau soții. Singură la masă, Phillida avu senzația că fusese exilată într-o țară complet necunoscută, fără prieteni sau rude alături de ea. Era a doua ei zi în Egipt și avea cumplitul ghinion de a fi singură, departe de soțul ei.

Se întoarse din nou la vilă și-i găsi pe soții Martial în grădină. Doamna stătea sub un copac și lucra la un pulovăr, în timp ce Pierrot se plimba cu bicicleta pe aleile pavate. Domnul Martial își făcea de lucru în altă parte a grădinii.

Phillida se așeză lângă Sophie Martial, bucuroasă că avea cu cine să stea de vorbă, chiar dacă nu știa bine limba franceză. Când se apropie ora la care Rex trebuia să sosească acasă, Phil se duse în dormitorul ei și-și pieptănă părul, dorindu-și să arate cât mai bine pentru soțul ei.

– Adună-te, Phillida Maltern! își spuse ea cu voce tare, în fața oglinzii. De trei ani nu-ți dorești decât să ajungi lângă soțul tău! Și acum? De ce-ți faci griji?

Își făcu manichiura, după care deschise fereastra, ca să audă motorul mașinii lui Rex. Mult mai târziu, când deja se întunecase, auzi o mașină mergând cu viteză foarte mare pe strada destul de îngustă. Numai Rex era în stare să conducă atât de nesăbuit pe o asemenea stradă. Phil își aminti cât de prudent era Martin, atât pe drumul de la Port Said, cât și pe străzile din Ismailia.

Ieși repede din casă și alergă la poartă, în întâmpinarea lui.

– Rex!

– Bună, Phil!

Vru să se apropie de el și să-i sară în brațe, dar se opri când văzu un alt bărbat care ieșea din mașină.

– L-am adus și pe Jimmy Angus. Soția lui, Doreen, este în spital, împreună cu bebelușul lor, născut acum două săptămâni. L-am invitat să ia masa cu noi. Cred că merită să bem pentru copilui lui, nu?

Făcu prezentările, iar Phil întinse mâna, deși nu-l vedea prea bine pe căpitanul Angus.

– Ești gata, Phil?

– Da, doar să-mi iau haina.

– Nu avem loc în mașină, spuse Jimmy. Eu o s-o iau înainte, pe jos.

– Nu, nu-i nevoie, îl opri Rex. O să te înghesuim puțin, dar avem loc! Vezi ce subțirică e soția mea?

Phil își simți obrajii în flăcări. Soțul ei părea că uitase că seara trecută argumentase că în mașină nu încăpeau trei persoane.

– Săraca de tine, ai stat singură toată ziua! Nu-i nimic, o să mergem să bem ceva în cinstea lui... Cum îl cheamă pe băiatul tău, Jimmy?

– Doreen vrea să-l botezăm William, după tatăl ei. Cred că o să-i spunem Bill!

Phil se duse în casă să-și ia haina, dezamăgită de perspectiva unei alte seri la Clubul Francez. Și nici măcar nu era singură cu soțul ei!

***

– Ai fost foarte tăcută în seara asta, păpușă, îi spuse Rex, în timp ce-și scotea haina.

Era ora unsprezece, iar Phil se simțea foarte obosită. Îi fusese foarte frig la cină, iar Jimmy Angus – care se dovedi un bărbat foarte amabil – îi spuse că se simțea așa din pricina schimbării climei.

– Și Doreen a pățit așa atunci când a venit aici. În prima săptămână a fost foarte obosită și ar fi dormit tot timpul.

– Ar trebui să bei ceva, îi spusese Rex. Nu înțeleg de ce refuzi!

– Nici soția mea nu bea, îi luase apărarea Jimmy. Cred că nevestele noastre au multe în comun.

Pe drumul spre casă, Rex îi spusese că spera ca acest lucru să nu fie adevărat.

– Doreen e o persoană tristă, comună. Nu pricep de ce s-a însurat Jimmy cu ea! Nici măcar nu arată bine... Are nasul cârn și ochii ca niște farfurioare.

– Nu e frumos din partea ta, Rex. Poate că are alte calități, pe care tu nu le știi. Oricum, Jimmy pare să țină foarte mult la ea și la bebelușul lor.

– Nu vreau ca oamenii să creadă că semeni cu ea. Nu-i place în Ismailia. De fapt, nu-i place Egiptul și nici oamenii de aici. Se plânge întruna! Dacă nevasta mea ar fi la fel de cicălitoare ca ea, aș divorța!

Phil se gândise mult la cuvintele lui și ajunsese la concluzia că Rex era un bărbat complet străin, care nu semăna deloc cu tânărul încântător și amabil cu care se căsătorise. Devenise un om dur, egosit, care nu mai avea milă sau compasiune pentru cei mai slabi, mai nefericiți decât el.

Phil îl privi în timp ce se dezbrăca.

– Întotdeauna ești atât de tăcută? întrebă el. Recunosc că nu-mi mai aduc aminte, pentru că a trecut mult timp de când n-am mai fost împreună.

– Da, cred că așa am fost mereu, răspunse ea, străduindu-se să zâmbească.

Fără să-i mai spună nimic, Rex își puse o pijama de mătase și-și pieptănă părul castaniu.

Nici nu m-a sărutat, își spuse ea în gând. Oare la ce se gândește? Pare atât de departe...

Rex își aprinse încă o țigară și se întinse pe pat, cu mâinile sub cap.

– Ai avut noroc în cautarea unei case?

– Nu, din păcate. Madame Martial m-a însoțit, dar n-am găsit nimic.

Rex pufni scurt, cu gândul la apartamentului cochet în care locuia Rebecca și soțul ei, Kipps.

– E clar că nu putem sta aici. Eu vreau să mă distrez, să primim oaspeți. Nimic nu poate fi mai rău decât să locuiești într-o sigură cameră, ca acum! O să vorbesc cu un prieten, să văd dacă știe el ceva. Nici măcar n-am loc pentru toate hainele mele. Sau ale tale...

Nu se gândise, însă, s-o întrebe și pe ea ce părere avea. Conta numai că, din punctul lui de vedere, locuința actuală era inacceptabilă.

– N-ai de gând să te dezbraci? o întrebă el. De ce stai acolo, ca o statuie?

– Mă întreb dacă îți dai seama că n-am stat de vorbă deloc de când am venit în Egipt.

El făcu ochii mari.

– Păpușa mea dragă! Dar am vorbit toată seara...

– În fața unui străin!

– Jimmy nu e un străin. Îl văd în fiecare zi.

– Pentru mine, e un străin. Recunosc că e foarte cumsecade și-mi place că se agită atât de mult din pricina soției sale. A pregătit totul pentru întoarcerea ei de la spital... De fapt, cred că e foarte norocoasă.

Rex începu să râdă.

– Mă certi, cumva? Vino încoace! Vino, să te sărut așa cum se cuvine!

Cuvintele lui o enervară și mai tare. Era foarte dezamăgită de evenimentele din ultimele două zile și se simțea neglijată. Avea impresia că nu conta pentru el și nu-i plăcea tonul superior pe care-i vorbea.

– Dacă nu te deranjează, vreau să mă dezbrac, spuse ea, începând să-și descheie nasturii bluzei.

Rex nu era obișnuit să fie refuzat, dar nu comentă. Phil se schimbă într-o cămașă de noapte din satin, își pieptănă părul, apoi se așeză pe marginea patului. Văzu privirea lui critică ațintită asupra lui și roși violent.

– Mai bine nu veneam, spuse ea, acoperindu-și chipul cu palmele. Nu mă mai vrei! Totul s-a schimbat, nimic nu mai e ca la început...

Rex își dădu seama că se purtase îngrozitor cu tânăra lui soție. Se duse lângă ea și o luă în brațe.

– Păpușă, îmi pare rău! Știu că ți-a fost foarte greu de când ai venit aici și regret că n-am fost mai mult lângă tine. Lucrurile se vor rezolva, ai să vezi. O să fie bine! Hai în pat, să te încălzești.

Phil îl iubea și-l ura în același timp. Avea, însă, mare nevoie de mângâierile lui, pentru că nu mai putea suporta singurătatea și dezamăgirile. Se lipi de pieptul lui și repetă întrebarea pe care i-o pusese cu o seară în urmă:

– Mă mai iubești, Rex?

De această dată, îi răspunse:

– Sigur că da, draga mea.

Pentru moment, nu se mai gândi la Rebecca și se strădui să alunge tristețea soției sale. O sărută și o mângâie, până când simți că dorința crește în el.

– Sigur că te iubesc, păpușa mea, o minți el. Ești încântătoare ca întotdeauna. Știu că nu-ți place să stai prin cluburi și restaurante. Mă ierți? O să fie bine. Hai, sărută-mă... Spune-mi că nici tu nu te-ai schimbat.

Phil se pierdu în îmbrățișarea lui. Ar fi vrut să profite de acel moment și să-l întrebe dacă tot ceea ce se spunea despre el și Rebecca era adevărat, dar ceva o reținu.

– N-am încetat niciodată să te iubesc, Rex, îi spuse ea, dornică să-i facă pe plac. Dragul meu!

În acea seară, simți că-i aparține lui Rex, iar el este al ei cu toată ființa. Era gata să uite toate dezamăgirile, criticile sau suspiciunile.

A doua zi, Phil se trezi devreme și luă micul dejun împreună cu Rex. Extrem de fericită, simțea că trăiește o continuare a lunii de miere petrecute cu trei ani în urmă.

– Ne întâlnim la Clubul Francez la prânz, draga mea, îi spuse el. Astăzi termin programul mai devreme.

– O să umblu prin Ismailia toată dimineața și o să găsesc un apartament. Ai să vezi!

– Așa te vreau. Nu contează cât va fi chiria, o să ne descurcăm.

– Stăm atât de bine cu banii? zâmbi ea.

Drept răspuns, Rex se strâmbă. Banii pe care-i primea un căpitan nu erau nici pe departe suficienți pentru a satisface gusturile lui. În secret, îi mulțumea cerului că mama lui se recăsătorise cu un bărbat bogat și putea să-i trimită, din când în când, un cec destul de consistent. Ultimul îl primise în urmă cu o lună, de ziua lui. În plus, mai erau și cele două sute de lire pe care le primea anual, moștenire de la unchiul Reginald. Ce bine că-i scrisese în fiecare an de Crăciun, astfel că unchiul îl menționase în testament!

Pe drumul către unitatea militară, Rex se gândea la faptul că bătrânul Kipps se va întoarce în seara aceea și trebuia s-o vadă pe Becki în cursul zilei. De ce nu poate un bărbat să aibă două soții? se întrebă el. Era o latură a persoanei lui pe care Phil n-o putea înțelege și nu i-o putea satisface. Cât despre Becki... nu și-o putea scoate din minte. Dacă va fi da dovadă de inteligență și tact, poate că va reuși să le împace pe amândouă.

Câteva ore mai târziu, telefonul sună în casa familiei Martial și un coleg al căpitanului Maltern o anunță că acesta fusese nevoit să plece la Suez, cu treburi, și va întoarce în jurul orei șaisprezece. Phil regretă că nu mai putea să ia prânzul cu el, dar nici o clipă nu se gândi că nu era adevărat.

Își petrecu dimineața scriind scrisori către cei de acasă: bunica, foști colegi de la marină și celei mai bune prietene, pe nume Patsy. Patsy urma să se căsătorească în vară cu un locotenent de marină, pe care i-l prezentase chiar Phil.

„Întreabă-l pe Oliver dacă a cunoscut un locotenent-colonel pe nume Martin Winters. L-am întâlnit în ziua când am sosit în Port Said și m-a ajutat foarte mult.

Patsy, dacă ai ști cât de frumos se poartă soțul meu... Sper ca și Oliver să fie la fel!".

Oare când îl va mai vedea pe Martin? se întrebă ea.

După ce termină corespondența, plecă în oraș, iar pașii o conduseră spre Clubul Francez. Prima persoană pe care o văzu când intră în club fu Martin Winters. Purta un pulovăr gri, avea o pipă în colțul gurii și stătea de vorbă cu o femeie blondă, în vârstă, și un bărbat îmbrăcat în uniformă.

Când o văzu, chipul lui Martin se lumină.

– Bună, Phillida! Ce mult mă bucur să te văd!

Ea, la fel de mulțumită, îi întinse mâna.

– Dă-mi voie să fac prezentările. Ea este doamna Maltern, care a venit aici să fie alături de soțul ei, militar în Fayid. Phillida, ei sunt generalul Pentyre și soția sa, doamna Pentyre. Am fost împreună în Malta, înainte de război.

– Ce bine ne-am distrat acolo! spuse Mabyn Pentyre.

Arăta extrem de tânără pentru o femeie care, avea să afle mai târziu, era de-o seamă cu bunica ei.

– Malta, înainte de război, spuse soțul ei, visător. Aș fi preferat să fiu trimis oriunde, mai puțin aici. Nu pot să sufăr Egiptul!

– Dar mie-mi place, îl contrazise doamna Pentyre. Și-mi place să navighez. Doamnă Maltern, trebuie să veniți cu noi pe mare, într-o zi!

– Da, neapărat! spuse generalul, privind-o admirativ pe Phillida.

– Aveți grijă cu soțul meu! E foarte atras de fetele frumoase!

– Și de ce n-aș fi? Singurul meu regret este că nu sunt și ele atrase de mine! Asta e, sunt prea bătrân și prea gras...

– În cazul ăsta, nu mai mânca atât de mult, zise soția lui, spre amuzamentul general.

– Toată lumea râde de mine. Doamnă Maltern, ce doriți să beți? Gin sau...

– Nu bea, interveni Martin.

– Văd că ai ținut minte, îi zâmbi Phillida.

Martin nu uitase nimic din acea zi. Surprinzător, se trezise adesea gândindu-se la ea și sperase, când venise aici, că o va reîntâlni. Se bucura că era fericită și râdea la glumele făcute de Freddy Pentyre. Avea un râs molipsitor și o gropiță în obrazul drept, pe care Martin n-o observase până atunci.

Phil ar fi vrut să-l asigure pe Martin că totul era în ordine între ea și soțul ei.

– Urma să mă întâlnesc cu Rex aici, la prânz, dar a fost nevoit să plece la Suez, cu treburi. Mi-ar fi plăcut să fie aici!

Doamna Pentyre o întrebă despre soțul ei, apoi se oferi să dea o petrecere, ca să-o prezinte tuturor.

– Ce-ar fi să vii cu domnul Maltern la noi diseară, să bem un pahar? Stăm într-o casă foarte frumoasă, în Moascar Garrison. Și am văzut destul case, având în vedere că ne-am mutat de nouăsprezece ori de când suntem împreună.

– Suntem căsătoriți de douăzeci și doi de ani, dar cred că am stat împreună doar zece.

Doamna Pentyre îi explică Phillidei că soțul ei era comandantul trupelor engleze din Egipt.

– N-o mai speriați! le ceru Martin, râzând. Oricât v-ați plânge, știți foarte bine că n-ați putea să renunțați la armată.

– Dar aș vrea să văd cum e în marină, îi răspunse doamna Pentyre. În viața următoare, o să mă mărit cu tine! Îmi plac bărbații înalți, care știu să joace bridge și să aline un prieten la nevoie.

Generalul se aplecă spre Phillida, dar îi vorbi destul de tare ca să audă și ceilalți:

– Știi ce cred eu? Că soția mea este îndrăgostită de Martin!

– Dacă nu mi-ar fi teamă de scandal și nu m-ar interesa onoarea Marinei, aș fugi în lume cu doamna Pen chiar acum, fără întârziere, replică Martin, foarte serios.

– Vezi ce trebuie să suport? Chiar sub ochii mei!

Phillida se simțea bine alături de ei și își dorea ca Rex să-i cunoască pe noii ei prieteni. La un moment dat, cei doi plecară, iar Martin rămase singur cu Phillida.

– Am aflat că sunt șanse mari să fiu detașat la Fayid.

Ea ridică privirea, încântată.

– Ar fi grozav. Asta înseamnă că o să ne vedem mai des.

– Mai mult ca sigur.

– Regreți?

– Să fiu sincer, da. Deșertul nu mă atrage la fel de mult ca marea. Pe de altă parte, și în Fayid se poate naviga. Mai este și Clubul Francez... După cum știi, toată lumea se adaptează la schimbări.

Phillida oftă ușor, iar Martin se întrebă la ce se gândea. Ar fi vrut să știe ce se întâmplase între Phil și soțul ei în prima seară, după întâlnirea nefericită cu Rebecca.

– Mi-ar plăcea să te invit la cină, împreună cu soțul tău, săptămâna viitoare. Poate sugerezi o zi...

– Mi-ar plăcea foarte mult. O să-l întreb pe Rex. Dar ne vedem și diseară, la familia Pentyre.

– Credeți că veniți?

– Sper că da.

– Atunci, pe diseară!

Cu toate că n-ar fi vrut s-o facă, Martin se ridică și plecă.

Peste câteva minute, în club intră Victoria Riccard. Când o văzu pe Phil, se grăbi către ea.

– Bună, ce mai faci? Draga mea, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat seara trecută. N-am știut că este vorba de soțul tău, serios! Te rog, iartă-mă!

Phillida tocmai își pusese ochelarii ca să citească meniul, dar și-i scoase și încercă să-și păstreze cumpătul în fața Victoriei.

– Nu te mai gândi la asta, îi spuse ea cu o voce de gheață. N-am dat nici o importanță vorbelor tale.

Dar Victoria nu renunța prea ușor.

– Vino să iei masa cu mine și cu prietena mea, și ea soție de ofițer.

– Mulțumesc, dar prefer să rămân aici.

Își puse din nou ochelarii, semn că discuția se sfârșise. Toată buna ei dispoziție se topi și-i reveniră în minte toate bănuielile cu privire la Rex și Rebecca.

Când ajunse acasă, alungă toate aceste idei și așteptă cu nerăbdare întoarcerea lui Rex. Își dorea să-i spună de invitația făcută de familia Pentyre și să se întâlnească din nou cu Martin.

***

Rex veni acasă la șase fără un sfert, mult mai târziu decât anunțase. Phillida îl aștepta, deja îmbrăcată pentru cină.

– M-am săturat! spuse el când intră în casă. Mașina asta iar mi-a făcut probleme! Ori îmi cumpăr cauciucuri noi, ori schimb mașina...

– Ce ghinion, dragule!

Merseră împreună în camera lor, unde Rex se dezbrăcă repede și se trânti pe pat. Phil îl privi îngrijorată. Era atât de nervos din pricina unei pene de cauciuc?

– Ce păcat că ai avut treabă la Suez chiar astăzi, când ai fi putut să ajungi acasă mai devreme!

– Da, am o muncă foarte grea, spuse el, nemulțumit. Te rog, toarnă-mi un pahar de whisky.

– Bietul de tine! Chiar arăți obosit!

„Treaba la Suez" fusese, evident, Becki. Se întâlnise cu ea la ora unu și merseseră împreună la picnic la Deversoir, un loc pe malul canalului, la jumătatea distanței dintre Fayid și Ismailia.

Rex se gândise să se despartă de Becki și să-și ia în serios căsătoria. Hotărârea lui dispăru, însă, când o văzu pe tânăra siriancă. Experimentată în relațiile cu bărbații, Rebecca știa exact ce și cum să-i spună. Îl compătimise pentru că devenise un bărbat de casă, sub papucul nevestei, iar Rex se simțise provocat. În cele din urmă, deveni clar că nici unul dintre ei nu dorea să accepte regulile căsătoriei.

După ce o conduse pe Becki, Rex regretă că trebuia să joace rolul soțului iubitor. Dacă Phil n-ar fi venit în Egipt, ar fi putut să-și petreacă după-amiaza în brațele lui Becki. Iar seara ar fi mers la dans, la Clubul Ofițerilor! Phil nu se putea compara cu Becki. În scurta lor lună de miere, Rex o învățase și recunoștea că dansa cu ușurință și grație. Becki, însă, era senzuală și incitantă, ca nici o altă femeie pe care o cunoscuse.

Când ajunse acasă, Rex era obosit și foarte prost dispus.

– Vreau să beau ceva, îi ceru lui Phil, lăsându-se să cadă într-un fotoliu. Mă gândeam să mergem la Clubul Grecesc în seara asta. Nu prea am chef să dansez... O să ne întoarcem devreme acasă, bine?

– Ești chiar atât de obosit dragul meu?

– Da, murmură el, fără s-o privească. Tu ce-ai făcut astăzi?

– Nu mare lucru.

Era dezamăgită de atitudinea soțului ei. După pasiunea nopții trecute, acum nici măcar n-o sărutase!

– Am primit o invitație pentru seara asta.

Rex își ridică privirea, surprins.

– Ce înseamnă asta? Cine ne-a invitat?

– Îl cunoști pe generalul Pentyre și pe soția lui?

Rex se încruntă și clipi des.

– N-am auzit niciodată de ei. Numai dacă... Doar nu e vorba de Penwiper, comandantul trupelor engleze?

– Ba da, dacă preferi să-i spui așa, zâmbi Phil.

– Unde Dumnezeu i-ai cunoscut?

Phillida îi explică.

– Sunt oameni foarte drăguți, foarte amabili. Hai să mergem!

Rex puse paharul pe masă.

– Ce prieteni îți faci, Phil! Nu-l cunosc personal pe general și nici pe soția lui, dar are reputația unui bătrân idiot. Urăsc să fiu nevoit fac sluj în fața lui toată seara! Nici măcar nu e comandantul meu! N-am chef să mergem până la Moascar numai ca să spun toată seara „Da, domnule", „Nu, domnule".

Phil simți că o părăsește curajul.

– Înțeleg.

– Tu chiar vrei să mergi? se încruntă el.

Ea se îmbujoră.

– Am crezut că ar fi plăcut. Soții Pentyre mi s-au părut foarte simpatici.

Brusc, Rex începu să râdă.

– Abia acum am priceput! Ofițerul tău de marină o să fie acolo! Cu el vrei să stai de vorbă, nu cu soții Penwiper.

Phil roși violent.

– Nu vorbi prostii, Rex!

Dar el continuă, pentru că-l amuza și-l făcea să nu se mai simtă atât de vinovat pentru modul în care-și petrecuse după-amiaza.

– Bine, bine! Nu e nimic rău în asta și nu trebuie să roșești pentru că îți place un bărbat! N-am de gând să te încui în casă, să știi... Eram sigur că e ceva la mijloc, având în vedere că erai deja aranjată să ieșim în oraș. Păpușa mea!

– Nu-ți permit să-mi vorbești așa! ridică ea vocea, furioasă. Martin Winters n-are nici o legătură! Îl plac foarte mult, dar soții Pentyre sunt cei care ne-au invitat, pentru că voiau să te cunoască și...

Lacrimile o împiedicară să continue. Îl ura pe Rex pentru că răstălmăcise lucrurile!

– O s-o sun pe doamna Pentyre și o să-i spun că nu poți să vii. Oricum, i-am spus de la început că nu sunt sigură că mergem...

Rex știa că era egoist și antipatic.

– Mergem, dacă insiști. Dar nu cred c-o să mă distrez prea bine alături de soții Penwiper și îngâmfatul ăla de Winters.

– Nu e deloc îngâmfat!

Rex începu din nou să râdă.

– Cred că te-ai îndrăgostit de tipul ăsta!

Phil dădu din mână, exasperată, și se îndreptă spre ușă. Înainte s-o deschidă, se întoarse către soțul ei.

– Îngâmfatul ăsta, cum îi spui tu, ne-a invitat la cină săptămâna viitoare. I-am spus că ne vom întâlni la soții Pentyre, pentru că el rămâne acolo peste noapte, și o să stabilim o zi. Ce mesaj să-i las?

– Spune-i că o să ne întâlnim, într-o zi, răspunse el, vag. Nu vreau să mi se facă program.

– Nu e cam nepoliticos, Rex?

– Bine, atunci spune-i că o să iei cina cu el, în ziua în care eu sunt de serviciu până la miezul nopții.

Ea îl privi neîncrezătoare.

– Serios?

– Spune-i ce vrei! se răsti el. Mergem la cină oricând vrei tu și promit să nu scot nici o vorbă în timp ce tu te distrezi cu marinarul tău! Nu-mi pasă... Dar urăsc să fiu cicălit chiar din clipa în care intru în casă!

Fără să mai spună nimic, Phil se îndreptă spre telefon. Încă o dată, speranțele și iluziile ei erau năruite de bărbatul pe care nu-l mai recunoștea.

– Ai anunțat că nu mergem? o întrebă Rex când reveni în cameră.

– Da.

Nu-i spuse că nu lăsase nici un mesaj pentru Martin Winters.

– Bun, răsuflă el ușurat. Sunt prea obosit ca să fac față unei petreceri formale. Te rog să mă ierți că sunt atât de egoist, draga mea!

– Nu voiam neapărat să merg, dar ce ai spus despre Martin Winters... Îl cunosc numai de câteva zile!

Rex zâmbi larg. După ce obținuse ce urmărise și băuse trei pahare de whisky, se simțea mult mai bine.

– Știu, păpușă, te tachinam numai. Dar să nu-mi spui că Winters nu vreau mai mult de la tine. Sunt sigur că așa e!

– Eu sunt convinsă că nu e așa! replică ea, indignată.

– Nu mă deranjează, scumpo. Nu mi-ar plăcea să fii o femeie după care nimeni n-ar întoarce capul.

Phil îl privi tăcută. Noul Rex o uimea peste măsură – dacă era îndrăgostit de ea, cum putea să accepte ca un alt bărbat să-i facă avansuri? Ce fel de căsătorie aveau? Oare Rex dorea o căsnicie în care fiecare avea viața lui? Ideea o îngrozea.

– Hai, nu te îmbufna! La ora șapte o să mergem la clubul grecesc. Au un bar foarte bun acolo.

Club, bar, băuturi – aceasta era ideea lui Rex despre o seară plăcută.

– Îți place să fii singură cu mine, nu? Înainte îți plăcea.

– Sigur că da, răspunse ea repede. E tot ce-mi doresc!

Știa că nu putea să fie numai cu el, atâta vreme cât mergeau în baruri unde întâlneau prieteni de-ai lui Rex – bărbați și femei, deopotrivă. Dar dorea să-i facă pe plac și să-l simtă din nou alături, așa cum se întâmplase noaptea trecută.

– Sunt gata în câteva clipe, spuse ea, încercând să-și ascundă supărarea.

– Păpușa mea! exclamă Rex, sărutând-o pe frunte.

Îi plăcea faptul că soția lui nu era dificilă. Nu ca Becki, în orice caz. Oare o va întâlni la Clubul Grecesc? Îi spusese că urma să meargă la o petrecere și regreta că nu putea s-o însoțească.

Clubul era plin de piloți și ofițeri de armată. Și – ce coincidență! – Rebecca stătea la bar, cu un cocteil în mână și înconjurată de câțiva piloți. Când o văzu, Phillida îngheță, dar Rebecca o salută zâmbind, după ce îi aruncă o privire complice lui Rex.

– Bună! Ce bine îmi pare să vă văd!

Cu mâinile în buzunare, Rex i se adresă pe un ton nepăsător:

– Bună, Becki. Ce mai faci?

Cineva trase un scaun pentru Phillida. Becki făcu prezentările, dar nu reținu decât prenumele – Sam, Pete, Jock. Toți aveau pahare de băuturi în mână și se mirară când Phil comandă suc de roșii.

– E cam ciudată soția mea, nu? interveni Rex. Preferă sucul de roșii în locul ginului! N-o înțeleg...

Phil râse, alături de ceilalți, dar nu era foarte amuzată. Băieții erau foarte plăcuți și puși pe distracție, dar se simțea din atitudinea lor că nu le plăcea Egiptul. Se săturaseră de soarele arzător și de nisip și-și doreau să se întoarcă acasă. Rex era singurul care nu era de aceeași părere.

– Anglia nu e de mine! Eu vreau să rămân în Orientul Mijlociu, dacă se poate chiar în Orientul Îndepărtat. Nu cred că eu și Phil o să ne stabilim vreodată într-un loc. Chiar și când o să mă pensionez, o să călătoresc!

Un tânăr roșcat, cu pistrui, căruia toți îi spuneau Jock, o privi cu atenție pe Phil.

– Vă place să călătoriți, doamnă Maltern?

Simți privirea lui Rex ațintită asupra ei și vru să-i facă pe plac.

– Da. Și mie, și lui Rex, ne place foarte mult.

– Eu sunt scoțian, spuse Jock. Iubita mea mă așteptă acasă și abia aștept să mă întorc acolo.

Phil începu să discute cu el despre Scoția și natura vie, verde a Scoției. Profitând de acest moment, Rex se apropie de Rebecca.

– Arăți grozav, îi șopti el.

Ea îi zâmbi și-și flutură genele lungi.

– Ai avut necazuri pentru că ai întârziat? întrebă ea, ținând paharul la buze.

– Sigur că nu, răspunse el. Fac ce vreau, când vreau!

– Am primit o telegramă de la Kipps. Se întoarce mâine după-amiază.

Rex se strâmbă.

– Află exact programul lui și apoi sună-mă la birou.

Rebecca puse paharul pe bar și o privi pe Phil.

– Soția ta e tare drăguță. Sunt geloasă.

– Știi foarte bine că n-ai nici un motiv!

Apoi se adresă tuturor:

– Încă un rând, pentru toată lumea! Fac eu cinste!

Jock se retrase, nemulțumit că nu mai putea discuta cu doamna Maltern. Îi plăcuse foarte mult tânăra blondă și era sigură că soțul ei n-o merita.

Plictisită și deja înfometată, Phil făcu eforturi să suporte discuțiile din jurul ei și deplinul dezinteres al lui Rex. Pe la opt și jumătate, simți că nu mai putea face față.

– Ce-ai zice să luăm cina, dragul meu? îl întrebă ea.

– Nu-i nici o grabă, scumpo! Mai bea un pahar de suc de roșii, că tot îți place atât de mult!

– Aș vrea să mănânc ceva.

El se încruntă.

– Am spus că nu-i nici o grabă, Phil!

Brusc, își dădu seama că Rebecca o privea insistent, iar toți ceilalți bărbați erau atenți la discuția lor.

– A trecut destul timp de la prânz și n-am luat ceaiul, își păstră ea poziția.

Simțind privirea batjocoritoare a Rebeccăi, Rex decise pe loc că nu era unul din bărbații care ascultau orbește de soțiile lor.

– O să mergem imediat, păpușă. Ia niște alune sau chipsuri... Becki, mai vrei să bei ceva? Pete, tu ce vrei?

Phil avu impresia că vede o urmă de triumf în privirea Rebeccăi și simți cum o cuprinde furia. Nu putea să plece singură, așa că așteptă până când soțul ei se hotărî să meargă la masă. Avea să descopere, însă, că soțul ei uitase de promisiunea de a cina în doi.

– Ce-ar fi să mergem toți la masă? spuse el la un moment dat, privind către Rebecca.

Dar însoțitorul Rebeccăi, un bun prieten al lui Kipps Rendleton, nu-l plăcea pe Rex Maltern.

– Mă tem că noi nu putem să mergem. Avem alte planuri.

Rex ridică din umeri, în vreme ce Becki zâmbi, încântată că bărbații se certau din pricina ei.

– Ne mai vedem, Rex, nu-i așa? Și pe dumneata, doamnă Rex...

Phil murmură ceva ininteligibil. Toată seara fusese un calvar, mai ales din pricina Rebeccăi, dar încercă să nu arate acest lucru în timpul cinei. Rex, însă, era foarte supărat, din pricina ofițerului care stătea în preajma lui Becki.

Tăcută, Phil își puse ochelarii și consultă meniul, iar el o privi nemulțumit. Cum de o considerase atrăgătoare? Părea o școlăriță insipidă, mai ales dacă o compara cu voluptuoasa Becki, care stătea într-un alt restaurant, cu un alt bărbat alături.

– Ospătar! Vino, să terminăm odată cu masa asta!

Palidă, Phil îl privi pe soțul ei peste rama ochelarilor.

– Nu striga, Rex, îi sopti ea. Nu-mi place să se uite lumea la noi.

– Nu mă învăța tu ce să fac!

Ea își mușcă buza și privi din nou meniul, dar nu mai putea citi nimic din pricina lacrimilor. Acum era convinsă că soțul ei n-o dorea pe ea, ci pe tânăra siriancă, Rebecca Rendleton.

Întreaga ei lume de speranțe și iluzii se prăbuși definitiv.

Capitolul 4

Peste câteva zile, Phil o cunoscu pe Doreen Angus, care se întorsese de la spital împreună cu micul Bill. Era o tânără simpatică, dar cam răsfățată, care profitase de condiția ei, pe toată perioada sarcinii. Jimmy o iubea și era gata să facă tot ce-i stătea în puteri, dar ea nu-și dorea decât să se întoarcă în Anglia, la mama ei, pentru ca aceasta să aibă grijă de bebeluș.

Vizita lor în apartamentul familiei Angus veni într-un moment foarte nepotrivit, când micul Bill plângea fără întrerupere, iar părinții erau foarte nervoși pentru că nu-l puteau liniști. Phil își păstră calmul și o ajută, spre mulțumirea lui Rex, care o lăudă tot timpul. Cuvintele lui frumoase nu-i făceau plăcere, pentru că știa că nu le spune din suflet, ci pentru că dorea să facă o impresie frumoasă în fața colegului său.

Când rămaseră câteva clipe singuri, Rex îi șopti pe un ton tăios:

– N-o mai ajuta atâta pe nepriceputa asta! Profită cât poate de bunătatea ta! Nu vreau să ajungi să stai aici toată ziua, să-i îngrijești plodul!

– Dar pot s-o ajut cât ești tu la serviciu. Îmi pare rău pentru ea. Abia a venit de la spital și n-are pe nimeni alături.

– Mă plictisește de moarte! Dacă n-aș fi avut nevoie de Jimmy la serviciu, n-aș fi venit aici! S-ar putea să fie avansat, așa că nu strică să am relații bune cu el.

Când ajunseră acasă, Phil își dădu seama că o invidia pe Doreen. Era adevărat tot ce spusese Rex despre ea – era o femeie insipidă, lipsită de curaj, care se temea de viața într-o țară străină și suferea din pricina dorului de casă. Totuși, nu era singură. Avea un copil, iar soțul ei, care o iubea, îi era alături.

A doua zi, cu o încăpățânare de care nu părea capabilă la prima vedere, Phillida se duse la familia Angus, ca s-o ajute pe Doreen.

***

Trei săptămâni mai târziu, Martin Winters intră în Clubul Francez. Familia Pentyre îl invitase la o petrecere, cu ocazia zilei de naștere a generalului. Martin era foarte abătut, pentru că aflase că Phillida refuzase invitația făcută de Mabyn Pentyre. Aceasta mai făcuse alte două invitații, care primiseră același răspuns negativ și, ca și Martin, era convinsă că cel care nu voia să vină era Rex.

Martin se întrebă care era motivul refuzurilor; presimțea că lucrurile nu mergeau prea bine pentru tânăra care semăna atât de mult cu Bridget. De când se mutase cu serviciul la

Fayid, Martin venise adesea la Ismailia și se întâlnise uneori cu familia Maltern. Stătuseră de vorbă, băuseră ceva împreună, dar Rex avea tot timpul un aer superior, de aroganță. Întotdeauna o lua de mână pe Phillida, ca și cum ar fi vrut să spună: „Ai grijă , bătrâne! E a mea!".

Martin nu putea să-l sufere și făcea mari eforturi să nu-l pocnească. Dacă n-ar fi fost Phillida, ar fi făcut tot posibilul să nu-l mai întâlnească niciodată.

Intră în club cu jumătate de oră înainte de ora stabilită, iar prima persoană pe care o văzu fu Phillida Maltern. Stătea într-un scaun de răchită, cu o carte în mână și ochelarii pe nas. Purta o rochie gri, cu guler alb, iar părul era strâns în coc. Ca întotdeauna, Martin își dădu seama că era foarte atras de ea.

Phil ridică privirea și chipul i se lumină când îl văzu.

– Bună, Martin!

Era pentru prima oară când îl vedea în uniformă și se gândi că-i venea foarte bine.

– În onoarea generalului, răspunse el întrebării nerostite.

Pe chipul ei se citi regretul. Rex n-o lăsase să accepte invitația, spunând că-i invitase deja la cină pe comandantul de pluton Rendleton și pe soția sa. Phil îl rugase să amâne această cină pentru o altă seară, dar el spuse că nu voia să facă acest lucru pentru „o petrecere plicticoasă, la care n-am chef să merg".

– Se poate? întrebă Martin, trăgând scaunul de lângă ea.

– Te rog, ia loc.

– Soțul tău n-a sosit încă?

– Nu.

– Lucrează?

– Da. Ieri a fost la Cairo și a rămas acolo peste noapte. Încă nu s-a întors, dar mi-a telefonat și m-a anunțat că o să ajungă la ora opt. Trebuie să luăm masa cu... cineva.

Martin chemă ospătarul și comandă un suc de roșii și un gin.

– Îmi pare rău că nu vii la petrecerea generalului.

– Și mie.

– Așadar, ai fost singură aseară? Dacă aș fi știut, te-aș fi invitat la cină.

– Mi-ar fi plăcut, răspunse ea simplu.

Se afla în Egipt de o lună – o lună grea, plină de îndoieli. Avea o singură certitudine și anume că trebuia să facă ceva pentru a-și salva căsnicia. Rex nu părea interesat de acest lucru și se purta rece, chiar dur cu ea. Rareori se arăta pur și simplu fermecător și voia să facă dragoste cu ea, dar Phil înțelesese că Rex n-o iubea. Momentele de pasiune, oricât de fierbinți ar fi fost, nu însemnau o căsnicie.

În plus, între ei se afla în permanență umbra Rebeccăi. Phil nu deschisese niciodată acest subiect, ca și când s-ar fi temut de ceea ce ar fi putut să audă sau să-i spună soțului său. Ar fi vrut să-și facă prieteni, dar Rex nu-i permitea. Singura persoană pe care o vedea mai des era Doreen; fără să-i spună lui Rex, o vizita adesea, pentru că știa cât de multă nevoie de ajutor avea tânăra mămică. Adevărul era că n-o plăcea pe Doreen, pentru că era o persoană care nu oferea nimic,

niciodată. Phillida, pe care singurătatea o măcina din ce în ce mai tare, avea nevoie de afecțiune și înțelegere și era sigură că Martin Winters era exact persoana care ar fi putut să i le ofere.

Rex, însă, era hotărât să nu accepte nici o invitație din partea lui Martin sau a unor prieteni de-ai lui și-l critica ori de câte ori Phil menționa numele lui.

– Cred că ar fi cazul să ne întâlnim la cină, spuse Martin la un moment dat. Am amânat prea mult!

– Ar fi minunat, spuse ea repede. Într-una din zilele astea...

Martin observă stânjeneala ei și înțelese că avusese dreptate când presupusese că Rex era cel care refuzase invitațiile. O privi cu atenție pe Phil și-și dădu seama cât de mult se schimbase în ultima lună. Când venise în Egipt, era plină de speranțe și foarte îndrăgostită. Acum... era ca un animal prins în cursă.

Schimbă subiectul discuției, încercând s-o facă să se simtă în largul ei. Îi vorbi de Egipt, de egipteni, de vegetație, dar observă că, în ciuda interesului arătat, tristețea nu dispăruse din ochii ei.

Cum pot s-o ajut? se întrebă el. Oare ar fi mai bine dacă nu m-aș implica? În ora pe care o petrecuse alături de ea, Martin înțelesese că, dacă va continua s-o vadă pe Phillida Maltern, se va îndrăgosti de ea. Alungă repede aceste gânduri și ceru ospătarului un pachet de țigări.

– Locuiești în continuare la familia Martial?

– Da, pentru că n-am putut să găsim un apartament.

Îi povesti o întâmplare amuzantă legată de servitorul sudanez al familei Martial, iar inima lui începu să bată mai repede când o văzu râzând. Gropița ei reapăru în obraz, făcându-l pe Martin să-și spună că merita să râdă mai des.

Lângă ei apăru, pe nesimțite, Rex.

– Bună seara, domnule, salută el, cu răceală.

Apoi se întoarse către Phil:

– Petrecerea noastră s-a anulat. Tocmai l-am văzut pe Kipps Rendleton, în sfârșit! Mi-a spus că Becki nu se simte bine.

Phil, ca și Martin, se ridicase în picioare la vederea lui Rex, dar toată buna ei dispoziție dispăru.

– Îmi pare rău, Rex.

– Am mare nevoie de un pahar de whisky. Călătoria de la Cairo a fost absolut îngrozitoare. Dacă aș fi știut că cina s-a anulat, nu m-aș fi grăbit atât!

Continuă pe același ton morocănos, fără să spună nimic despre faptul că-i făcea plăcere să ia cina cu soția lui. Din nou Rebecca... Acum înțelegea de ce nu-i spusese Phillida cu cine urma să ia masa. Poate că, până la urmă, era ceva adevărat în zvonurile despre Maltern și tânăra siriancă.

– Veniți la bar, să beți ceva cu noi, domnule?

De asemenea îmbrăcat în uniformă, Rex era obligat să recunoască superioritatea gradului lui Martin.

– Nu, mulțumesc. Cred că prietenii cu care mă întâlnesc vor sosi dintr-un moment în altul.

– Vii, Phil? întrebă Rex, iritat.

Era ultimul lucru pe care și-l dorea Phil – să stea la bar și să-l privească pe Rex, și așa prost dispus, dând pe gât pahar după pahar. Totuși, reuși să pară veselă.

– La revedere, Martin. Sper să ne revedem curând.

Acesta profită de moment și i se adresă lui Rex:

– Cum e cu cina aceea? Ar trebui să-mi permiți să-ți întorc generozitatea. N-am uitat că, în seara în care ne-am întâlnit, ai făcut cinste.

– Sunteți foarte amabil, domnule.

– Pot să vin de la Fayid în orice seară și mi-ar plăcea să punem la cale o mică petrecere, poate chiar să dansăm. Sâmbătă ar fi bine?

Phillida se uită la soțul ei, cu inima bătându-i nebunește. Știa că acum n-avea ce face și nu putea să refuze invitația lui Martin.

– Mulțumim foarte mult, murmură el. Suntem liber, Phil?

– Da.

– Grozav! spuse Martin. Atunci, rămâne pe sâmbătă, la ora opt? Ne vedem aici.

Soții Pentyre intrară în club. Martin își luă rămas-bun și se îndreptă spre ei, nu înainte de a o privi lung și insistent pe Phil, parcă spunându-i „Curaj, draga mea".

Ea simți căldura, bunătatea lui și înțelese că nu mai era singură în Egipt. Avea nevoie de sprijinul lui și era bucuroasă că-l primise necondiționat, fără să-l ceară.

Phil se răsuci pe călcâie și-l urmă pe soțul ei la bar. Acesta bău două pahare de whisky pe nerăsuflate și încercă s-o facă pe Phil să bea ceva. Ea, însă, refuză, mult prea conștientă de prezența soților Pentyre și a lui Martin la câțiva metri de ea.

– Hai să plecăm de aici! îi ceru Rex, la un moment dat.

Noaptea de martie era destul de caldă și îndemna la romantism. Phillida nu avu parte de așa ceva, pentru că Rex se năpusti asupra ei din clipa în care intrară în mașină.

De ce l-a pus într-o asemenea poziție cu blestematul de Winters? De ce nu și-a amintit că în această seară era petrecerea lui Pentyre? Dacă ar fi știut, n-ar fi pus piciorul în club! Nu-i păsa ce credea Winters, dar cu siguranță generalul se întreba acum de ce refuzaseră invitația!

– Și nici nu cred că Becki e bolnavă! încheie Rex, furios. Cred că idiotul de Kipps i-a spus ceva și nu i-a permis să vină în seara asta!

Phil ascultă fără să comenteze torentul lui de cuvinte dure. Era destul de plictisită de răbufnirile lui și știa că iritarea lui era pricinuită de faptul că Rendleton își exercitase autoritatea în fața soției sale.

În această seară, însă, își pierdu și ea cumpătul.

– Cum îndrăznești să-mi vorbești așa, Rex?! N-ai nici un drept! Ai fost la Cairo două zile și m-ai lăsat singură, iar acum țipi la mine pentru că lucrurile nu sunt așa cum ți-ai dori! Știi foarte bine că m-am întâlnit cu Martin din întâmplare și nu

te-am pus în nici o poziție! Ai fost de-a dreptul grosolan când ai refuzat toate invitațiile lui și cred că e foarte amabil că ne-a invitat încă o dată.

În fața clubului grecesc, Rex frână brusc.

– Mă iei drept prost? Crezi că nu știu că Winters ne tot invită pentru că vrea să te vadă pe tine?

– Și chiar dacă ar fi așa, dă-mi voie să-ți atrag atenția că tu i-ai invitat la masă pe soții Rendleton pentru că voiai s-o vezi pe Rebecca. Ai spus de nenumărate ori că nu poți să-l suferi pe Kipps!

Rex rămase fără cuvinte, neobișnuit ca Phil să-i țină piept. Își aprinse o țigară și trase adânc fumul în piept.

– Bine. Hai să stabilim ceva – eu o să fac ce vreau cu Rendleton, iar tu poți să te întâlnești cu Winters și cu prietenii săi de câte ori vrei.

– Nu, Rex, spuse ea încet, dar foarte apăsat. Înțeleg ce vrei să faci, dar nu accept. Suntem căsătoriți de trei ani, dar am trăit împreună doar câteva luni. Mi se pare de neconceput ca mariajul nostru să se transforme atât de curând în așa ceva. Nu accept!

Din nou, Rex nu știa cum să reacționeze. Nu se așteptase la un asemenea comportament din partea soției sale, de obicei atât de liniștită și de timidă.

– Hai să intrăm, să mâncăm ceva. Sunt obosit, mi-e foame și n-am chef să ascult învinuirile tale.

Mai târziu, Rex i se adresă pe un ton mult mai conciliant:

– Păpușă, hai să fim prieteni. Nu putem să stăm aici, urându-ne unul pe altul.

Ea își ridică ochii cenușii și-l privi cu o expresie care-l făcu pe Rex să se simtă rușinat.

– Mă urăști, Rex?

El tuși, stânjenit, dar susținu privirea tinerei sale soții.

– Nu vorbi prostii! Știi că nu te urăsc. A fost doar un mod de exprimare... Vreau să spun că nu vreau să ne mai certăm. Tu mă urăști?

– Nu. Dar cred că o să încep curând, dacă te mai porți așa.

– Dacă mă cicălești...

– Nu vreau să te cicălesc, îl întrerupse ea. Pot să nu-ți mai vorbesc deloc, dacă asta vrei. Dar nu mai accept să strigi la mine și să-mi faci scandal de câte ori vii acasă. Știu că asta se întâmplă pentru că nu mă mai iubești.

El făcu ochii mari.

– Cine spune asta?

– Mă mai iubești? îl întrebă ea, direct.

Rex clipi de câteva ori înainte să răspundă.

– Ești foarte romantică, Phil. Un bărbat nu trebuie să spună într-una „te iubesc", să citeze din poeți sau să te țină de mână ca să-și demonstreze dragostea. Am făcut toate astea la început, când ne-am îndrăgostit, dar acum... Sper că nu mai aștepți toate astea de la mine acum, nu? Mă rog, poate la anumite intervale de timp.

Phillida rămase nemișcată câteva secunde. Cu o detașare de care nu s-ar fi crezut capabilă, privea chipul familiar și

atrăgător al celui care era soțul ei. Cuvintele lui o făcură să înțeleagă, în cele din urmă, cât de puțin o iubea.

– Și care ar fi acel interval de timp, Rex? întrebă ea, brusc.

– Pentru Dumnezeu, nu mai analiza atâta!

– Bine, acceptă Phil.

În sfârșit, își găsise curajul de a-i spune tot ce gândea.

– Bine! Nu se mai pune problema dacă mă mai iubești sau nu, pentru că știu că ești îndrăgostit de altcineva. Adevărul e că n-ai nici un drept s-o iubești, pentru că ești căsătorit, ca și ea!

– Pot să te întreb ce vrei să sugerezi? întrebă el foarte încet, roșu la față.

– Rebecca, spuse ea, foarte clar. Rebecca Rendleton! Nu e numai o bănuială de-a mea. Toată lumea știe! Toată lumea din Ismailia vorbește despre voi! În prima seară, când te așteptam la club, o femeie care nu știa cine sunt mi-a povestit despre voi. Când ați intrat, mi l-a arătat pe ofițerul englez care are o aventură cu o tânără siriancă. A fost îngrozitor! Am încercat să mă conving că nu este adevărat și am evitat să discutăm despre asta. Dar acum... Gata! Nu vreau să mai continuăm așa. Nu vreau să te mai porți rece și indiferent cu mine și să trăiești numai pentru întâlnirile cu femeia aia! Nu mai accept!

Cuvintele trădau toată amărăciunea și umilința pe care le îndurase în ultima lună. Îngrozită să nu izbucnească în plâns în public, îi șopti lui Rex:

– Te rog, plătește nota și du-mă acasă!

El făcu acest lucru, fără să fie în stare să comenteze. Era șocat de dezvăluirile Phillidei, pentru că nu-și imagina că bănuiește ceva despre el și Rebecca. Așa cum nu știa nimic despre faptul că oamenii bârfeau.

În primul moment, nu simți rușine sau regret pentru căsătoria lui pe cale să se destrame, ci teamă. Dacă zvonurile ajungeau la urechile superiorilor săi, cariera sa era în pericol. Încă un scandal pe teme sexuale era tot ce-i lipsea! Trebuia să găsească o modalitate de a rezolva lucrurile cu Phil și de a continua să se vadă cu Rebecca.

Pentru prima dată, vedea că soția sa nu era doar o femeie supusă, care nu ieșea din cuvântul soțului, ci una puternică, stăpână pe viața ei.

Când intrară în dormitor, încercă s-o ia în brațe.

– Păpușă, vino la mine...

Ea se smuci și se depărtă de el.

– Lasă-mă, Rex. Sunt foarte obosită și vreau să mă culc.

El o sili să se așeze pe marginea patului.

– Draga mea, ascultă-mă! Nu putem să continuăm așa. Nu e adevărat că nu te mai iubesc. Te iubesc, jur!

Ea clătină din cap, încercând să se elibereze.

– Nu pot să te cred, Rex. Cum să te cred, după tot ce ai spus și ai făcut?

– Iubita mea, știi că mă aprind ușor. Am avut o perioadă foarte grea: cei doi în Burma, apoi staționarea în Egipt. Poate

că a venit timpul să merg acasă. Te asigur că mulți bărbați calcă strâmb după ce stau departe de casă ani în șir. Trebuie să faci compromisuri, Phil!

Ea îl privi, neștiind ce să creadă. Nu știa dacă putea să aibă încredere în vorbele lui, dar știa că mângâierile lui nu mai aveau nici o importanță pentru ea. Nu voia decât să stea cât mai departe de el, pentru că nu suporta ideea să facă dragoste cu el în acea noapte.

Dar Rex continuă s-o țină lângă el și să-și ceară scuze.

– E îngrozitor dacă oamenii vorbesc despre mine și Rebecca. Kipps e prietenul meu! Știe că ies în oraș cu Becki atunci când el e plecat... Sau, cel puțin, făceam acest lucru înainte să vii tu. Dar aici e suficient ca o femeie și un bărbat să fie văzuți împreună de mai multe ori, pentru ca oamenii să spună că au o aventură.

Phil îl privi cu atenție pe soțul ei și-și dădu seama că nu-l mai consideră atrăgător. Recunoștea că era chipeș, dar ochii și gura lui nu mai aveau tandrețe sau căldură. Dintr-un motiv inexplicabil, chipul lui Martin Winters îi apăru în fața ochilor – chipul cu trăsături fine, ochii albaștri care o priviseră cu atâta afecțiune cu câteva ore în urmă. Phil era convinsă că nu-l mai iubea pe soțul ei; el ucisese acea dragoste, chiar din prima zi pe care ea și-o petrecuse în Egipt.

Rex continuă să se scuze și să-i explice că ieșise de câteva ori cu Rebecca, dar nu se punea problema unei relații.

– Nu-ți dai seama că ți-am reproșat prietenia cu Martin Winters pentru că eram gelos pe el? Cred că te place și nu

suport gândul că poți să te apropii de un alt bărbat. Dar știu că n-ai face așa ceva! Ești atât de loială! Păpușa mea dragă... Îmi pare rău pentru tot ce ți-am făcut. Dacă mă ajuți, îți promit că totul se va rezolva. O să fim din nou fericiți! Când o să luăm masa cu Winters, o să vezi că nu sunt chiar atât de rău. Mergem și în vizită la familia Pentyre... Fac tot ce vrei tu!

Obosită de discuțiile contradictorii, Phillida își ascunse fața la pieptul lui și începu să plângă în hohote.

– Nu știu! Nu mai știu nimic...

– Nu plânge, păpușă. Te rog, crede-mă. Hai s-o luăm de la capăt.

Nici un răspuns.

– Te rog, mai dă-mi o șansă. Nu-i așa că mă mai iubești?

O strânse la piept, dorindu-și din toată inima ca Phil să-i spună că-l iubește. Ca întotdeauna, își dorea cu ardoare un lucru atunci când nu putea să-l aibă. Imaginea lui Becki păli în mintea lui.

– Păpușa mea! Te rog, iartă-mă!

Phil nu știa ce să-i răspundă. Știa numai că nu-l mai putea iubi ca la început, pentru că nu-l mai respecta și nu mai avea încredere în el. Dar, pentru că era atât de singură, de confuză, de dornică să-și salveze căsătoria, cedă îmbrățișărilor lui. Inima ei, însă, era frântă.

Capitolul 5

În prima săptămână a lunii iunie, două scrisori lungi luară drumul Angliei, pornind din Egipt.

Prima era scrisă de Phillida Maltern și adresată bunicii ei, doamna Milverton.

„ Draga mea bunică,

Știu că ești convinsă că te-am neglijat în ultima vreme, dar adevărul este că n-am fost în stare să scriu nimănui. N-am vrut să-ți faci griji pentru mine, așa că nu ți-am spus cât de rău m-am simțit. Dar acum, când știu exact despre ce e vorba, pot să-ți dau mai multe amănunte.

O să am un copil, buni!

Am fost la doctor și mi-a spus că sunt însărcinată în trei luni. Așadar, în decembrie o să devin mămica unei fetițe sau a unui băiețel. Cred că Rex e încântat, deși se teme puțin de responsabilitățile care-i revin, în calitate de părinte. Am impresia că nici nu crede că este adevărat.

Acum două zile am plecat din casa familiei Martial. Mi-a părut foarte rău, pentru că mă apropiasem foarte mult de Sophie, Emile și micul Pierrot. Dar știam că nu mai puteam sta acolo, de vreme ce urma să avem un copil. Rex a făcut un efort și a găsit o casă foarte drăguță, în care ne-am mutat deja. E o casă în cartierul grecesc, cu grădină, salon și două dormitoare, din care unul va fi transformat în cameră pentru copil.

Avem un servitor sudanez, pe nume Ahmed, care gătește destul de bine și face toată treaba în gospodărie. Din păcate, nu știe decât câteva cuvinte în franceză și câteva în engleză, așa încât comunic cu el prin gesturi.

Adevărul este că e mai multă gălăgie și nu e la fel de plăcut ca în cartierul francez. Am fi putut să locuim în Fayid, dar Rex n-a vrut să stăm într-o garsonieră – un căpitan de armată nu poate primi altceva. Măcar aici pot transforma casa într-un cămin pentru noi și copilul ce va veni.

Să nu-ți faci griji din cauza mea, pentru că am niște prieteni minunați. Soția generalului Pentyre, Mabyn, se poartă foarte frumos cu mine și a început deja să croșeteze hăinuțe pentru bebeluș. Steve Cubbit vine de la Fayid o dată sau de două ori pe săptămână, la fel ca și Doreen Angus. Din păcate, nu-mi face plăcere s-o văd, pentru că se plânge în permanență, iar copilul ei e foarte slăbit. Sper ca al meu să nu fie așa! Clima e foarte dificilă, iar Doreen e una din persoanele care nu poate suporta căldura asta umedă.

Mai ții minte că ți-am scris despre Martin Winters, ofițerul de marină care m-a ajutat când am venit aici? A devenit un bun prieten al nostru și se înțelege din ce în ce mai bine cu Rex. Vine adesea și-mi aduce flori și cărți de citit.

Dacă ai vedea cât de frumoasă este Ismailia acum! Toate florile au înflorit și este atâta culoare pe străzi...

Cred că asta e cea mai lungă scrisoare pe care ți-am scris-o. Ai grijă de tine și nu munci prea mult în grădină. Spune-i lui Patsy că am să mă gândesc la ea săptămâna viitoare, în ziua nunții ei.

Cu toată dragostea, Phill".

Cealaltă scrisoare era scrisă de Martin Winters și adresată mătușii sale, doamna Mackay, din Ayshire.

„Nu ți-am scris în ultima vreme pentru că am fost foarte ocupat cu mutatul la Fayid. Noua mea slujbă este interesantă, deși aș fi preferat să rămân în continuare în Port Said. La urma urmei, sunt marinar, obișnuit cu marea, și nu pot aprecia așa cum se cuvine deșertul. Fayid înseamnă un oraș plin de drumuri prăfuite și de familii de militari, ale căror soții încearcă din răsputeri să transforme locuințele austere în cămine.

Dar am avut și alte probleme, mătușă Kate. Pentru că n-am avut niciodată secrete față de dumneata, o să-ți spun și acum adevărul. Când a murit Bridget, cred că n-aș fi putut să merg mai departe dacă n-ai fi fost dumneata și Killoun.

Iată despre ce e vorba – m-am îndrăgostit.

N-o să-ți placă ce o să afli! Știu că, deși ai iubit-o foarte mult pe Bridget, ți-ai dorit să cunosc o fată tânără, drăguță, pe care s-o aduc acasă, la Killoun. În cinci ani, de când iubita mea Bridget nu mai este, nu m-am uitat la o altă femeie și am considerat că nimeni nu poate s-o înlocuiască. Am întâlnit, în sfârșit, o femeie pe care sunt sigur c-o pot iubi din toată inima, dar... ironia sorții – este căsătorită.

Ți-am spus numele ei în scrisoarea mea anterioară. Este vorba de Phillida Maltern, tânăra pe care am ajutat-o în ziua în care a sosit în Egipt. Simt nevoia să-ți scriu despre ea. De când eram copil, ți-am povestit toate problemele care mă frământau. Mă înțelegi, nu-i așa?

Phillida seamănă uimitor de mult cu Bridget – au aceeași înălțime, același păr lung, blond, aceleași mâini delicate. Bridget, slavă Domnului! a fost fericită până în ultima clipă a vieții sale. Biata Phillida este, însă, teribil de nefericită.

A venit aici plină de entuziasm, așteptând cu nerăbdare momentul în care se va reîntâlni cu soțul ei, pe care nu-l mai văzuse de trei ani. Era extrem de îndrăgsotită de eL! Dar în prima seară a aflat că el avea o aventură cu o tânără siriancă, soția unui ofițer de aici. Nu intru în detalii, pentru că știu că nu-ți plac aceste lucruri. Dumneata ești o persoană loială și n-ai acceptat abateri de la moralitate. Phillida Maltern a fost în stare să suporte separarea de soțul ei, dar el este un tip slab și foarte arogant, asaltat de femei pentru că arată bine. Nu a rezistat acestor avansuri, a dezamăgit-o pe soția sa și continuă să facă acest lucru chiar și acum, după sosirea ei în Egipt.

Din clipa în care am văzut cât de mult mă afectează problemele ei, am înțeles ce pericol mă pândea. Ea nu gândea la fel, sunt convins, pentru că dorea din toată inima să recâștige încrederea și dragostea soțului ei. Toate eforturile ei au fost sortite eșecului, s-a văzut foarte clar. Nu s-a plâns nici o clipă și am admirat-o pentru asta. Biata Phillida! Nu a avut nici o șansă în fața tinerei sirience care-l prinsese pe Rex Maltern în mreje și n-avea de gând să-i dea drumul.

Dar prefer să-ți vorbesc despre Phillida. La început, n-am văzut-o câteva săptămâni. Soțul ei mă evita și era clar că nu mă putea suferi. Sentimentul era reciproc... M-am întâlnit întâmplător cu Phillida de vreo două ori și am observat că s-a bucurat să mă vadă. Îi era dor de casă și-i plăcea să mă asculte vorbindu-i despre Killoun.

E atât de deosebită de toate acele tinere care nu doresc să se distreze prin cluburi și baruri! Soțul ei ar fi trebuit s-o întâmpine cu brațele deschise, dar sistemul lui de valori e cu totul altul. Phil îl plictisește, pentru că e prea serioasă și prea liniștită pentru el.

Purtarea lui a fost îngrozitoare! Nopți lipsă de acasă sub pretextul unor misiuni, petreceri alături de acea Rebecca, dar fără soțul ei... Am văzut-o încercând să facă haz de necaz, încercând să-l convingă pe soțul ei să nu mai bea atât de mult, încercând să respingă avansurile unor imbecili care deveniseră mult prea familiari cu ea.

Într-o seară, am văzut-o plecând singură acasă și lăsându-l pe Rex pe ringul de dans, în compania unor femei atrăgătoare

și disponibile. M-am oferit s-o conduc acasă, dar a preferat să plece cu un taxi. Era atât de obosită și de rușinată! M-a durut inima, mătușă Kate.

Într-o zi, când îl aștepta pe soțul ei care întârzia ca întotdeauna, Phillida mi-a spus că prietenia noastră este foarte importantă pentru ea. A fost singura dată când mi-a spus ceva despre noi doi.

La un moment dat, s-a întâmplat ceva între ei. Nu știu ce, dar rezultatul a fost o schimbare de tactică din partea lui. A devenit mai amabil față de ea, cel puțin în public; a început că accepte invitații la cină, chiar și din partea mea. Încerca să se facă plăcut și trebuie să recunosc că are farmec – cântă la pian, dansează foarte bine. După părerea mea, n-are ce să caute în armată. Nu este bărbatul portivit pentru Phillida și cred că și ea a înțeles acest lucru.

De puțină vreme, s-au mutat într-o casă din cartierul grecesc și au dat o petrecere, la care am fost și eu invitat. Phillida mi-a dat o veste care m-a șocat – va avea un copil. Știu că n-am dreptul să spun asta, dar nu vreau să aibă un copil de la Maltern. E atât de slăbită! Mabyn Pentyre a văzut-o ieri și mi-a spus că nu este pregătită, din punct de vedere fizic și psihic, să aibă un copil.

Ea, însă, mi-a spus că este fericită, așa că am felicitat-o. Mi-am propus să fac tot ce pot ca să n-o mai văd. Faptul că va avea un copil o face inaccesibilă, știu asta. Când am plecat de la petrecere, i-am spus că, în starea ei, n-ar trebui să mai

primească musafiri. Răspunsul ei m-a surprins plăcut – m-a rugat să-i fac și alte vizite și m-a asigurat că sunt binevenit oricând.

În clipa în care am văzut privirea ei rugătoare, am știut că nu pot să stau departe de ea, atâta timp cât are nevoie de mine. Am continuat s-o vizitez și am observat că Rex m-a primit întotdeauna cu amabilitate. Chiar m-a încurajat să vin... Nu știu ce urmărește! Am mers la plimbare după-amiezele, când căldura nu mai era atât de puternică. Pentru mine, acele momente au fost fericite și nefericite în același timp. O iubesc, mătușă Kate, așa cum am iubit-o pe Bridget. N-am întâlnit niciodată un suflet care să aibă mai multă nevoie de dragoste și de blândețe decât Phil!

Desigur, nu i-am spus ce simt. Pentru ea, sunt doar un prieten bun, de încredere. Am convingerea că poartă tot timpul o mască și nu știu ce crede sau ce simte pentru soțul ei sau despre copilul care va veni. Ce mult mi-aș dori ca acel copil să fie al meu...

Mi-a spus că Rex nu vrea să se întoarcă în Anglia și că va încerca să rămână în Orient. Am vorbit și despre mama lui și mi-a mărturisit, cu amărăciune, că nu era interesată de Rex și-i spusese deja acestuia că nu voia să aibă de-a face cu bebelușul, chiar dacă era nepotul ei.

Ce bine ar fi fost dacă aș fi cunoscut-o înaintea lui Rex! Eu și dumneata am fi primit copilul cu inima deschisă și l-am fi înconjurat cu dragostea de care are atâta nevoie. Dar știu că

între noi nu poate fi nimic. Cred că ar trebui să plec de aici înainte ca lucrurile să se complice. Și totuși, nu pot s-o părăsesc...

Aștept cu nerăbdare părerea ta.

Cu dragoste, Martin".

***

În mica ei locuință, Phillida încerca să facă față căldurii. Sarcina îi punea probleme și era foarte slăbită, adesea cu accese de febră. Ajunsese să urască Egiptul, dar se străduia să fie veselă și bine dispusă, așa cum își dorea Rex.

Din seara în care îl acuzase că avea o relație cu Rebecca, comportamentul lui se schimbase radical în bine. Când îl anunțase că urma să fie tată, păruse foarte fericit și mândru; cu toate acestea, se arătase nemulțumit de cheltuielile și de schimbările care urmau să apară. O avertizase că nu avea să fie la fel de săritor și înțelegător ca Jimmy Angus și că nu voia să vadă scutece și biberoane prin toată casa. Phil vedea foarte clar că grija pentru ea nu durase mult și era înlocuită, încet, dar sigur, de egosimul lui. Bărbatul încântător din Alvercombe nu mai exista – acum era căsătorită cu un bărbat superficial, egoist, insensibil. Era clar că nu-l mai iubea și nu mai încerca să se convingă de acest lucru.

Adevărata ei tragedie era că nu dorea copilul care urma să se nască și știa că nu va mai putea să simtă nici afecțiune, nici

respect pentru tatăl lui. Spera, însă, din toată inima că sentimentele ei se vor schimba în clipa în care își va ține în brațe bebelușul.

Amenințarea pe care o reprezenta Rebecca Rendelton dispăruse, o dată cu mutarea soțului ei în Grecia. Imediat după plecarea iubitei, Rex fusese ca un leu în cușcă și ridicase tonul la Phillida, făcând-o să plângă.

Nu trecuse mult și în viața lui apăruse o nouă tentație – o tânără de nouăsprezece ani, fiica unui colonel locuind în Moascar. Deși abia ieșită de pe băncile școlii, Cooper era foarte sofisticată și chiar experimentată în relațiile cu bărbații. Profita din plin de aspectul ei fizic – era înaltă, suplă, cu părul roșu și ochii verzi, cu gene lungi; juca tenis și înota foarte bine. Declarase deja că-i plăceau bărbații mai în vârstă, iar faptul că Rex era însurat, iar soția lui urma să aibă un copil nu părea să conteze prea mult. Semăna mult cu Becki, dar avea mai multă prospețime și tinerețe, fiind, așadar, cu atât mai periculoasă.

El nu vorbea despre Cooper, dar Phil observase că ea participa la toate petrecerile la care mergeau și nu știa – sau nu voia – să-și ascundă pasiunea pentru Rex.

Într-o seară, după o petrecere la care Rex dansase aproape numai cu tânăra Cooper, Phil îi atrăsese atenția:

– Nu crezi că e păcat ca toată lumea să vorbească despre fiica soților Deacon? Are numai nouăsprezece ani și nu știe cum să se poarte. De ce o încurajezi?

Ochii lui Rex avură o sclipire ciudată, dar își revenise repede și o bătuse pe umăr pe Phil.

– Ce prostii spui, păpușă! Cooper se simte bine, nimic mai mult! Am dansat de vreo două ori cu ea... Te superi?

– E problema ta, Rex, replicase ea, pe un ton de gheață. Nu vreau să-ți spun ce să faci, dar mă gândeam la ce simt părinții ei.

Rex izbucnise în râs și schimbase subiectul.

Dar Phil începea să-l cunoască pe soțul ei și vedea în ochii lui interesul și dorința pentru Cooper. Rex era îndrăgostit din nou! El numea acel sentiment „dragoste", dar ea știa că era ceva pe cât de pătimaș, pe atât de trecător. Își dădea seama că ea îl plictisea – arăta rău, cu cearcăne, pielea uscată și părul lipsit de strălucire. Se gândise la un moment dat să se tundă și-l întrebase pe Rex ce părere avea.

– Nu mă interesează ce faci cu părul tău, păpușă, răspunsese el, plictisit.

În aceeași zi, îi menționase ideea lui Martin, care reacționase complet diferit.

– Phillida, te rog să nu te tunzi! Părul tău e atât de frumos și de deosebit! Ar fi o crimă să-l tai, ca celelalte tinere!

Răspunsul lui îi încălzise inima și o făcuse să nu se mai gândească la schimbarea tunsorii.

Martin îi era un bun prieten și-i era alături atunci când Rex juca tenis, înota sau făcea alte lucruri, interzise ei de către doctor. Prefera să nu-i spună soțului ei că doctorul o sfătuise să fie foarte atentă și să se odihnească foarte mult.

– Nu știu de ce te plângi atâta, îi spusese el, la un moment dat. Doar nu ești prima femeie care va avea un copil!

Îi vorbise despre soția unui coleg care, însărcinată fiind, înota, dansa și mergea în cluburi. Phil nu avea chef de ceartă și nu-i răspunse. Știa că acum semăna din ce în ce mai mult cu Doreen, dar nu putea să nu se gândească la faptul că Jimmy o ajuta și era mereu la dispoziția ei, spre deosebire de Rex.

Ar fi vrut să mărturisească bunicii, lui Steve sau lui Patsy tot chinul prin care trecea, dar nu îndrăznea. Singura ei mulțumire era că Rex nu mai avea comentarii negative despre Martin și nici n-o mai tachina, numindu-l „iubitul ei". Totuși, nu avea o părere prea bună despre el.

– Îl compătimesc pe tipul ăsta tăcut și timid. Nu știe să se distreze!

Phil știa, însă, că soțul ei trebuia să fie compătimit – în câțiva ani, se va transforma într-o umbră a celui de acum. Se va îngrășa, nu va mai face sport și nu va mai fi atrăgător în ochii tinerelor fete, ca acum; din păcate pentru el, nu va avea parte de liniște sufletească, de confortul oferit de lectură sau de un cămin primitor în care putea să se refugieze. Martin, în schimb, chiar dacă un accident l-ar fi obligat să rămână în pat tot restul vieții, avea cărțile sale, mintea sa receptivă, deschisă la tot ce era în jurul lui, intereseul și simpatia pentru oamenii din preajma sa.

Phil ajunsese să-l respecte foarte mult pe Martin. Prețuia prietenia lui și se gândea uneori că-i va simți lipsa dacă va fi detașat în altă zonă. Ori de câte ori discuta cu el simțea că prindea puteri și putea să suporte mai ușor abuzurile și duritățile lui Rex. Nu vorbeau niciodată despre soțul ei și

despre problemele din căsnicia ei; îi povestea despre Killoun, despre mătușa lui, așa cum și Phil vorbea despre bunica ei și despre grădina acesteia. Încercase de câteva ori să discute despre acestea cu Rex, dar el refuzase, spunând că aceste subiecte îl plictisesc.

În acea după-amiază călduroasă, Ahmed îi servi ca de obicei ceaiul. Phil nu-l plăcea și credea că nu este un servitor bun; nu era respectuos cu ea, în schimb știa exact cum să se poarte cu Rex pentru ca orgoliul lui să fie satisfăcut. Ajunsese să creadă că Ahmed îi voia răul și nu mânca aproape nimic din ce-i aducea el.

Tocmai începuse să bea ceaiul, când servitorul îl conduse în cameră pe Martin.

– Nu te ridica, draga mea, îi spuse el. Cum te simți astăzi? Iau cina la Garrison și m-am gândit să trec pe la tine, să văd ce mai faci. Rex este acasă?

Phil se relaxă in scaun și-i zâmbi lui Martin. În prezența lui se simțea liniștită și în siguranță.

– Rex a primit o misiune. Ar fi trebuit să fie acasă la prânz, dar a fost trimis în Quassassin.

Martin ridică o sprânceană, neîncrezător. Pe drumul de la Fayid la Ismailia întâlnise mașina lui Rex Maltern și o recunoscuse pe Cooper Deacon, ale cărei bucle de un roșu aprins ieșeau în evidență. Părerea lui Martin despre Rex era la fel de proastă ca acum câteva luni. Nu numai că alerga după toate femeile care-i apăreau în cale, dar făcea acest lucru pe față, fără să se ascundă de soția sa.

O privi cu atenție pe Phillida. În prima zi când o văzuse, o comparase cu o floare, plină de culoare și de tinerețe; acum era convins că, smulsă din pământul englezesc, floarea se ofilea și murea încet, cu fiecare zi care trecea departe de casă. Era foarte îngrijorat din pricina ei și ar fi vrut să poată s-o trimită la mătușa lui, la castelul Killoun. Știa că i-ar fi făcut bine să stea pe malul râului, să admire apusul soarelui în liniștea acelei zone. Cu un efort considerabil, Martin încercă să-și amintească ce-i scrisese mătușa lui:

„Cred că este o tânără foarte drăguță. Dacă seamănă cu scumpa noastră Bridget, sunt convinsă că aș putea s-o iubesc și eu. Dar nu uita, dragul meu, că este soția altui bărbat! Nu te gândi la ea decât ca la o bună prietenă. Întotdeauna ai fost cinstit și onorabil și n-ai putea să suporți gândul că tu ești cel care a provocat probleme în căsnicia lor. Biata de ea... Înțeleg că e nefericită, dar nu te atașa prea mult de ea, pentru că veți suferi amândoi".

Martin avea scrisoarea în buzunarul de la piept. Știa că mătușa Kate avea dreptate, dar sfatul ei venise prea târziu – deja Phillida era în mintea și-n sufletul lui. Nu credea, însă, că și ea simțea la fel.

– Trebuie să mănânci ceva, draga mea. Uite, Ahmed ți-a adus niște sandvișuri.

Ea refuză, clătinând hotărâtă din cap.

– Haie, nu fi încăpățânată, îi zâmbi el. Arată foarte bine!

Phil privi sandvișurile cu mare atenție, apoi își scoase ochelarii.

– Nu vreau, spuse ea, foarte serioasă. Și nu mânca nici tu, Martin!

– De ce?

Se uită în jurul ei, apoi îi șopti:

– Ahmed vrea să-mi facă rău. Mi-e frică de el și cred că vrea să mă otrăvească...

Zâmbetul lui Martin dispăru și înțelese că starea lui Phil era mult mai gravă decât crezuse inițial.

– Cum poți să spui așa ceva, Phillida? De ce ar vrea să te otrăvească?

– Nu știu.

– Nu există nici un motiv. Și dacă nu-ți place sau n-ai încredere în el, concediază-l, draga mea. Poți să-ți iei oricând un alt servitor!

– Rex... Rex îl place. Iar Ahmed ar face orice pentru Rex... Pe mine nu mă poate suferi! Rex mi-a spus că arabii disprețuiesc femeile și primesc ordine numai de la bărbați.

Martin era gata să-i spună că nu mai auzise niciodată o asemenea inepție, dar se abținu.

– Cred că exagerezi. Arabii le consideră inferioare pe femeile lor, dar majoritatea lor sunt servitori devotați și respectuoși.

– Nu știu!

După o noapte în care nu dormise și o zi mult prea călduroasă, Phillida își pierdu controlul. Izbucni în plâns și-și acoperi chipul cu palmele.

Martin ar fi vrut s-o ia în brațe, s-o liniștească și s-o asigure că va avea grijă de ea, dar nu îndrăznea să se apropie.

– Nu te lăsa înfrântă, Phillida. Tu ești foarte curajoasă! o să fie bine, ai să vezi! Nu te-ai simțit bine în ultima vreme, iar căldura asta înfiorătoare...

Phil ridică privirea, iar Martin văzu un zâmbet slab pe buzele ei. Îi dădu batista lui și încercă s-o facă să râdă:

– Am spălat-o azi dimineață și n-am folosit-o de atunci!

Continuă să-i vorbească și reuși s-o convingă să mănânce un sandviș, în timp ce-i povesti ultimele știri din Scoția, primite de la mătușa lui.

– I-am trimis fotografii de la ultimul picnic la care a mers împreună și mi-a spus că semeni foarte mult cu Bridget.

– Serios?

Martin îi evită privirea.

– Da. Numai că ea n-a refuzat niciodată să mănânce de teamă că cineva încearcă s-o otrăvească.

– Știu că a fost o prostie! Nu e de mirare că Rex se supără pe mine!

Rex ar trebui să fie spânzurat pentru cum se poartă cu tine, își spuse Martin în gând. Ești foarte bolnavă, fizic și psihic, și ar trebui să te trimită acasă cât mai repede.

Pentru moment, însă, Phil părea veselă și mult mai liniștită. De fapt, așa se întâmpla ori de câte ori o vizita Martin – în primele ore era supărată, apoi se transforma într-o altă persoană. Era flatant pentru Martin, dar știa că nu poate face nimic și nu putea să uite că este soția lui Maltern, însărcinată cu copilul lui.

Puțin după ora șase, Martin anunță cu regret că trebuia să plece, iar Phil rămase singură. Cât de goală părea casa...

***

Duminica următoare, Phil și Rex se duseră, împreună cu alți amici, la plajă. Pentru că doctorul îi interzisese să înoate, Phil se văzu nevoită să stea pe mal și să-l privească pe soțul ei în apă, alături de Cooper Deacon.

Doreen Angus fu prima care ieși din apă și veni lângă ea.

– Apa asta e singurul lucru pentru care merită să stai în Egipt!

– Mai sunt și alte lucruri. Martin mi-a povestit multe despre Egipt și mi-a spus că n-am ajuns să cunoaștem adevăratul Egipt.

Doreen îi făcu semn cu ochiul prietenei sale.

– Martin al tău...

– Nu e al meu! protestă Phil, îmbujorată.

– Dar ar vrea să fie!

– Doreen! Nu trebuie să spui așa ceva!

– Stai liniștită, nu mai spun nimănui! Știu ce înseamnă bârfa... Dar te adoră, Phil! E un bărbat minunat și foarte serios și nu ți-ar mărturisi niciodată asta, dar se vede foarte clar. Eu și Jimmy suntem siguri că așa stau lucrurile!

Phil refuză s-o asculte și schimbă subiectul.

Rex și Cooper ieșiră din apă și se apropiară de ele. Cooper arăta grozav și știa că toți bărbații de pe plajă o priveau.

– Păcat că nu poți să intri și tu în apă, Phil. Cred că ți-e foarte cald, biata de tine!

Phil o privi cu atenție și înțelese de ce Rex era atras de ea – era atât de tânără, de plină de viață, de atrăgătoare. Nu simțea nici o urmă de gelozie, dar o deranja faptul că mariajul și reputația ei erau distruse.

– Nu se simte prea bine, interveni Rex.

– Nici nu arăt bine! încercă să glumească Phil.

– Eu cred că arăți întotdeauna minunat!

Entuziasmul lui Cooper era fals, chiar ipocrit.

– E prea cald pentru tine? se prefăcu Rex preocupat. Vrei să te duc acasă?

– Nu e nevoie, Rex. Mă simt bine.

– E foarte palidă, spuse Doreen, în apărarea prietenei sale.

– Nu trebuie decât să spună că vrea să meargă acasă, replică tăios Rex.

– Vă rog, nu mai discutați despre mine! Totul e în regulă.

– Biata mea păpușă! spuse el, înconjurându-i umerii cu brațul. E o perioadă foarte grea pentru ea...

Phil știa că farmecul și grija lui sunt doar de fațadă, pentru a o impresiona pe Cooper. Nu încercă să se elibereze, dar văzu că purtarea lui avea efectul scontat:

– Ești foarte norocoasă să ai un asemenea soț, Phillida!

Rex o privi încântat pe tânăra care stătea lângă el pe nisip, admirându-i talia îngustă, picioarele lungi. Și ce gură avea! O sărutase de mai multe ori și știa că nu era prea experimentată, dar era încântată să învețe. Becki era, deja, de domeniul trecutului, cât despre Phil... Nu era deloc amuzant să fie căsătorit cu o femeie care era mai mereu bolnavă. Era mândru

să fie tată, dar nu avea răbdare să treacă prin lunile care se dovedeau lungi și grele pentru Phil. Acum regreta acea noapte fierbinte în care încercase să se împace cu ea; relațiile dintre ei nu se îmbunătățiseră și nu-i plăcea faptul că era responsabil, moral și financiar, pentru Phil și copilul care avea să vină.

Era foarte uimit că ajunsese să se însoare cu o tânără ca Phil – era foarte drăguță, foarte educată, dar plictisitoare. Bărbatul care i s-ar fi portvit era Martin Winters. Ce păcat că nu s-au îndrăgostit unul de altul! Rex știa că amândoi erau mult prea corecți să facă așa ceva. Iar despre divorț nu putea fi vorba, din pricina copilului. De aceea, era hotărât să se distreze cât mai bine, fără să țină cont de bârfele care circulau.

Îi zâmbi lui Cooper și începu să discute în șoaptă cu ea. Văzându-i, Phil simți nevoia să fie cât mai departe de ei și de toată lumea de pe plajă.

– Rex, te-ai supăra foarte tare dacă te-aș ruga să mă duci acasă? Nu mă simt prea bine.

Fără tragere de inimă, Rex își îndreptă privirea asupra ei.

– Sigur că da, spuse el repede, vrând să arate că respecta rugămințile soției sale. O să mă întorc repede, s-o conduc pe Cooper acasă. I-am promis mamei ei c-o duc acasă până la prânz.

Tânăra se ridică brusc în picioare.

– Mama mi-a spus să vă invit pe amândoi la prânz. A pregătit gâscă! Era vie, când a cumpărat-o de la Negrelli. Aseară, servitorul nostru i-a tăiat gâtul și a început să țipe și să se zvârcolească...

Începu să râdă, dar se opri brusc când o văzu pe Phillida.

– O să leșine! exclamă Doreen, care sări în picioare și o sprijini.

Îi aruncă o privire dură lui Cooper:

– Cum poți să fii atât de proastă? Vorbești așa când știi foarte bine în ce stare e!

Rex, care nu suporta astfel de scene, o prinse de mână pe soția sa.

– Revino-ți, Phil! Hai să mergem la mașină. O să conduc așa, fără să mă mai schimb!

Phil încercă să se stăpânească și rămase tăcută tot drumul până acasă.

– Poate ar trebui să nu mai mergi la petreceri și la picnicuri, dacă nu te simți bine.

Se părea că uitase că, doar cu o zi în urmă, îi spusese Phillidei că trebuia să facă un efort și că i-ar prinde bine să mai iasă din casă.

– Dacă știam că o să te afecteze atât de mult, nu te-aș fi lăsat să păstrezi copilul, îi spuse el când o ajută să coboare din mașină. Nu e o perioadă prea bună pentru nici unul dintre noi!

– Mă bucur că te gândești și la mine, adăugă ea cu amărăciune.

– Asta primesc pentru că încerc să mă port frumos cu tine? ridică el tonul.

– Te rog, Rex, hai să nu ne certăm.

– Știu foarte bine de ce te porți așa. Ești geloasă! Ai văzut că mă simt bine cu Cooper și nu ți-a convenit!

– Chiar crezi că m-am prefăcut că mi-e rău ca să te iau de lângă fata aia?

– Ești în stare! Nu cred că ești chiar atât de bolnavă. Și să faci o scenă doar pentru că ai auzit că a fost omorâtă o gâscă. Phil, poți să înnebunești și un bărbat perfect sănătos!

Phil ajunse la capătul răbdării.

– Nu mă mai cicăli! Nu mai suport! Du-te înapoi la Cooper... Fă ce vrei, spune ce vrei, dar lasă-mă în pace! Ai spus că ți-ai dorit să n-ai copilul ăsta? Și eu simt la fel!

Se prăbuși într-un scaun și începu să plângă cu sughițuri, tremurând. Rex o privi câteva clipe, apoi turnă un pahar de coniac și îngenunche lângă ea.

– Gata, draga mea! Te rog, nu plânge. Hai, bea puțin... Sunt un ticălos. Știi bine că-mi doresc copilul!

Dar Phil nu se putea liniști, pentru că nu credea nici un cuvânt din cele spuse de soțul ei.

***

Spre sfârșitul săptămânii următoare, Rex o anunță că fuseseră invitați la o petrecere în Fayid.

– Nu mă atrage foarte tare, dar cred că ar trebui să mergem, pentru că toți colegii mei vor fi acolo.

Era ora șase și jumătate dimineața, iar Phil se resimțea după o noapte de nesomn.

– O să mergem, dacă tu crezi că ar trebui, dragul meu, dar nu sunt în cea mai bună formă.

– Nici nu se observă că ești însărcinată. Pune-ți rochia neagră, pentru că te subțiază, și strânge-ți părul în coc, ca de obicei.

– E destul de lung drumul până la Fayid și mi se face rău în mașină.

Rex era gata să-i spună să rămână acasă, pentru că va invita pe altcineva să-l însoțească. Ar fi preferat să-și petreacă seara cu atrăgătoarea Cooper Deacon, dar știa că era o petrecere formală, la care era necesară prezența soției.

– Când o să încetezi cu stările astea? se încruntă el.

– Nu știu, n-am mai fost însărcinată până acum.

El o privi cu atenție – părea extenuată și nu-l atrăgea deloc.

– Uneori mă gândesc că ar fi mai bine să te trimit în Anglia, dar nu-mi permit să fac asta, din motive financiare. Aș pierde alocația și ar mai trebui să-ți trimit și ție bani. Nu se poate!

– Sigur că nu se poate, îl aprobă Phil, cu tristețe în glas. Nu vreau să fiu o povară și din acest punct de vedere. Cred că lucrurile se vor rezolva. Ai puțină răbdare, Rex.

– N-am avut și până acum? răspunse el, iritat. Dar ne-am abătut de la subiect. Ce fac, accept invitația la petrecere sau nu?

– Dacă asta vrei... În cazul în care nu mă simt bine în ziua respectivă, va trebui să mă scuzi în fața gazdei.

– Dumnezeule, ce rău e să fii femeie!

Se îndreptă spre ușă.

– Ahmed! Micul dejun!

– La ce oră te întorci, Rex?

– Lucrez până târziu, nu mă aștepta cu cina.

Phillida își petrecu dimineața scriind o scrisoare buncii ei, după care ieși în oraș, să bea o cafea cu Doreen. Se întoarse la prânz, vlăguită din pricina căldurii, și abia fu în stare să mănânce prânzul pregătit de Ahmed. Când se pregătea să se întindă în pat, servitorul o abordă și-i ceru plata pentru acea săptămână.

Vechea poveste! se gândi Phil. Phil era foarte generos când era vorba de distracție, băuturi, cadouri; când era bine dispus, venea acasă cu brațele pline de trandafiri sau garoafe, dar uita mai mereu să plătească cheltuielile casei.

Îi spuse lui Ahmed să aștepte și căută în poșetă, dar nu găsi decât câțiva piaștri. Încercă să-l convingă să aștepte întoarcerea lui Rex, dar nu reuși.

– Trebuie bani, spuse el, fără urmă de zâmbet.

– Mai târziu, Ahmed. Așteaptă-l pe Rex, pe căpitanul Maltern, bine?

Nu era sigură dacă înțelesese sau nu, dar era mulțumită că plecase din salon. Phil se retrase în dormitor și încercă să doarmă câteva ore. Fără să reușească, se îmbrăcă din nou, cu gândul să-i ceară lui Doreen s-o împrumute.

În hol, se întâlni cu Ahmed.

– Trebuie bani!

– Da, știu, spuse ea, tremurând. Mă duc să fac rost.

Se duse până la apartamentul soților Angus, dar descoperi îngrozită că nu era nimeni acasă. Se întoarse, obosită, fără bani și fără speranța de a-i obține din altă parte. Ahmed era în hol, de parcă nu s-ar fi mișcat din loc.

– Trebuie să-l aşteptăm pe căpitan. Nu am bani!

– Nu bani?

– Trebuie să-l aşteptăm pe căpitan, repetă ea.

Ahmed îi aruncă o privire dură, tăioasă, apoi dispăru în bucătărie. Phil se duse în salon, unde încercă, fără succes, să citească o carte. Când se lăsă seara, decise să mai facă o încercare la familia Angus, care trebuia să se fi întors acasă. În hol, însă, îl întâlni pe Ahmed, îmbrăcat în haine de oraş.

– Mă duc în oraş, să caut bani, îi explică ea servitorului.

– Trebui bani!

Se apropie de ea, iar Phil luă gestul lui ca pe o ameninţare şi simţi cum o cuprinde frica. Alergă spre uşă, iar poşeta îi alunecă de pe umăr şi căzu pe podea. Încercând s-o facă atentă, Ahmed o prinse de mână. Îngrozită, Phil scoase un ţipăt lung, ascuţit.

În faţa casei, opri o maşină, iar Martin, îmbrăcat în uniformă, coborî şi se îndreptă spre intrare. N-o mai vizitase pe Phillida de două săptămâni, pentru că avusese mult de lucru şi pentru că sentimentele erau prea puternice ca să rămână indiferent în preajma ei.

Ce Dumnezeu se întâmplă în casă? se întrebă el, când auzi ţipătul. Grăbi pasul şi încercă să deschidă uşa, dar era încuiată. Începu să bată cu pumnul în uşă.

– Hei! Ce s-a întâmplat? Deschideţi! Phillida, deschide-mi!

Uşa se deschise brusc şi Martin o văzu pe Phillida, cu o mască îngrozită pe chip. În spatele ei, servitorul sudanez făcu ochii mari când îl văzu pe Martin, lăsă să cadă poşeta lui Phil pe podea şi dispăru în direcţia camerei sale.

Tremurând, Phillida căzu în braţele lui Martin şi începu să plângă în hohote.

– Martin! Oh, Martin!

El o ridică în brațe și o duse în salon. Nu înțelegea ce se întâmplase, dar vedea că este teribil de înspăimântată. Fără să se controleze, își lipi obrazul de al ei.

– Draga mea! Phillida, totul e în ordine. O să am grijă de tine. N-ai de ce să te temi, draga mea.

O sărută pe frunte și pe păr și continuă să-i șoptească la ureche cuvinte liniștitoare până când simți că se calmează.

– Hai, nu mai plânge! Ce s-a întâmplat? Ce te-a speriat atât de tare?

Phil reuși cu greu să-i explice ce s-a întâmplat

– Poate că exagerez, dar...

Vocea i se frânse. Martin se gândi că de data asta, Rex întrecuse măsura. Era de necrezut că o expunea unei asemenea situații!

– Trebuie să pleci de aici!

– Nu pot, șopti ea. Cum aș putea?

– Du-te acasă, Phillida. Du-te la bunica ta.

– Nu cred că ar trebui să-l părăsesc pe Rex.

– De ce nu?!

– Locul meu e lângă el. Nu-i așa, Martin?

Îi era mult prea greu să-i răspundă la această întrebare. Se ridică și o ajută și pe ea să se ridice.

– Nu mă întreba asta, Phillida. Nu pe mine!

Tuși de câteva ori.

– Ar trebui să te duci la culcare, dar nu pot să te las singură cu Ahmed. O să-l dau afară, iar tu o să încui ușa. După aceea, o să mă duc s-o aduc pe sora lui Doreen Angus, ca să stea cu tine până se întoarce Rex.

Lipsită brusc de îmbrățișarea lui puternică și sigură, Phil se simțea pierdută și foarte înspăimântată.

– Nu pleca, Martin. Te rog, nu pleca!

Fără să se gândească, o trase aproape de el.

– Nu ar trebui să mă rogi să rămân. Te iubesc, Phillida. Știi asta!

Ea simți că-i fuge pământul de sub picioare.

– Te iubesc, Martin, șopti ea. Martin... și eu te iubesc!

O sărută pe păr, străduindu-se din răsputeri să se stăpânească. Acum, când aflase că și ea îl iubea, îi era greu să nu-i ceară să plece cu el, să-i permită să fie alături tot restul vieții. Dar nu putea și nu trebuia să uite că era soția altcuiva și, în câteva luni, avea să devină mamă.

Făcu un pas înapoi și o conduse pe canapea.

– Iubita mea... Uită-te la noi! Ne iubim și... amândoi știam asta de ceva vreme, nu-i așa?

Ea își ridică privirea către el.

– Da, cred că da.

– E îngrozitor, Phillida. Nu cred că puteam să ne aflăm într-o situație mai complicată! Vreau să știi că, dacă n-ar fi fost copilul, ți-aș fi cerut să-l părăsești pe Rex și să vii cu mine. Nu m-aș fi gândit la scandal, ci numai la tine. O să-ți vorbesc

sincer. Relația voastră s-a terminat, nu-i așa? Stați împreună pentru copil, dar adevărul este că nu mai vrei să fii cu el.

– Nu, nu mai vreau! repetă ea, înflăcărată.

Îl prinse pe Martin de mână și-l strânse cu putere.

– Dar trebuie. Trebuie!

El trase adânc aer în piept.

– Nu știu ce să fac. Nu pot să văd cum suferi și să nu fac nimic!

– O să fie bine, murmură ea. Probabil că o să mă duc acasă. Și Rex mi-a sugerat asta azi-dimineață.

– Ți-a sugerat să te întorci în Anglia?

– Da. A spus că nu-și permite financiar, dar că este de părere că mi-ar fi mai bine acasă, cu bunica mea.

El îi sărută mâna.

– Ar fi bine să pleci, Phillida. Nu mi-e ușor să fiu departe de tine, dar e cea mai bună soluție. Cu cât pleci mai repede din acest oraș, cu atât mai bine.

– Nu mai pot să-l suport pe Rex, spuse ea cu lacrimi în ochi. Nu mai pot! Știu că e tatăl copilului meu și că ar trebui să-i fiu loială, dar a ucis toată dragostea pe care i-o purtam. Am încercat, Martin!

El îi înconjură umerii cu brațul.

– Știu, draga mea.

– Mi-ar plăcea să mă întorc la Alvercombe, la bunica, să nasc acolo. Dar mă întreb dacă... Rex bea prea mult și are relații cu alte femei... Sunt atâtea probleme!

– Nu cred că trebuie să-ți faci griji pentru Rex, Phillida. Știe să-și poarte singur de grijă. Și dacă nu... treaba lui!

Phil își puse capul pe umărul lui. Se simțea bine, în siguranță alături de el și ar fi făcut orice să fie a lui.

– De ce nu te-am așteptat pe tine, Martin? De ce?

– Nu te gândi la așa ceva, draga mea. Oricât de ciudat ar fi, poate că nu ne-am fi întâlnit dacă n-ai fi fost căsătorită cu Rex.

– Ai dreptate... Îi mulțumesc lui Dumnezeu că te-am cunoscut! Chiar dacă n-o să ne mai întâlnim, vreau să știi c-o să rămâi în inima mea. N-o să te uit niciodată!

Martin, însă, nu era dispus să accepte că nu aveau să se mai întâlnească vreodată.

– Într-o bună zi, draga mea... O să ne întâlnim din nou.

Incapabilă să răspundă, Phillida dădu din cap. Martin o luă în brațe și o sărută pe păr, apoi, cu infinită tandrețe, o sărută pe obraji.

– Fii curajoasă, draga mea Phillida. Nu lăsa viața să te înfrângă!

– Mi-ai mai spus asta, Martin.

– Și am s-o mai spun!

– Nu sunt așa de curajoasă ca tine.

– Mai ai încă multe de înfruntat, dar știu că o să-ți fie mai bine după ce o să pleci de aici.

– O să plec, spuse ea hotărâtă. Chiar de voi fi nevoită să-i ceri bunicii banii pentru drum! După ceea ce mi-ai spus, nu mai pot să stau cu Rex.

– Poate n-ar fi trebuit să-ți spun... Nu vreau să-ți îngreunez situația!

Pentru prima oară în acea zi, Phil zâmbi.

– Mă bucur atât de mult că mi-ai spus! Te iubesc foarte mult, Martin, și mă simt mai puternică la gândul că și tu mă iubești.

– Draga mea copilă! Sunt atât de mândru de tine!

O îmbrățișă, dar se retrase după câteva clipe.

– Trebuie să plec. Sunt așteptat la cină în Fayid. Te simți mai bine? Îți mai este frică?

– Nu, și nu cred c-o să-mi mai fie frică prea curând. Mi-ai dat multă forță, Martin. Ești minunat! Iar gândul că mă iubești... Dacă voi avea un fiu, mă rog să semene cu tine, nu cu Rex. Mă rog din toată inima!

Profund emoționat, Martin nu-și putea alunga senzația că destinul făcuse ca drumurile lor să se intersecteze prea târziu.

– Îți mulțumesc, iubito. Acum o să mă duc la familia Angus și o s-o rog pe Peggy să stea cu tine până vine Rex. Nu vreau să stai singură.

Un zgomot de pe verandă o împiedică să răspundă. Phil se uită pe fereastră și o văzu pe Sophie Martial.

– Doamna Martial a venit in vizită, așa că n-o să fiu singură. Nu-ți face griji, Martin.

– Noapte bună și Dumnezeu să te binecuvânteze.

Phil îl privi îngrijorată.

– Mai vii pe la mine? Faptul că ne iubim o să ne împiedice să fim prieteni?

– Niciodată! O să fiu prietenul tău toată viața.

– Mulțumesc, zâmbi ea, ușurată.

– Dar convinge-l pe Rex să te trimită acasă. Cât mai curând!

Phil se îndreptă spre ușa de la intrare. Pentru că se părea că Ahmed părăsise casa, deschise chiar ea ușa. În spatele ei, Martin o salută pe doamna Martial și se duse grăbit către mașină.

Phil făcu un efort să-și îndrepte atenția asupra doamnei Martial.

– Comment ça va, madame?

Sophie Martial o privi cu atenție și o îmbrățișă cu căldură.

– Ce e cu tine? Nu te simți bine? Ești tare palidă.

Phil îi povesti totul despre Ahmed și frica ei exagerată, dar nu-i spuse nimic despre Martin. Era secretul lor și așa trebuia să rămână.

Capitolul 6

Rex întârzie foarte mult în acea seară. Reușise să aibă o întâlnire cu tânăra Cooper, dar ea îi dăduse o veste foarte proastă – tatăl ei fusese mutat în Palestina și toată familia urma să plece din Egipt imediat. Foarte îndrăgostită, Cooper îi ceruse lui Rex s-o părăsească pe Phillida și să plece împreună în Anglia. Sugestia ei îl speriase și încercase să-i explice că nu putea să demisioneze fără preaviz și nu putea s-o părăsească pe Phil când era însărcinată cu copilul lui.

Cooper, însă, nu acceptase aceste răspunsuri și începuse să strige că acel copil nu era al lui, că toată lumea știa că Martin Winters era îndrăgostit de Phillida și că cineva trebuia să-i deschidă ochii. Chiar dacă tânăra își ceruse scuze pentru ieșirea ei, Rex rămase cu impresia că Martin trebuia exclus din viața lui și a soției sale. Avea încredere în Phil și știa că acel copil este al lui, dar se săturase de atitudinea cavalerească, mereu corectă, a lui Martin. În plus, nu voia ca soția sa să fie subiect de bârfă.

Când ajunse acasă, o găsi pe Phil în pat. Alături de ea stătea doamna Martial și micul Pierrot, care venise mai târziu, în căutarea mamei sale.

– Vă mulțumesc că ați avut grijă de soția mea, îi spuse el doamnei Martial. Te simți mai bine, păpușă?

– Da, mulțumesc. Am mâncat bine, doamna Martial mi-a pregătit o omletă.

– Dar unde este Ahmed? De ce a trebuit să se obosească doamna?

Phillida nu îndrăzni să vorbească, dar madame Sophie îi povesti totul despre purtarea îngrozitoare a servitorului. Rex îi dădu dreptate, îi mulțumi din nou pentru ajutorul dat soției sale și-i conduse pe cei doi musafiri până la ușă.

Când se întoarse, continuă discuția despre Ahmed. Voia să găsească momentul potrivit pentru a-i spune despre bârfele legate de ea.

– Chiar așa tare te-a speriat Ahmed? Mereu te plângi de el.

– Ai auzit ce a spus doamna Martial!

– Ea nu știe nimic despre Ahmed și ți-aș fi recunoscător dacă n-ai vorbi cu străinii despre problemele noastre intime. Ești la fel ca Doreen Angus – te plângi tot timpul!

Phillida roși.

– Rex, ai venit acasă doar ca să te certi cu mine?

El îi aruncă o privire dură.

– Nu vreau ca doamna Martial sau oricine altcineva să-mi spună cum să mă port cu servitorii mei!

– A fost îngrijorată din pricina mea. M-am simțit amenințată de el și mi-a fost frică!

– Amenințată? De ce să te amenințe?

– Pentru că nu l-ai plătit și nici nu mi-ai lăsat bani ca să fac asta!

– Aha! Deci este vina mea...

– Rex, știi că ți se întâmplă foarte des să nu plătești facturile. Nu poți să-l învinovățești pentru că și-a cerut salariul.

Știa foarte bine că el este vinovatul – cheltuise prea mult pe băuturi și pe cadouri pentru Cooper. Știa că stătea foarte prost cu banii și va fi nevoit să-i ceară, din nou, mamei sale.

– Îmi pare rău. O să rezolv problema asta mâine. Acum nu mă mai bate la cap cu arabul ăla, ne-am înțeles? Mie îmi place și știe exact ce și când vreau. Să nu mai aud prostiile astea!

Phil îl privi fără să spună nimic, gândindu-se cât de mare era diferența între el și Martin. Când auzise despre Ahmed, prima reacție a lui Martin fusese să-l dea afară, de dragul ei. Pe când Rex...

– Vreau să-ți spun ceva, Rex. M-am hotărât să plec acasă.

El se încruntă, nemulțumit.

– Să pleci acasă?

– Da. Chiar tu ai spus azi-dimineață că ar fi mai bine pentru mine. Atunci n-am crezut, dar acum știu că așa e cel mai bine. Vreau să mă lași să plec, Rex. E mai bine... pentru amândoi.

După o scurtă tăcere, Rex o întrebă:

– Pot să întreb ce te-a făcut să te răzgândești?

Ea înghiți în sec.

– Mai multe lucruri, Rex. Noi... relația noastră nu merge, nu-i așa? Asta nu e bine pentru mine și nici pentru copil. Vreau să fiu liniștită în următoarele luni și cred că ar fi bine să mă duc la bunica.

– Așadar, după câteva luni petrecute aici, vrei să renunți? După ce m-ai implorat atâta să te aduc aici, vrei să renunți?

– Nu e vorba de asta.

– Nu? Dai bir cu fugiții!

– Nu e adevărat. Dar mă simt rău, iar căldura nu-mi face bine. Nu te ajut cu nimic și nici tu nu vrei să stau aici. De ce nu recunoști?

– De ce aș recunoaște?

Ea îl privi cu reproș.

– Nu e cinstit! Întotdeauna m-ai acuzat pe mine pentru tot ce s-a întâmplat între noi. Nu te-ai gândit niciodată că tu ești vinovat? De fapt, la ce bun să mai discutăm? Nu ne mai înțelegem și ar fi mai bine să locuiesc în Alvercombe până la nașterea copilului.

Rex Maltern nu se mai putu abține.

– Și stimabilul Martin Winters va pleca în Anglia în același timp cu tine?

Ea făcu ochii mari.

– Rex! Ce vrei să spui? întrebă ea, cu obrajii în flăcări.

– Exact ce am spus, nevinovată Phillida. Ți-am pus o simplă întrebare și te rog să-mi răspunzi. Winters se întoarce în Anglia?

– Din câte știu eu, nu. Nu!

– Când l-ai văzut ultima oară?

– Ce urmărești, Rex? Nu vrei...

El o întrerupse, ridicând vocea.

– Răspunde-mi la întrebare, Phil. Când l-ai văzut ultima oară?

– A-astăzi, se bâlbâi ea. A venit chiar atunci când am avut incidentul cu Ahmed. El m-a salvat!

Mulțumit de răspuns, Rex începu să râdă – un râs încordat, ciudat, care o făcu pe Phil să se teamă de el.

– Așadar, astăzi ai fost singură cu el. Din nou! Și spui că te-a salvat? De la ce?! Ahmed nu-ți făcea nimic, dar a fost foarte frumos din partea lui să intervină. Vreți să-l dați afară pe Ahmed? Părerea mea nu contează, nu-i așa?

Phil începu să tremure.

– Rex, te rog...

– Te anunț că Ahmed rămâne. Așa cum și tu rămâi acolo unde ți-e locul. Alături de mine, în Ismailia!

– Dar de ce? De ce? Nu mă vrei aici și ai preferat să locuiești singur, ca un burlac. Mi-ai spus de o mie de ori ce bine te simțeai la petreceri, cu prietenii și prietenele tale, înainte să apar eu.

– Se poate, dar mi-am schimbat părerea. Nu te las să pleci singură în Anglia, pentru că n-am încredere în tine.

– Rex!

– Poți să spui ce vrei, n-am încredere în tine! Toată lumea vorbește despre tine și Martin Winters! Despre tine, care vei deveni mamă în câteva luni! E dezgustător!

Inima ei începu să bată nebunește.

– Nu se poate! șopti ea. Nimeni nu vorbește, pentru că n-are despre ce! Sunt doar niște zvonuri nefondate.

El îi dădu dreptate, dar adăugă:

– Toate zvonurile astea ajung la urechile comandantului meu și pot avea probleme. Nu vreau să las impresia că accept un astfel de comportament din partea soției mele, așa că nu-ți dau voie să pleci nicăieri. E reputația mea în joc! Așa că stai aici liniștită și poartă-te ca o soție devotată ce ești!

În timpul discuției, se ridicase de pe scaun și acum o privea triumfător, cu mâinile înfipte în buzunarele pantalonilor.

– În plus, Winters nu mai are ce căuta în casa asta. Nu ai voie să-l mai inviți aici, iar dacă îl întâlnești în vreun club, îl saluți și mergi mai departe. Ai înțeles? A abuzat de ospitalitatea mea și a transformat-o pe soția mea în subiect de bârfă...

– Rex, nu e adevărat! interveni ea. E prietenul meu, dar nici eu, nici el n-am făcut ceva necuviincios. Faci o mare nedreptate! Îl acuzi din pricina unor bârfe prostești? Cum rămâne cu relația dintre tine și Cooper? Sunt sigură că jumătate din Ismailia te consideră iubitul ei și așa și este, dar eu nu ți-am cerut să renunți la ea.

– Cooper pleacă de aici.

– Deci asta e! Ai pierdut-o pe noua ta iubită așa cum ai pierdut-o pe Rebecca Rendelton și te iei de mine!

– Nu schimba subiectul! Acum vorbim de tine și de Winters.

Phil încerca din răsputeri să se calmeze, dar i se părea că Rex face o mare nedreptate – îl acuza pe Martin de ceva ce nu

făcuse. Când îi mărturisise că o iubea, nici măcar n-o sărutase pentru că se simțea vinovat și o părăsise, știind că va face tot posibilul să fie o soție bună pentru Rex. Martin era cel mai onorabil bărbat pe care-l cunoscuse!

– Nu se poate să se spună așa ceva despre mine și Martin, îi luă ea apărarea. Suntem prieteni, atâta tot! Cum să am o aventură cu el, când eu sunt așa bolnavă? Și însărcinată cu copilul tău!

Un zâmbet ironic apăru pe buzele lui Rex.

– Puteai să începi această relație mai de mult, nu-i așa? Cineva, a cărui părere e foarte importantă pentru mine, mi-a sugerat că e posibil ca acel copil să fie al lui Winters, nu al meu.

Aceste cuvinte o lăsară fără replică pe Phil. Trecură câteva minute bune până când fu în stare să răspundă:

– N-o să te iert niciodată pentru ce ai spus. E o minciună grosolană și o insultă la adresa lui Martin și a mea. O să mă întorc la bunica, în Anglia, chiar de-ar fi să împrumut banii pentru drum. Nu mai stau cu tine nici o clipă! După tot ce ai spus azi... Niciodată!

El își coborî ochii în fața privirii pătrunzătoare a Philldei. Din clipa în care o auzise pe Cooper spunând aceste lucruri, știuse că nici Phil, nici Martin, nu erau în stare de așa ceva.

– N-am spus că am crezut zvonurile...

– Dar le-ai repetat în fața mea! Ai acceptat ca o altă persoană să susțină așa ceva, fără să spui că nu este adevărat! Ai sugerat că ți-am fost infidelă și nu pot să accept asta! S-a terminat, Rex! Nu mai stau aici, cu tine. Mă duc acasă!

El înjură printre dinți. Nu-i plăcea să fie contrazis și știa că acum exagerase.

– Taci din gură! strigă el. Ai să faci cum îți spun și ai să stai unde ți-e locul – alături de mine. Dacă ești atât de loială și de devotată, n-o să te deranjeze că nu-l mai vezi pe Martin Winters.

Fără nici un cuvânt, Phil coborî din pat și-și puse papucii.

– Unde te duci?

– Plec de aici, reuși ea să spună, tremurând din tot corpul. Mă duc la madame Sophie. Știu că o să mă primească... Nu vreau să mai stau aici, unde sunt jignită.

– Gata, Phil. Iartă-mă, știu că e copilul meu. Sigur că știu! Uite...

O prinse de mână, dar ea încercă să se elibereze.

– Lasă-mă!

– Phil, ascultă-mă! Nu poți să pleci așa din casă!

– Ba pot. Nu mai stau aici nici un minut...

– Ascultă-mă!

– Nu!

Se smuci brusc și alunecă pe podeaua lustruită. Căzu și rămase nemișcată, simțind dureri ascuțite în tot trupul.

– Doamne!

Phil se aplecă asupra ei, speriat.

– Phil, îmi pare rău. Ți-e rău?

– Cheamă un doctor, Rex, șopti ea. Repede!

Ambulanța ajunse repede, iar Rex o urmă în propria mașină. Doactorul avea să discute cu el după câteva ore – Phillida era într-o stare foarte gravă și pierduse sarcina.

***

Vestea se răspândi foarte repede în Ismailia. Toată lumea îl compătimea pe Rex, care părea distrus de chinul prin care trecea Phil. Chiar dacă toată lumea auzise zvonurile despre el și alte femei, acum era considerat un bărbat devotat soției sale. Numai două persoane bănuiau adevărul despre căsnicia lor – Sophie Martial și Doreen Angus. Deși Phil nu vorbise cu nici una dintre ele, amândouă văzuseră purtarea lui Rex și efectul pe care-l avea asupra bietei Phillida.

Martin, cel care știa cel mai multe dintre toți, îi telefonă lui Rex de îndată ce auzi vestea. Acesta nu era la birou, iar colegul lui îi spuse că era la spital, la soția lui.

– Bietul Rex, suferă foarte mult.

Bietul Rex? se întrebă Martin, după ce puse receptorul în furcă. El era responsabil pentru tot ce pățise Phil!

Încercă să sune la spital, dar reuși să obțină legătura abia după o oră și jumătate.

– Cum se simte doamna Maltern?

– Cine întreabă?

– Ce contează?!

– Vrem să știm cu cine vorbim. Sunteți o rudă?

– Sunt un prieten. Vreau să știu în ce stare e.

– Cât se poate de bine, în situația dată.

– Ce înseamnă asta?

– Are temperatură, dar se află pe mâini bune și nu trebuie să vă faceți griji. Căpitanul Maltern este aici, dacă doriți să vorbiți cu el. Cum vă numiți?

Era prea mult pentru Martin, așa că mulțumi și închise. Petrecu o dimineață îngrozitoare – nu-și găsea locul în casă, încercă să scrie o scrisoare, dar nu reuși. În cele din urmă, se hotărî să se ducă la doamna Pentyre, singura cu care putea vorbi deschis.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea, de cum îl văzu.

– Nu pot să vă ascund nimic. Ați știut dintotdeauna!

Avea dreptate, doamna Pentyre știuse din prima clipă ce sentimente nutrea Martin pentru Phillida.

– Nu-ți face griji. Am fost la spital și am vorbit cu doctorul care o îngrijește. O să fie bine! Era într-o stare gravă când a ajuns la spital, dar acum e mult mai bună.

– Mă bucur să aud asta.

– Nici eu nu pot să-l sufăr pe Maltern, dar trebuie să recunosc că a făcut totul pentru ca soția lui să fie îngrijită cât mai bine. E tânără și o să se înzdrăvenească repede. Nu e primul cuplu care a trecut prin așa ceva și mai pot încerca...

– S-o ferească Dumnezeu să mai treacă prin așa ceva vreodată!

– Înțeleg ce simți Martin, îi zâmbi doamna Pentyre. E o tânără minunată, mult prea bună pentru el. Dar...

– A trecut prin niște chinuri îngrozitoare!

– Știu. Sinceră să fiu, l-am văzut pe Maltern azi la spital și i-am spus că ar trebui s-o trimită pe biata Phillida acasă, în Anglia.

– Mă bucur că i-ați spus asta, doamnă.

– Peste o zi sau două, o să poți să mergi la ea. Am să te anunț când va putea să primească vizite.

– Întotdeauna ați fost înțelegătoare. Vă mulțumesc mult.

Martin își petrecu seara cu doamna Pentyre și soțul acesteia. După ce aflase că starea Phillidei era mai bună, putea să recunoască faptul că se bucura că n-avea să dea naștere copilului lui Maltern. Știa că și ea se bucura din acest motiv.

În tot acest timp, Phillida stătea în patul de spital, ascultând scuzele nesfârșite ale lui Rex.

În timpul zilei, îi trimisese un coș de flori, cu un bilet care le impresionase pe asistente. Toate îi povestiseră cum se purtase când veniseră la spital și cât îl implorase pe doctor să aibă grijă de ea.

Acum ar fi vrut să stea singură, dar Rex insistă să rămână.

– Nu mă trimite acasă. Nu pot să mă întorc acolo singur! Te rog, draga mea, lasă-mă să stau lângă tine. Am fost nebun, n-am judecat limpede, dar acum știu ce însemni pentru mine.

Continuă așa minute în șir, obosind-o peste măsură pe Phil. Nu-i răspunse, pentru că știa că nu putea ierta atât de ușor insultele aduse ei și lui Martin, ca și zilele și nopțile în care o neglijase pentru că alergase după tinere precum Cooper sau Becki.

Criza Phillidei îl speriase foarte tare pe Rex. Își regreta purtarea și dorea ca Phil să-l ierte pentru tot ce spusese și făcuse.

În noaptea care urmă, aduse chiar el în discuție subiectul Martin Winters.

– Draga mea, vreau să te rog să mă ierți pentru ce am spus despre tine și Winters. N-am crezut nici o iotă, doar am repetat bârfele pe care le-am auzit. O să am grijă de persoana care le-a împrăștiat! Știu că ești sinceră și mi-ai fost întotdeauna fidelă. Vreau să știi că Martin este binevenit la noi oricând, în orice clipă. Mă asculți, păpușă?

Ea îl privi cu răceală pe bărbatul cu care era căsătorită și-și dădu seama că nu mai simțea nimic pentru el.

– Nu mi-ai adresat nici un cuvânt astăzi. Păpușă, nu vrei să mă crezi că-mi pare rău?

– Nu... mai... contează, șopti ea cu greutate.

– De ce, păpușă?

– E prea... târziu, Rex.

El îi luă mâna și o sărută.

– Te rog, draga mea! Nu fi atât de dură cu mine. Tu nu ești așa... Am băut prea mult! Jur că, după ce ieși din spital, nu mă mai ating de băutură.

Ea zâmbi ușor, ironic. Dezgustată de atingerea lui, își trase mâna și o ascunse sub cearșaf. Tăcerea ei era atât de elocventă, încât Rex roși și-și feri privirea.

– Așadar, nu vrei să mă ierți?

– Vreau să rămân singură. Te rog, Rex, pleacă.

– Nu plec până nu spui că mă ierți.

– La ce bun?

– E vorba de viața noastră, draga mea.

Egoist, Rex nu se gândea că această instență îi făcea rău Phillidei.

– Ți-am spus că am încredere în tine. Ți-am cerut iertare pentru Martin. Dacă vrei, îi telefonez și mâine dimineață îl aduc aici.

Phil făcu eforturi să se ridice și se sprijini într-un cot.

– Te rog să nu vorbești despre Martin. Nu te amesteca în prietenia mea cu el. Relația noastră s-a terminat, Rex. O să mă întorc în Anglia de îndată ce doctorii îmi dau voie să călătoresc.

Rex era supărat atât pentru ceea ce făcuse, cât și pentru faptul că superiorii și colegii săi puteau afla că el era vinovat de starea soției sale.

– Nu mă părăsi, draga mea. Pentru Dumnezeu, nu face asta! Mai dă-mi o șansă să-ți arăt că te iubesc. Păpușă...

De ce nu pleacă odată? își spuse ea. Nu-l mai suport.

– Am nevoie de asistentă. Te rog, Rex, pleacă!

Speriat, chemă asistenta.

– Am să vin mâine dimineață, înainte să mă duc la unitate. Noapte bună! Te rog, dă-mi un motiv să sper!

Phillida făcu un efort.

– O să încerc... să te iert. Noapte bună.

Rex era nevoit să se mulțumească doar cu atât. De la spital, se duse la un club, „King George", unde se întâlni cu câțiva

colegi. Rămase acolo câteva ore, după care, încurajat de paharele băute, nu se duse acasă, ci la Clubul Francez. Primul cuplu care-i veni în întâmpinare fu Steve și Geoffrey Cubbit, veniți de la Fayid pentru aniversarea nunții lor.

– E adevărat ce am aflat despre Phil? întrebă Steve, fără altă introducere.

– Mă tem că da.

– Îmi pare foarte rău, Rex.

– Îți imaginezi cum mă simt eu.

Ea își mușcă buza. Nu prea îi păsa cum se simțea Rex, pentru că nu-l plăcuse niciodată și înțelesese, din purtarea Phillidei, că nu era un soț model.

– Am să mă duc la ea la spital, dacă doctorii îmi dau voie.

– Chiar te rog, spuse Rex, cu căldură. Phil ține foarte mult la tine.

– Poți să stai cu noi, îl invită Steve, din politețe.

Spre ușurarea ei, Rex refuză.

– Nu sunt îmbrăcat potrivit. Poate altă dată...

Preferă să se ducă la bar, departe de ringul de dans.

Puțin după ora zece, în club intră Martin Winters. Plecase de la familia Pentyre, dar nu se simțea în stare să se ducă acasă. Îl văzu imediat pe Rex și-și dădu seama că băuse după primirea caldă pe care acesta i-o arătă.

– Ce bine îmi pare că te văd! Exact persoana cu care voiam să stau de vorbă! Hai să bem ceva! Am mare nevoie... Bănuiesc că ai auzit veștile îngrozitoare despre biata Phil.

Martin se înnegură, speriat că starea ei se agravase.

– Vrei să spui...

– Ce s-a întâmplat aseară. Ai auzit, nu?

El răsuflă ușurat.

– Da, îmi pare foarte rău. Chiar foarte rău.

Rex mai ceru o băutură de la bar.

– Tu ce vrei, Martin?

– O bere.

Știa că-i va fi greu să discute cu soțul Phillidei, dar voia să afle ultimele știri despre starea ei.

– Cum se mai simte?

– Foarte rău, bătrâne. Foarte rău.

Rex vorbi vrute și nevrute despre Phil, despre copilul pierdut, despre planurile de viitor, dar nu rezistă decât o oră în compania lui Rex.

– Te rog să mă scuzi, trebuie să mă întorc la Fayid.

– O să te duci s-o vizitezi, nu-i așa? Ești cel mai bun prieten al ei. O să le spun să te lase să intri la ea.

– Mulțumesc, îi spuse Martin. Abia aștept s-o văd, atunci când se va simți destul de bine ca să primească vizite.

– O s-o duc în Cipru când doctorii o s-o lase să călătorească.

Martin, care se pregătea de plecare, rămase nemișcat.

– În Cipru? N-o trimiți acasă, în Anglia?

Rex zâmbi slab.

– Dar nu vrea să se ducă în Anglia! N-o să mă părăsească... Are nevoie de o schimbare de aer, atâta tot. Chiar ea mi-a spus.

– Chiar ea? întrebă Martin, rostind cu greutate cuvintele. Noapte bună.

Oare era adevărat? se întrebă el. Phillida avea de gând să se sacrifice și să trăiască în continuare alături de soțul ei? Iar el era obligat să stea deoparte, fără să intervină...

***

Când Phillida se însănătoși, nu plecă în Cipru cu Rex, dar nici nu se duse acasă. În ziua în care trebuia să fie externată, Mabyn Pentyre se duse la ea.

– Draga mea, îmi pare rău, dar Rex nu va putea veni după prânz, să te ducă acasă.

Phillida stătea pe marginea patului, pregătită să părăsească micuța cameră de spital. Încă se simțea slăbită, dar odihna și relaxarea îi făcuseră foarte bine. Rex se purta foarte frumos cu ea; se întâmplase să fie la ea atunci când venise Martin și-l primise cu căldură, ca pe un adevărat prieten. Singurul lucru care o îngrijora era insistența cu care-i vorbea despre călătoria în Cipru, menită să dea o nouă șansă căsniciei lor. Știa că trebuia să mai stea cu el, în aceeași casă, dar era hotărâtă să nu mai fie soția lui, în adevăratul sens al cuvântului.

– Ce s-a întâmplat, doamnă Pentyre?

– Tu pleci din spital, în vreme ce Rex se internează. Azi noapte a fost dus la spitalul militar.

– Poftim?!

Doamna Pentyre îi explică – i-a fost rău cu o zi în urmă și a fost dus la spital. Are febră și e foarte probabil să fie vorba de gripă, așa că urma să rămână în spital.

– De aceea, dacă nu te deranjează, o să mergi la noi acasă până când Rex va fi externat. Nu poți să stai singură acasă.

Phillida îi dădu dreptate, pentru că n-avea nici o tragere de inimă să se întoarcă în vila despre care avea numai amintiri neplăcute. Ahmed plecase de mult, iar Rex angajase un nou servitor, pe nume Ali, recomandat chiar de doamna Pentyre.

În plus, era bucuroasă că putea să evite întâlnirea cu Rex, la care se gândea cu neplăcere de câteva zile. Oricât de frumos ar fi încercat să se poarte cu ea, Phil nu-l mai putea iubi și nici nu mai putea avea încredere în el. Cooper plecase acasă, dar știa că în orice moment pot apărea altele. Dar mai era Martin... Dragostea pentru el, profundă și adevărată, creștea cu fiecare zi. Îi era dor de el și aștepta cu nerăbdare momentul în care urma să-l vadă.

Phil se simți bine alături de familia Pentyre, oameni cumsecade care țineau la ea și voiau s-o ajute. La două zile după venirea ei de la spital, Mabyn Pentyre puse la cale o cină la care îl invită pe Martin. Soțul o întrebase ce urmărea, dar ea îl întrerupsese și-i spusese că nu trebuia să-și bată capul cu asta. Discutaseră de mai multe ori despre sentimentele lui pentru Phil, dar știau că Martin nu va uita niciodată că femeia pe care o iubea era căsătorită.

Așadar, Martin veni la cină, iar Mabyn găsi momentul să-i lase singuri. Cei doi se studiară în tăcere, încântați să se revadă.

– Mă bucur să văd că arăți atât de bine.

– Mă simt mult mai bine.

– Chiar arăți minunat, serios.

Phil purta o rochie albă, lungă, cu părul lăsat liber pe umeri. Părea vulnerabilă, dar foarte fericită.

– Doamna Pen mi-a spus că dă o petrecere, așa că m-am îmbrăcat elegant. Și tu arăți bine, domnule locotenent-colonel.

– Mulțumesc. Cât timp crezi că o să stai aici?

– Nu știu, depinde de starea lui Rex. Cred că voi sta câteva zile, totuși.

– Aș vrea să ne vedem mai des. Poate că ar fi înțelept să stau departe, dar nimeni nu face întotdeauna ceea ce trebuie.

Phil zâmbi ușor. Îi făcea bine să fie din nou lângă Martin, pentru că se simțea mai liniștită, mai puternică și stăpână pe sine.

– Și eu vreau asta, răspunse ea, sub impulsul momentului.

Răspunsul ei îl transformă pe Martin într-un bărbat foarte fericit.

– Iubita mea...

– Iubitul meu...

Zâmbetul ei se stinse brusc când îi reveni în minte bărbatul internat în spitalul militar. El era cel căruia îi jurase că-i va sta alături „la bine și la rău". Fusese mai mult „la rău", dar nu

putea să renunțe la căsnicia ei, la principiile ei.

Martin îi înțelese frământările și o luă de mână.

– Nu-ți face griji, draga mea. Poate că putem rezolva cumva lucrurile.

– Nu putem, șopti ea. Cum am putea?

– Nu te grăbi, Phillida. Trebuie să ne întâlnim și să stăm de vorbă.

– Oricând vrei tu, Martin.

– Mâine termin serviciul devreme, așa că o să vin să te iau la plimbare.

Ea aprobă, dar ochii aveau aceeași privire îndurerată care-i rupea inima lui Martin.

– Nu-ți face griji, te rog! Acum nu trebuie decât să te însănătoșești complet.

– Nu mă simt în stare să mă întorc la el, șopti ea abia auzit.

Martin ar fi vrut să-i spună să nu se întoarcă, să nu aibă încredere în cuvintele lui frumoase, dar știa că n-are dreptul. Se mulțumi să stea lângă ea, ținând-o de mână; știa că o iubește mai mult decât orice pe lume, mai mult chiar decât o iubise pe Bridget.

Auzi că se apropiau pași și-i șopti:

– Vorbim mâine. Să dormi bine la noapte, draga mea. Să te faci bine!

Soții Pentyre intrară în cameră, iar servitorul îi anunță că masa era servită. Urmă o cină minunată, la lumina lumânărilor; pentru Phil, era cea mai fericită seară de la venirea în Egipt.

A doua zi, doamna Pentyre o duse pe Phillida în Fayid, să-l vadă pe Rex. Doamna Pen spusese că Phil este prea slăbită și că se putea molipsi de la un bolnav de gripă, dar ea insistase, simțind că era datoria ei să meargă.

Rex era într-o stare mult mai bună decât crezuse ea și o primi pe soția lui cu multă afecțiune.

– Ce mult mă bucur că ai venit, păpușă. Regret că n-am putut să am grijă de tine, dar știu că ești pe mâini bune. Mă ierți, nu? Dacă n-aș fi fost atât de bolnav, n-aș fi stat departe de tine.

Rex continuă să-i vorbească, dar ea observă cu uimire că toate cuvintele lui o lăsau indiferentă. După câteva minute în care discutară banalități, Phil își adună curajul și-i spuse:

– Rex, îmi pare rău că-ți spun acum, cât ești în spital. Cred că e mai bine să știi, ca să nu existe neînțelegeri. Nu vreau să merg cu tine în Cipru!

El făcu ochii mari.

– De ce nu?

– Ești extraordinar! Nu știu cum poți să te porți ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat? Te aștepți să uit trecutul, doar pentru că te-ai hotărât să te porți frumos cu mine?

El râse ușor.

– Sigur că nu!

Incredibil, își spuse Phil. Cum poate să fie atât de insensibil, de mincinos? Chiar nu înțelegea prin ce infern trecuse din cauza lui?

Se aplecă spre el și-i șopti, astfel ca bărbatul care stătea în patul de alături să nu audă:

– Vreau să-ți spun foarte clar că nu pot s-o iau de la capăt cu tine. Nu pot! Ai ucis ceva în mine, Rex. Vreau să mă întorc în Anglia, la bunica. În afară de faptul că nu ne mai înțelegem, mai sunt și alte motive – eu nu pot să suport încă două luni de vară aici, iar bunica nu se simte bine și vreau s-o văd.

După o scurtă tăcere, Rex i se adresă pe un ton dur:

– Poți să găsești tot felul de scuze, dar adevărul este că nu vrei să mă ierți. Nu credeam că ești atât de rea, Phil!

– Nu e vorba de răutate și nu vreau să te supăr sau să te rănesc. Dar cred că nu vrei să înțelegi ce mult rău mi-ai făcut! E ridicol să crezi că pot să devin din nou soția iubitoare, de parcă... Dacă nu înțelegi, nu pot să-ți explic!

Rex pufni scurt.

– Înțeleg! Asta înseamnă că renunți la căsnicia noastră?

– Nu. Vreau doar să nu mai stau aici și să mă duc acasă. Te rog, lasă-mă.

– Ca să spui tuturor că m-am purtat ca un nemernic cu tine?

– Astea sunt copilării, Rex. Problemele noastre nu sunt publice! Toată lumea va înțelege că mă duc acasă din motive de sănătate.

– Înțeleg.

– Nimeni nu regretă mai mult decât mine ce s-a întâmplat cu noi. Poate că, după ce stau o perioadă acasă... o să fiu în stare să înțeleg ce s-a întâmplat. Îmi e foarte greu, crede-mă.

El îi aruncă o privire tăioasă, supărat că era în inferioritate în fața ei. Ar fi vrut s-o rănească și era gata să aducă din nou în discuție numele lui Martin Winters, dar nu îndrăzni.

– Și cam cât crezi că va dura până când vei decide dacă mă ierți sau nu? întrebă el malițios.

– Rex, nu te purta așa! Știu că și eu am greșit, dar recunoaște...

– Că nu m-am purtat așa cum trebuia, interveni el. Da, recunosc! Dar ți-am spus că în seara aceea eram băut. Ești atât de dură!

Phil era pregătită să riposteze și să-i spună că închisese ochii de multe ori – Rebecca, Cooper, alte indiscreții. Dar era mult prea obosită ca să înceapă o discuție în contradictoriu.

– Hai să nu ne certăm! Nu vreau decât să aflu când pleacă următorul vapor spre Anglia.

– Ce frumos! Și eu, care pregătisem o reîntâlnire de zile mari...

– Îmi pare rău.

– Asta înseamnă că o să avem dormitoare separate?

Phil roși violent, deși știa că trebuia să se aștepte la așa ceva din partea lui Rex.

– Da, asta înseamnă. Și nu poți să mă învinovățești pentru asta! Dacă vrei să-ți mai acord o șansă, trebuie să-mi dai spațiu, să mă lași să respir. Te rog, fii rezonabil.

Trase aer adânc în piept, simțind că era gata să înceapă să plângă.

– La revedere.

***

Phil dormi toată după-amiaza, obosită după dimineața petrecută la Fayid. Sosi Martin și luară ceaiul împreună cu doamna Pentyre, după care el și Phil plecară la plimbare. Se opriră pe o străduță liniștită în cartierul francez, unde vorbiră ore în șir despre situația lor.

Amândoi erau convinși că se iubeau, dar era chiar mai mult – era vorba de prietenie, de înțelegere, de susținere reciprocă. Dar era soția lui Rex, iar acesta o voia înapoi. Gândul era de neconceput pentru amândoi.

– Nu se poate să fugim în lume, spuse Phil. Asta ți-ar distruge cariera! Onoarea și moralitatea sunt valori foarte importante pentru un militar!

– Dar merită, încercă să argumeteze Martin.

– Pe termen lung, nu. Gândește-te bine și ai să-mi dai dreptate. Ce se va spune despre mine? Și despre tine... Că ai furat soția unui coleg! Problema este că amândoi avem conștiință! Chiar dacă nu mă împac cu Rex, nu pot să accept ca tu să fii motivul divorțului nostru.

– Cred că ești cea mai grozavă tânără pe care am întâlnit-o! Mi-ar fi plăcut ca mătușa Kate să audă tot ceea ce ai spus acum.

– Și mie mi-ar fi plăcut s-o cunosc pe mătușa Kate și să văd Killoun.

Martin își încleștă pumnii.

– E groaznic, Phillida. Când mă gândesc că ai fi putut divorța de tipul ăsta. Și nu doar o dată...

Ea își coborî privirea.

– Da, cred că aș fi putut. Dar știi ce părere am despre căsătorie. Divorțul e o afacere urâtă, sordidă. Părinții lui Rex au divorțat și.. iată rezultatul!

– Ești o femeie uimitoare!

– Nu sunt, îi zâmbi ea. Te iubesc. Te iubesc atât de mult, că mă doare gândul că trebuie să te părăsesc. Martin!

Pentru prima dată, o luă în brațe și o sărută așa cum dorise de multă vreme: fierbinte, cu pasiune. Rămaseră îmbrățișați multă vreme, simțind că timpul se oprise în loc.

– Dragostea mea! îi șopti el. Am fi putut să fim atât de fericiți!

– Sunt bucuroasă că ne-am întâlnit și ne-am îndrăgostit.

– Și eu, draga mea.

– Oare o să ne mai întâlnim, dacă plec din Egipt?

– Nu știu, Phillida. Poate că ar fi mai bine dacă n-am face-o. Dacă o să te întorci aici să fii cu soțul tău, poate că ar fi bine ca eu să plec. Am să încerc să obțin un post în Orientul Îndepărtat.

Ea se lipi de pieptul lui.

– Martin, e atât de departe!

– Ar fi mult mai bine decât să stau aici și să te văd mereu alături de Maltern!

Ea închise ochii.

– N-o să fie ușor pentru nici unul dintre noi, nu-i așa?

Martin rămase foarte serios. O sărută pe păr, apoi o îndepărtă ușor.

– Întoarce-te în Anglia cât mai repede, draga mea. Ai fost foarte curajoasă, dar te sfătuiesc să stai cât mai mult cu bunica ta și să pui sănătatea pe primul loc.

– Viața mea aici a fost ca un... Cum se numește? Khamsin, vântul din iad. Distruge tot ce întâlnește în cale, tot ce e bun și frumos. Așa a fost viața mea cu Rex!

Martin o luă din nou în brațe și încercă s-o liniștească.

– Vânturile astea vin și trec, draga mea. După ce trec, totul rămâne liniștit. Așa o să fie și în cazul tău, Phillida. Ai să vezi, totul o să fie bine!

Phil nu-l mai văzu pe Martin în acea săptămână. Merse la Rex în fiecare zi și rămase fermă în hotărârea ei de a pleca în Anglia.

– Tu ești de vină pentru că mi-am găsit amante! îi reproșase Rex la un moment dat.

Phil îl privise foarte serioasă.

– Dacă vrei să mă câștigi înapoi, să știi că nu aceasta e calea.

Întoarcerea acasă a lui Rex nu a fost un eveniment fericit. Rex era prost dispus, plictisit după șederea prelungită în spital și furios că nu reușise s-o facă pe Phil să se răzgândească. Refuză să răspundă eforturilor ei de a fi veselă și prietenoasă și nu observă nimic din ceea ce pregătise Phil – florile, vinul, mâncarea lui preferată.

– Cum te simți? Vrei să stai în pat sau mergem la club, să bem o cafea?

– Mai bine îl suni pe Martin Winters și-l rogi să te ducă el la cafea. Cred că eu nu mă mai bucur de favorurile tale.

Phil îl privi fără urmă de zâmbet.

– Sper că n-o să începi iar cu asta, Rex.

Dar el revărsă asupra ei o ploaie de reproșuri. Cum să accepte purtarea ei? Un bărbat care se întoarce acasă vrea să găsească o soție iubitoare, nu una care se poartă cu răceală.

– Îmi pare rău dacă nu-ți sunt pe plac, răspunse Phil, stăpână pe sine. Am vrut să te simți bine când te întorci acasă, dar îmi pare rău dacă te așteptai la mai mult. Ți-am explicat că nu pot să alerg în brațele tale. Fii rezonabil!

– La naiba! strigă el. Vreau să mă duc la club! Singur! Tu n-ai decât să faci ce vrei...

– Rex, te rog! Încearcă să înțelegi!

– Fă ce vrei, Phil, eu n-o să te opresc. Ai vrut să ai dormitor separat? Foarte bine! Dar și eu o să fac ce vreau! Așa e corect, nu?

Eforturile ei de a rămâne calmă erau în zadar.

– Rex, eu nu vreau să avem vieți separate și să ne batem joc de căsnicia noastră. Vreau ca lucrurile să se rezolve, dar trebuie să ai puțină răbdare.

Fără s-o mai asculte, Rex ieși ca o furtună din casă și trânti ușa în urma lui.

***

Dimineața următoare era înăbușitoare. Soarele era acoperit de nori cenușii, iar umiditatea era extrem de ridicată.

– Vine khamsin-ul, anunță Ali când îi aduse micul dejun.

Martin îi explicase la un moment dat că adevăratul termen era Khamashin, dar europenii îl numeau khamsin. Este vorba

de „vântul din iad", altfel spus cincizeci de zile de furtună puternică; în realitate, putea dura o oră sau o zi și distrugea totul în cale.

Trecuse o săptămână de la întoarcerea lui Rex și acesta refuzase cu încăpățânare să discute cu ea. Adoptase o nouă strategie și, în loc s-o mai terorizeze, o trata ca pe un străin: nu-i vorbea, nu mânca acasă. O singură dată îl rugase să rămână acasă și să stea de vorbă, dar el o repezise:

– Roagă-l pe Winters să vină!

– Dacă nu vrei să discutăm, foarte bine! O să stau acasă, singură. Dar te rog să nu mai aduci în discuție numele lui Martin, pentru că nu l-am mai văzut de multă vreme. A cerut să fie mutat în Orientul Îndepărtat și doamna Pentyre mi-a spus că va primi postul.

Curiozitatea îl făcuse pe Rex să întrebe:

– De ce a făcut asta? Și de ce nu vă mai vedeți?

Phil îi înfruntase privirea.

– Pentru că ne placem prea mult și pentru că vrem să respectăm jurămintele pe care le-am făcut când m-am căsătorit cu tine. Acestea sunt motivele!

El o privise cu atenție câteva clipe, după care începuse să râdă.

– E prea frumos ca să fie adevărat... Nu cred! Sper să nu mă acuzi dacă o să caut distracții în altă parte!

Se răsucise pe călcâie și plecase fără alte explicații.

Phil știa la ce face referire. Deja aflase, prin intermediul lui Doreen, că Rex se întâlnea cu o femeie căsătorită, al cărei soț era pentru moment în Kenya. Era sigură că Rex nu va rezista mult, în ciuda promisiunilor făcute.

În acea dimineață, Phil se duse pe verandă și-l găsi pe soțul ei citind ziarul.

– Bună dimineața!

Fără s-o privească, el murmură un răspuns.

– Ai văzut ce nori sunt? Ali spune că vine khamsin-ul. E cam târziu pentru această perioadă a anului, nu crezi?

El refuză discuția.

– Te duci undeva? întrebă ea, văzând că se pregătea de plecare.

– Am o întâlnire și mă duc să navighez.

– Nu e o vreme prea bună, îl avertiză ea. Ai văzut ce nori sunt?

– Nu-ți face griji pentru mine, drăguță! Știu să înot și nu-mi pasă de khamsin! La revedere!

Se pregăti și ea de plecare, pentru că urma să meargă la plajă cu Jimmy și Doreen Angus. Dar acesta veni în scurt timp și o anunță că intervenise o schimbare de plan.

– Am vorbit cu un prieten care știe bine clima de aici și mi-a spus că vântul bate deja cu putere și a spulberat corturile de pe plajă. Doreen a spus să vii la noi, dar stăm acasă. Unde e Rex?

Regretă imediat întrebarea pusă. Ca și restul colegilor lui, știa că Rex își făcea de cap cu Jackie Channery, fără să-i pese de soția lui.

Phil încercă să ascundă adevărul.

– A plecat pe mare cu un prieten.

– Pe vremea asta?!

– Și eu i-am spus să nu se ducă, pentru că Ali m-a avertizat că va fi khamsin.

– Așadar, vii la noi? Te așteptăm mai târziu, bine?

Ea rămase pe verandă, dar Ali veni repede la ea și o rugă să intre.

– Repede, doamnă! Ali închide ferestre și uși... Repede!

Vântul începu să bată cu putere, ridicând praful și frunzele. Îl ascultă pe Ali și intră, iar el închise cu mare grijă toate ușile, ferestrele, obloanele. Fără să vadă nimic, Phil ascultă furtuna care bătea cu furie în geamuri.

Brusc, își aduse aminte de Rex. Așa cum îl cunoștea, era convinsă că ieșise în larg cu barca pe care o cumpărase, în urmă cu o lună, împreună cu Harold Gayter. Harold era un navigator experimentat, dar Rex era un amator și nu știa să controleze barca. Știa că Harold era plecat la Port Fuad și o speria gândul că Rex era singur pe mare. De fapt, nu singur, ci cu Jackie.

Furtuna crescu în intensitate, apoi începu un fenomen natural pe care Phil nu-l întâlnise de când venise în Egipt: ploaia. Totul dură cam două ore, după care totul se liniști. Ali deschise ferestrele, iar străzile începură să se umple la fel de repede cum se goliseră.

Phil se pregăti să plece la Doreen. Trebuia să se întoarcă acasă la ora ceaiului, când trebuia să vină la ea Mabyn Pentyre.

În fața porții opri un jeep al poliției militare, din care coborâră doi militari și un civil. Phil își puse ochelarii și-l recunoscu pe căpitanul Blackers, unul din doctorii din regiune.

– Bună ziua, îl salută ea.

El își drese vocea, stânjenit.

– Putem să discutăm ceva cu dumneavoastră, doamnă Maltern?

– Vă rog, poftiți.

Doctorul o urmă în casă.

– Luați loc, doamnă Maltern. Trebuie să vă spun ceva... nu prea plăcut.

Phillida trase aer în piept, dar rămase foarte calmă.

– Căpitane Blackers, a fost un accident, nu-i așa? Soțul meu era pe mare și a pățit ceva.

Tânărul doctor își feri privirea.

– Da, doamnă.

– A ieșit chiar înainte de khamsin. L-am avertizat să nu se ducă...

– Multe bărci ieșiseră în larg.

– Ce s-a întâmplat? Vă rog, spuneți-mi.

– Barca soțul dumneavoastră a fost prinsă de uragan. Nimeni n-ar fi putut face nimic.

Phillida îl privi fix, palidă ca hârtia.

– Căpitane Blackers... Ați venit să-mi spuneți că soțul meu s-a înecat?

Era o misiune foarte grea pentru tânărul doctor. Până la urmă, îi spuse toată povestea. Rex ieșise cu barca în larg, fără să asculte sfaturile celor care cunoșteau mai bine clima și previziunile meteo. Rex și Jackie Channery au fost prinși în mijlocul uraganului. Ea a reușit să înoate către țărm și a fost salvată, dar Rex e dat dispărut. A fost văzut înotând lângă ea, după care s-a scufundat ca o piatră.

Phil încerca să-l asculte, dar nu auzea decât o voce interioară care-i spunea „ Rex a murit! Rex a murit!"

– A murit?

– Nu știm, n-am găsit trupul. Poate că a ajuns la țărm, dar mă tem că...

– Nu, îl întrerupse ea. A murit! S-a înecat și nu se va întoarce!

– Ar trebui să beți ceva. Aveți coniac în casă?

– Nu vreau, refuză ea. Duceți-mă pe plajă, vă rog.

– La ce bun? Mai bine rămâneți aici. Trebuie să fac raportul oficial. Soțul dumneavoastră lucra în Fayid, nu?

Verbul folosit la timpul trecut o șocă pe Phillida. Acum câteva ore era lângă ea, sănătos și chipeș ca de obicei, iar acum... era mort. Iubita lui înotase până la mal, dar el murise. Chiar dacă nu-l mai iubea, vestea avea efect asupra ei. Picioarele începură să-i tremure, iar doctorul o ajută să se așeze. Îl văzuse pe Rex de atâtea ori pe barcă, vesel și pus pe șotii.

Nu va mai intra niciodată pe ușă, nu va mai discuta niciodată cu el! Regreta că și în această dimineață schimbaseră cuvinte dure și se despărțiseră supărați.

După câteva ore, ușa se deschise și doamna Pentyre intră grăbită în cameră.

– Draga mea! Sunt absolut șocată de...

Se opri brusc din pricina expresiei zugrăvită pe chipul ei.

– Nu trebuie să mă compătimiți, doamnă Pentyre. Nu pot să fiu ipocrită și să spun că am suferit o pierdere teribilă. Recunosc că l-am iubit, dar pierderea... este a lui. A pierdut toate ocaziile de a fi fericit, de a avea o familie adevărată.

Cele două femei se țineau de mână, dar cea care începu să plângă nu era Phil. Ea privea fără țintă pe fereastră, gândindu-se cu tristețe la trupul dus de curent al soțului ei. Mabyn Pentyre, în schimb, plânse, pentru prima oară după multă vreme. Nu-l jelea pe bărbatul mort, ci plângea ușurată că suferința tinerei ei prietene se sfârșise.

Nici una nu rosti numele lui Martin.

Capitolul 7

Trecuseră șase săptămâni de la accidentul lui Rex Maltern. Martin, care fusese plecat în Grecia, aflase vestea, dar nu discutase și nu se întâlnise cu Phillida în această perioadă.

Vestea îl șocase și i se părea de necrezut. Nu putea să descrie sentimentele care-l încercau – i se părea incredibil că destinul îl măturase pe Rex de pe fața pământului cu o mișcare simplă și sigură; pe de altă parte, era convins că acesta era sfârșitul chinului pentru Phillida.

Martin aflase că trupul lui Rex fusese găsit în Laguna Albastră la două zile după khamsin. Phil, care leșinase după ce-l identificase la morgă, se mutase la familia Pentyre, în Moascar. Soții Pentyre se ocupaseră de toate formalitățile și-i chemaseră pe părinții lui Rex, din Anglia.

De îndată ce se întoarse din Grecia, Martin se duse la familia Pentyre, dornic să afle vești despre Phillida. Mabyn îl asigură că se simțea bine și că sănătatea ei nu mai era atât de șubredă.

– Să fiu sinceră, nu cred că a existat cineva care a deplâns din toată inima dispariția lui Rex. Iar Phil a trăit un infern din cauza lui. Cu toate astea, i-a fost loială și nu l-a vorbit niciodată de rău.

– Așa e, doamnă.

– Mă bucur că te-ai întors. Phillida are nevoie de puțină fericire. O să ai grijă de ea acum, nu-i așa?

Martin roși ușor.

– Știți că aceasta a fost cea mai fierbinte dorință a mea. N-aș fi îndrăznit să mă gândesc...

– Nimeni n-ar fi îndrăznit, sublinie doamna Pentyre.

– Când o să plece acasă?

– Săptămâna viitoare.

– Am o veste bună pentru ea și pentru dumneavoastră, doamnă. La sfârșitul lunii o să se aprobe mutarea mea în alt post.

– Martin! Sper că nu Orientul Îndepărtat...

– Nu, va fi în apropiere de Anglia.

– Grozav!

– Se pare că lucrurile se vor rezolva. Nu știu ce simte Phillida, dar...

– Nu-ți face griji pentru asta, completă doamna Pentyre, zâmbind.

– A vorbit despre mine?

– De câteva ori. L-a rugat pe Freddy să afle când te întorci de la Atena.

Martin zâmbi larg, foarte încântat.

Nu mai apucă să răspundă, pentru că Phil intră în cameră. Doamna Pentyre îi privi pe cei doi tineri, după care ieși, pe nesimțite, din salon.

Prima impresie a lui Martin fu aceea că Phillida arăta minunat – sănătoasă, veselă, bronzată. Ochii îi străluceau și nu părea deloc obosită.

Fără să ezite, străbătu camera și se cuibări la pieptul lui, fericită să simtă brațele lui în jurul ei. Își ridică privirea spre el și primi fericită sărutul lui fierbinte.

– Phillida! Phillida, iubita mea!

Pentru prima oară, Phillida consideră Egiptul un loc plăcut. Tot coșmarul ei era, în sfârșit, încheiat.

– Sunt atât de fericită! Poate că ar trebui să mă simt vinovată, dar nu e așa. Eu și Rex eram străini de multă vreme, iar în inima mea nu aveai loc decât tu, Martin!

– Iar inima mea era a ta, iubito, șopti el.

– Nu trebuie să mă simt vinovată, nu-i așa?

– Din contră! Acum ai dreptul să fii fericită!

– E atât de bine... Nu-mi vine să cred că am dreptul să spun că te iubesc.

– E un miracol, draga mea. Aș vrea să uităm trecutul și să începem o viață nouă împreună.

– Ar fi minunat, iubitul meu.

Îi spuse noutățile despre serviciul lui, apoi vorbiră despre întoarcerea ei în Anglia. Petrecură ore bune vorbind, plănuind, visând.

La un moment dat, servitorul familiei Pentyre intră în salon să-i întrebe dacă putea servi ceaiul, dar se retrase în liniște.

– Micuța doamnă englezoaică e din nou fericită, îi spuse el bucătăresei. Asta e bine, pentru că e o doamnă foarte drăguță.

– Dumnezeu să-i binecuvânteze!

– Anul ăsta n-o să mai fie nici un khamsin!

– Sigur că nu! Toate zilele agitate, zbuciumate au trecut...

Sfârșit